

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΓΑΓΓΕΙΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ

ΧΡΥΣΟ

ΤΡΙΓΩΝΟ

Θαῦμα

**ἀριστούργημα
μεγαλούργημα**

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΕΤΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀναμείνате ὅλοι

ἀπὸ τὸ

προσεχεῖς

τεῦχος

τὸ ὠραιότερο,

τὸ πλέον μυστηρι

ῶδες, περιπετειῶ-

δες, πρωτότυπο

μυθιστόρημα

ΤΟ

ΧΡΥΣΟ

ΤΡΙΓΩΝΟ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Μωρίς Λεμπλάν

**Ἐκδρομὴ τῆς Ε.Φ.Α.
στὸ Μεγάλο Πεδύκο**

Ἡ ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΑΤΛΑΝΤΙ-
ΔΟΣ» ὥργάνωσε διὰ τὴν προσεχῇ Κυ-
ριακὴν 1ην Σεπτεμβρίου τὴν πρώτην ἐκ-
δρομὴν γιὰ τὸ Μεγάλο Πεδύκο.

Παρακαλεῖ λοιπὸν τοὺς φίλους καὶ ὁ-
λους τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἀτλαντί-
δος», ὅσοι θέλουν νὰ τιμήσουν τὴν πρῶ-
τη αὐτὴ ἐκδρομὴν, ἢ ὅποια προετοιμάζεται
μετ' ὅλο τὸ καλλιτεχνικὸ καὶ φιλολογικὸ
γούστο τῆς Ἐπιτροπῆς, νὰ ῥθουν νὰ δηλώ-
σουν στὰ γραφεῖα μας, Εὐριπίδου 8, με-
χρι τὸ Σάββατο μεσημέριον τῆς 31ης Αὐ-
γούστου.

Κάθε ἀναγνώστης ἢ ἀναγνώστρια μπο-
ρεῖ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς, φί-
λους, συγγενεῖς.

Θὰ πᾶμε νὰ περάσωμε μιὰ ἡμέρα εὐ-
χάριστη μέσα στὴ θάλασσα καὶ κάτω
ἀπὸ τὰ πεῦκα.

Τὸ εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφὴν εἶνε 18 δραχ-
μαὶ ἄτομον.

Φαγητὰ θὰ φέρῃ ὁ καθένας μαζί του.

Τὶς δηλώσεις λοιπὸν συμμετοχῆς σας μέ-
χρι τὸ Σάββατο 31 Αὐγούστου 9 μ.μ.

**Φιλολογικὲς ἀπογευμα-
τινὲς.**

Πληροφοροῦμε τοὺς νέους λογοτέχνας
καὶ ἀναγνώστας τῆς «Ἀτλαντίδος», ὅτι
οἱ φιλολογικὲς ἀπογευματινὲς τῆς «Ἀ-
τλαντίδος» ἄλλαξαν ἡμέραν συγκεντρώ-
σεως.

Ἀντὶ τὴν Τετάρτη θὰ γίνωνται κάθε
Δευτέρα 6 — 9 μ.μ.

Τὰ βιβλία μας

Ἡ «Ἀτλαντίς» ἀπὸ τεχνικὰς δυσκολίας
ποῦ τῆς παρουσιάσθησαν, συνεβλήθη μετ'
τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον Μ. Βασιλείου καὶ
Σία, Σταδίου 48, γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν μη-
νιαίων βιβλίων τῆς.

Κι' ἐστὶν κάθε μῆνα μετὰ τὰ 4 δελτία θὰ
παίρνετε καὶ ἀπὸ ἓνα βιβλίον καλοτυπωμέ-
νο μετ' εἰκονογραφημένην ἐμφάνισιν.

Αὐτοκτονίες

Ἡ ἐπιδημία τῶν αὐτοκτονιῶν ἐξακολου-
θεῖ ἀκατάσχετος. Περίστροφά, μάχαιρα,
σομπλιμὲ, βράχοι τῆς Ἀκροπόλεως, ἐξέ-
δρα τοῦ Φαλήρου, τὰ πάντα χρησιμοποιοῦ-
νται γιὰ νὰ θέσουν τέρας στὴ ζωὴ τῶν
ἀνθρώπων ἐκείνων ποῦ γιὰ τὸν ἓνα ἢ γιὰ
τὸν ἄλλο λόγον βαρέθηκαν τὴ ζωὴν τους
καὶ θέλουν νὰ γλυτώσουν μιὰ γιὰ πάντα
ἀπὸ τὰ βάσανά τῆς.

Κάθε μέρα ἡ σχετικὴ στήλη τῶν ἐφημε-
ρίδων εἶνε ὑπερπληρὴς ἀπὸ τὰ ὀνόματα
τῶν αὐτοχειρῶν, ἀφοτέρων τῶν φύλων.
Ἐνας παρατηρητικὸς δέ, μελετήσας ἐπι-
σταμένως τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοκτονούντων
καὶ τ' ἀποτελέσματα ποῦ φέρουν, εἶπε:

— Μόνον οἱ ἄνδρες κατορθώνουν νὰ πε-
θαίνουν. Οἱ γυναῖκες φαίνεται ὅτι φοβοῦν-
ται. Φθάνουν ἕως τὴν ὄχθην τῆς Ἀχέρου-
σας καὶ κατόπιν φωνάζουν βοήθειαν...

Ἀπόπειρα... ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Ὅσοι ἔχουν τὰ δελτία τοῦ 2ου
βιβλίου ἢ ἂν δὲν ἔχουν, μᾶς φέρουν
τὰ τεύχη καὶ πᾶσουν μιὰ σημείωσιν
ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, μποροῦν νὰ
πάρουν ἀπὸ τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & ΣΙΑ

Σταδίου 48

ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΒΙΒΛΙΑ

Με 5 δρ. καὶ 4 δελτία

ΚΕΣΣΕΛ: «Νύχτες πριγκίπων».
ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ: «Μεγαλουργήματα
τοῦ 21».

ΜΕΡΙΜΕ: «Κάρμεν».

ΜΠΡΑΝΙΑ: «Ὁ παράξενος ἄνθρω-
πος».

ΜΠΡΑΓΜΑΧΑΡΙ: «Ἰνδικὸς Μα-
γνητισμὸς».

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗ: «Ὁ Γκάν-
τι».

ΠΙΣΣΑΝΟΥ: «Φυσιογνωμία».

ΣΑΛΑΔΗ: «Γκουλιτάν».

ΣΑΝΚΑΡΑ: «Ἡ νύμφη».

ΣΚΟΚΟΥ: «Ἐπιγράμματα».

ΧΑΜΣΟΥΝ: «Βασίλισσα τοῦ Σα-
βά».

Με 8 δρ. καὶ 4 δελτία

ΑΡΤΣΙΜΠΑΤΣΕΦ: «Σάνιν».

ΓΟΝΤΖΑΜΠΙΡ: «Μάρκος ὁ Μηδε-
νιστής».

ΚΟΚΚΙΝΟΥ: «Μυστικὴ φωνή».

ΜΠΑΛΖΑΚ: «Μπάρμπα Γκοριό».

ΜΠΟΥΛΒΕΡ: «Τελευταῖαι ἡμέραι
Πομπηίας Α' Πομπηίας Β'».

ΑΡΕΤΙΝΟΥ: «Τρίλογια».

ΣΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ: «Ἐμποριολο-
γία».

Αὐτὰ μέχρις οὗτοῦ ἐκδοθοῦν

Οἱ θλιμμένες καρδιές

τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς ἐκλε-
κτῆς συγγραφῆως

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Γιὰ τὸ ὅποιον φροντίζετε ἀπὸ σήμερον νὰ
φυλάττετε τὰ νέα δελτία μας.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ 4ο δελτίον θὰ παραλάβετε
τὸν τόμον τοῦ νέου αὐτοῦ ἀριστουργήματος.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ θὰ πάρουν τὰ
βιβλία ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ Ἐκδοτικοῦ
Οἴκου

Μ. Βασιλείου καὶ Σία

Σταδίου 48

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μποροῦν νὰ στείλουν
τὸ ἀντίστοιχον εἰς γραμματόσημα «λέον δρ. 3
διὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Αἰσθηματικὰ ζητήματα

Με τὸν τύπο αὐτὸ τῶν γυναικῶν, εἶνε
ἐπικίνδυνη κάθε σχέσις. Τὴν παθαίνει κα-
νεὶς χωρὶς νὰ καταλαβαίῃ. Μερικὰ χα-
μόγελα, λίγες λιγωμένες ματιές, κάτι

κατακτείνουσι, τὴν
παθαίνουσι πο-
λύ γρήγορα καὶ

—Κάθε άλλο, αγαπητέ μου κύριε, χει-

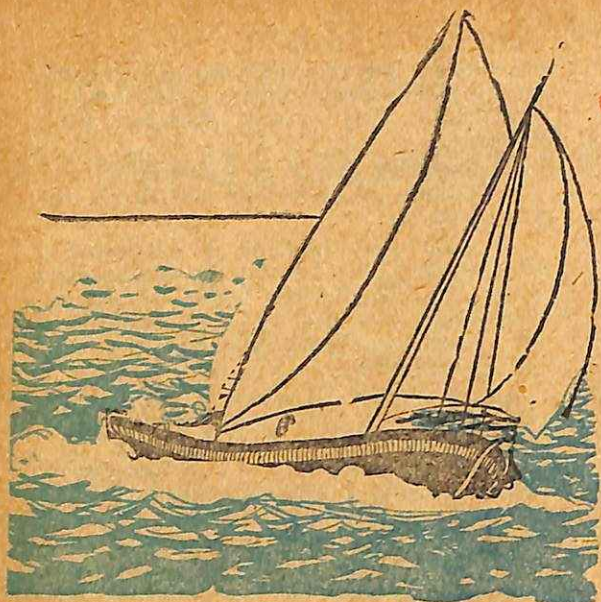

φωνή κατὰ τοῦ θύμιζε.

πλώσετε και αὔριο τὸ πρωῒ...

τῇ ζωῇ τῆς καὶ τώρα θρῆκε τὸ θάνατον
ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ σκύλου.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

τι λοιπόν να φέρης δυστυχισμένους στον κόσμο;»

Είχε δίκιο ο καπτάν-Γιάννης.

Μπαρκάραμε και σε λίγο με τα τέσσερα κουπιά λάμναμε στ' ανοιχτά. Κάτω, μακριά, σαν καντηλάνκισα, φαινόταν τα φώτα του νησιού. Πιο έξω, άρχισε λίγο να φυσάει και σηκώσαμε το πανί.

— Τι λές καπτάν-Γιάννη, θάχη χάρη;

— Ο Θεός ξέρει, παιδί μου. Και ανάθοντας την πίπα του, άρχισε να μου διηγείται ιστορίες παλιές, ώμορφες σαν αυτές που οι θαλασσινολογοί ξέρουν, και τόνον ώραία διηγούνται.

Είχαμε ρίξει τα παραγάδια, τις πετονιές, τις καθιστές και κάναμε τώρα βόλτα. Η βραδυά ήτανε φωτεινή. Τα νερά λάμπανε, καθρέφτης πελώριος, κρυστάλλινος που μέσα του, γοργόνα ζωτική καθρεφτίζονταν ή θορκούλα μας...

Κι' ο καπτάν-Γιάννης έλεγε. Έγώ τόν άκουγα... Τόν άκουγε και ή θάλασσα και ή ξάστερη νύχτα και πότε-πότε άντηχούσε το πέλαο απ' τη φωνή του, τη βαρεία σαν τρόμπα-μαρίνα και το πλατό σαν τη θάλασσα γέλιο του. Έλεγε και όλοι, όλόγουρά μας, άφουγκραζόντουσαν, έλεγε και ή γλώσσα του πήγαινε ροδάνι και άντάμα, και ή κοπέλλα έφευγε γοργή, ξανοιγότανε, χόρευε, πήδαε, λικνιζότανε, και όλο έφευγε και μαζί κι' εμείς. Χωρίς να γνοιαστούμε τίποτα.

Τα δυό μάτια του καπτάν-Γιάννη δέν φευγαν από πάνω μου. Με το δεξι κράταγε τη λαγούδερα.

— Πώ, πώ. Για δέν που πήγαμε. Με τη κουθέντα ξεχαστήκαμε.

Γύρισα κι' είδα. Έμπρός μας ένας μαύρος όγκος άπλωνότανε. Ήτανε νησί.

Ο καπτάν-Γιάννης, έκαμε το σταυρό του και όρταρίσε, φοβισμένος. Πρώτη φορά τόν είδα έτσι. Έμοιαζε με μικρό παιδί που το φόβισαν λέγοντάς του «ό Μπαρτούλα».

— Γιατί όρταρίσεις;

— Είναι το καταραμένο νησί, γυιέ μου. Ο Θεός να σε φυλάη. Και σταυροκοπήθηκε.

— Δηλαδή;... Δέν καταλαβαίνα.

Είχαμε στρίψει πλώρη και γυρίζαμε πίσω στο νησί μας. Η βάρκα έφευγε γρήγορα-γρήγορα και ο καπτάν-Γιάννης από συνήθειά του, άρχισε τις ιστορίες:

— Όταν σε σου είπα για τούτο το νησί; Κι' έδειξε, πίσω μας, τόν μαύρο όγκο του νησιού που χανότανε, στη γρήγορη και φοβισμένη φυγή μας.

— Όχι.

— Άκου λοιπόν και θαύμασε. Είσαι γραμματισμένος. Έχεις φάει τα γράμματα με το σουδάκι. Μά δέν ξέρεις τίποτα. Άκου με: Έγώ να, έζησα, ήπια τη θάλασσα. Τόνονος δλάκερος, παιδί μου. Όλος είμαι πασαλιμένος, σαν ψάρι, απ' το πολύ αλάτι. Κι' όμως έγώ που δέν ξέρω από γράμματα γρύ, είδα και κατάλαβα την κακία τών ανθρώπων. Άκου παιδί μου και φρίξε. Την αλήθεια, την δικαιοσύνη, την καλωσύνη, δέν θά την βρής στα βιβλία, όχι. Στη φύσι και στις πράξεις τών ανθρώπων. Εκεί βρίσκονται.

Έρριξε μια γρήγορη ματιά όλόγουρά του. Η βάρκα έφευγε γρήγορα. Τα ματάκια του σκοταζόνταν στα καπούνια της τραγούδαγαν. Ο καπτάν-Γιάννης είχε ύφος Ιεροκήρυκα. Τα μάτια του λάμπανε. Το πρόσωπό του είχε φωτισή, λές και κάποια

δόριστο φως είχε κυθή πάνω του. Σταμάτησε. Έσκυψε το κεφάλι του, και βυθίστηκε σε σκέψεις. Κάτι μέσα του ζούσε. Άλλαξε μορφές, γινόταν σκυθρωπός, φοβισμένος, γελαστός. Πραγματικά ζούσε σε κόσμους άλλονιους, δικούς του. Σήκωσε το κεφάλι του και ξανάχισε:

— Στο νησί αυτό ήτανε φανάρι. Γιατί έδω όλο το χειμώνα κάνει τόση άγρια φουσκοθαλασσιά που κινδυνεύουνε τα καράβια. Ύστερις, από την τρικυμία, άλλοτε το διαβόλονησο χάνεται στα νερά, άλλοτε πάλι, ξαναφαίνεται. Ο Θεός να σε φυλάη απ' το διάβολο και από τέτοιες κακοτοπιές. Τραβάς ντρίτα πώς ταξιδεύεις σε πέλαγο και «κράχ» πώς στο φούντο.

Ήτανε άγρια φουρτούνα κείνο τόν καιρό. Έρχόμασταν απ' τόν Περσία και τραβάγαμε για την Αίγυπτο. Νύχτα άγρια. Τα στοιχειά της φύσης είχανε πώλεμο. Δέν έχεις τύχη σε φουρτούνα να δής έμπρός σου την δύναμη του Θεού. Να δής τί μικρός, πιο μικρός απ' το μυρμηγκι, πουναι ο άνθρωπος. Εκεί μονάχα καταλαβαίνει κανείς τόν έαυτό του. Τα κύματα βαρεία σηκώνόντουσαν και θέλανε να καθάλλισουνε το καράβι μας. Πελώρια άνοιγα τα στόματα τους να το καταπιούνε. Ο άέρας σφύριζε ανάμεσα στα ξάρτια μας, είχε σπάσει το πριμνιό. Σκοτάδι μαύρο, σαν τόν χάρο, μάς είχε κυκλώσει, και έτσι παραδοτακισμένοι φεύγαμε, αγάλια-αγάλια, ανάμεσα σε ζωτικούς χορούς και άγριο «μπότσο». Για πού; Όπου ο Θεός ήξερε. Όσπου, ένα «κράχ» κι' ένα δυνατό τράνταγμα μάς έκαμε να πέσουμε όλοι κάτω: «Βοήθα Αϊ-Νικόλα». Πού ήμαστε; Δέν ξέραμε. Έμπρός κάτι μαύρο φαινότανε. Ήτανε ξέρα; Η τόν σκοτάδι;... Μμ...

Τό καράβι, έκανε νερά. Σε λίγο θά βούλιαζε. Ρίξαμε τη βάρκα και άφου πήραμε τα χαρτιά του καραβιού μπαρκάραμε άφινοντας το καράβι μας που σιγά-σιγά βούλιαζε, έρημο. Ύστερα από πολλή περιπλάνησι μάς βγήκαμε στη στεριά.

Σταμάτησε. Άναψε τη πίπα του. Τράβηξε δυό ρουφηξίες. Κύτταζε τη θάλασσα. Άναστένανε. «Άχ, έσύ νεράϊδα, που μάς μπλέκεις στα δίχτυα σου. Γυναίκα σύ σωστή! Μάς δέρνεις, μάς καταστρέφεις, και μεις σ' αγαπάμε! Στο τέλος, απ' την πολλή σου σε μάς άγάπη, μάς άγκαλιάζεις, μάς σφίγγεις...μάς σφίγγεις τόσο δυνατά, όση είναι ή άγάπη σου, όσπου μάς πνίγεις. Είσαι ή ζωή μας και ο θάνατός μας!»

Ύστερα στράφηκε σε μένα και άρχισε:

«Ήτανε νύχτα. Ήμεθα κουρασμένοι. Πού να πάη κανείς τέτοια ώρα. Κοιμήθηκαμε. Τό πρωί είδαμε μ' έκπληξί μας πώς ήτανε τούτο το διαβόλονησο.» Κι' έδειξε με τόν χέρι του το νησί που είχε χαθή πίσω μας μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

«Και να σου πώ, ξαναόρισε, εκείνο τόν βράδυ ήτανε στυτό τόν φανάρι. Κάτι θά συνέθηκε στόν φαροφύλακα, είπαμε, και τραβήξαμε κατά κεί να δούμε τί τρέχει.

»Σάν φτάσαμε, άκούσαμε κάτι παράξενες φωνές, σαν ούρλιαχτά, σαν κλάμα, δέν ξέρω, πάνω - κάτω. Άνεθήκαμε τα σκαλιά και είδαμε ένα άνθρωπο με ύφος τρελλού να κάθεται πλάι στο τραπέζι. Είχε στο λαιμό του ένα μαντήλι, φόραγε ναυτική στολή. Πάνω στο τραπέζι είχε ένα κομμάτι μήλο. Κύτταζε με προσοχή τόν βάθος ενός πιάτου και

μούγγριζε. Ήταν τρελλός. Μόλις μάς είδε, έκρυψε με τόν μαντήλι πούχε στο λαιμό του τόν πρόσωπό του και τρώπωσε κλαίγοντας κάτω απ' τόν τραπέζι.

Ο φαροφύλακας έλειπε:

»Τί είχε συμβή; Άκου με, παιδί μου. Τό μάθαμε απ' τα χαρτιά που είχε σε κάποιο ουρτάρι ο φαροφύλακας. Ο τρελλός ήτανε ναυαγός ενός καραβιού έγγλέζικου. Ο φαροφύλακας τόν περιμάζεψε και περίμενε νάρθη κανένα πλοίο για να τόν στείλη στην πατρίδα του. Μά ο καιρός πέρασε. Καράβι δέν φαινότανε. Οι φουρτούνες άρχισαν κι' έτσι όπως πάντα, ο φάρος άποκλείστηκε από κάθε έπικοινωνία με τόν κόσμο. Σιγά - σιγά τα τρόφιμα τέλειαν και οι δυό τους μέινανε για μέρες νηρτικοί, καταδικασμένοι να πεθάνουνε απ' την πείνα. Στο διάστημα αυτό ο Έγγλέζος έδειξε σημεία τρέλλας και μια μέρα σκότωσε τόν φαροφύλακα. Βρήκαμε και τόν πτώμα του μισοφαγωμένο. Γι' αυτό ο φάρος ήτανε στυτός.

»Ω, παιδί μου, άτιμη φάρα ο άνθρωπος, θυσιάζεσαι για δαύτονε, ύστερείς από τόν έαυτό σου για τόν άλλονε και μια μέρα ξυπνώντας μέσα του ο κακούργος αυτός άνθρωπος, ο άγιος, ο τραγολόγος, σε σκοτώνει και όλα για την κοιλιά, για τόν φαί!

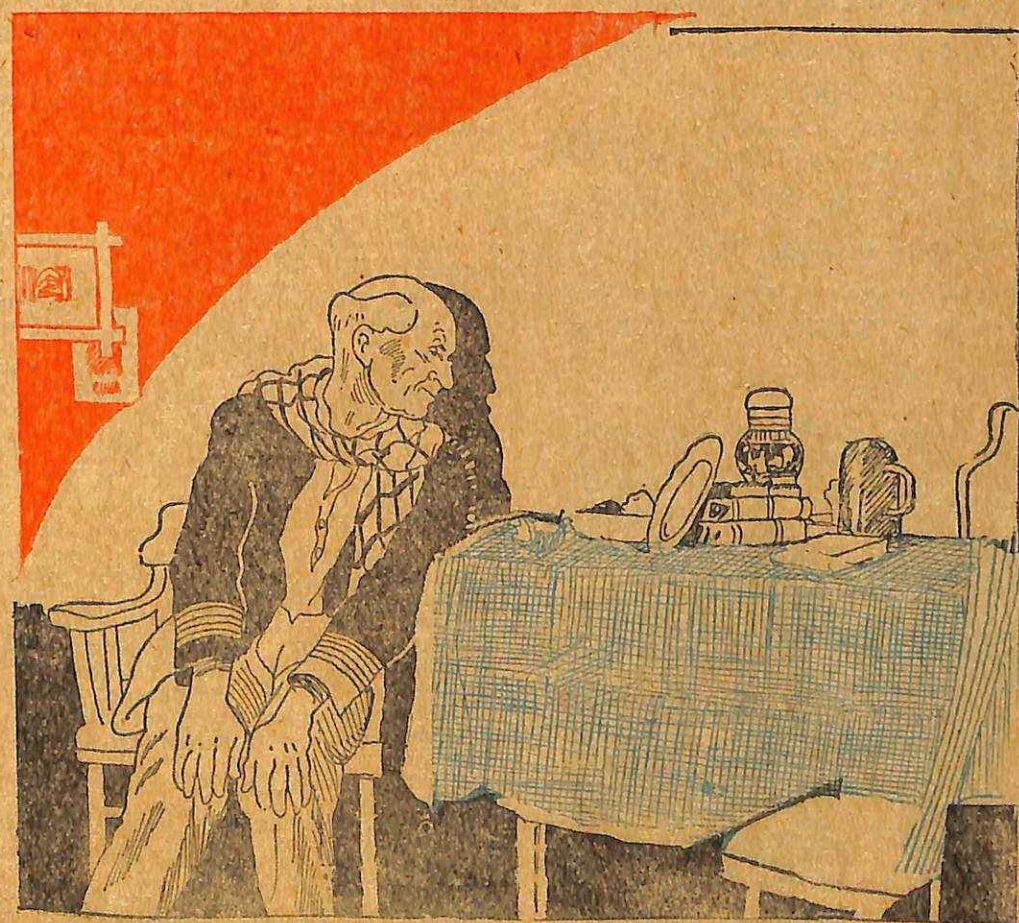
»Τόν τρελλό τόν πήγαμε στο πόρτο και τόν θάλαμε σε κλινική και γιατρεύθηκε. Μά από τότες κανέναν δέν πατάει στο νησί τούτο, ούτε φαροφύλακας, γιατί κάθε βράδυ βγαίνει τόν στοιχειό του σκοτωμένου και κλαίει τη μοίρα του. Γι' αυτό και δέν έχει φανάρι!»

Σώπασε! Βυθίστηκε σε ρεμβασμούς. Η «κοπέλλα» έτρεχε γοργή και σε λίγο φτάσαμε στο πρόσχαρο νησί μας. «Σία και άράξαμε». Πηδήσαμε έξω και πήγαμε να πιούμε τόν κρασί μας, να ξεποστάσουμε λίγο και ύστερα να ξαναπάμε για να σηκώσουμε τα παραγάδια.

Ο Καπτάν Γιάννης άδειασε τόν κρασί στα ποτήρια και μούρμούρισε φιλοσοφώντας:

— Αυτά έχει ο κόσμος, παιδί μου. Έβίβα, ο Θεός από καλό!...

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

...Τόν αντίκρουσε στη γωνία του, τη παλιά, τη συνειθισμένη...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Άγαπημένε,

Όταν χωρίσαμε, σου ζήτησα ως χάρη να μη θελήσης ποτέ πιά να με συναντήσεις.

Δέν μ' άκουσες όμως και σήμερα, ύστερα από τόσο καιρό έλαβα τόν γράμμα σου.

Ζητάς να με ξαναδής, θέλεις να θρεθής για λίγο πάλι κοντά μου, να ξαναζήσωμε τις άξέχαστες στιγμές που περάσαμε άλλοτε μαζί. Με θέλεις δική σου, δέν μπορείς πιά να ζήσης χωρίς έμένα. Μου λές να έγκαταλείψω τα πάντα και να δεχθώ να φύγω μαζί σου. Να πάμε μακριά, πολύ μακριά, στην άκρη του κόσμου. Είνε πολύ αυτό που μου ζητάς. Στη ζωή ή καρδιά έχει έπειτα από τόν καθήκον τα δικαιώματά της.

Μου γράφεις ακόμα ότι είμαι μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες, άφου σε έχασα τόσο γρήγορα.

Πόσο μ' έκανες να πονέσω. Δέν μπόρεσες να καταλάβης ίσως ότι σ' αγαπώ άκόμη, ότι θα σ' αγαπώ αιώνια. Μη ζητάς όμως να με ξαναδής, είνε αδύνατον. Μη μ' αναγκάζης να φανώ για μια φορά άκόμη έπιόρκος, φθάνει πιά. Δέν θέλω να άρχισω να ζω πάλι μες την ψευτιά. Άν ήξερες πόσο υπέφερα τότε όταν γύριζα άργά σπίτι κι' ήμουν υποχρεωμένη να βρίσκω και μια δικαιολογία. Ήταν μαρτύριο ή ζωή μου. Δέν μπορείς να με καταλάβης γιατί ποτέ σου δέν έχεις αισθανθί τύψεις. Δέν άκουσες ποτέ τη φωνή της συνειδήσεώς σου να διαμαρτύρεται. Δέν θά με ξαναδής πιά ποτέ. Κατά τόν διάστημα τού χωρίςμού μας μου έδόθη ο καιρός να σκεφθώ πιο λογικά. Δέν πρέπει να με ξαναδής, ήταν τρέλλα αυτό που κάναμε. Πρέπει να ξεχάσης τόν παρελθόν. Ίσως σκεφθής ότι είνε λίγο άργά, τόν ξέρω. Σ' αγαπούσα όμως τόσο άπελπισμένα, θρισκόμουν σε τέτοια ψυχολογική κατάσταση, που δέν μπορούσα τότε να σκεφθώ πιο λογικά.

ΡΟΥ=ΡΕΥ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ Διατρίντο

Γα συνεφα κυνηγημένα από ένα γοργό παιγνιδιάρικο αεράκι έφευγαν θιαστικά εκείνο τόν μελάγχολο φθινόπωρινό δειλινό. Ένα χελιδονάκι άφου έκαμε μερικές βόλτες γύρω από τόν μισοχαλασμένο καμπαναριό της έρημοκκλησουλάς, έφυγε κατά τόν Νότο. Κι' άκούστηκε τότε ο ήχος της καμπάνας — θλιβερό τραγούδι.

Εκείνο τόν πρωί που ή γοργή καντιλανάφτισσα χτύπησε κατά την συνήθειά της την καμπάνα, ένα στριγγό βογγητό άκούστηκε μόνο. Η ήχο έφερε πάλι εκείνο τόν βογγητό που έμοιαζε σαν σδυμένο κλάμμα. Η μικρή καμπάνα δέν ξαναχτύπησε από τότε. Ραγισμένη εκεί ψηλά στη θεία της, έθλεπε με πόνο κανένα καθυστερημένο χελιδόνι. Τότε αυτή μούγγα τόν φώξε: «Χαιρετίσματα στην άγαθή μου». Τώρα μερικές νυχτερίδες πετούσαν γύρω της κάθε βράδυ, κάνοντάς της συντροφιά.

Μια χρυσαφένια άχτίδα χαμογέλασε στη ραγισμένη καμπάνα, έκλειν την αγγούλα καθώς ο άνοιξιάντικος ήλιος έζωγράφισε έξωτικές δαντέλλες στην κορυφή του άνικρυνού θουνοού.

Δυό χαρωποί σπίνιο ήρθαν και κάθισαν δίπλα στη ραγισμένη καμπάνα. Φιλήθηκαν δυό-τρεις φορές και ξαναπέταξαν τρελλοί από χαρά.

— Πόσο αγαπιούνται! σκέφτηκε ή καμπάνα. Ένώ έγώ... Εκείνη τη στιγμή ένα «τσιού» άκούστηκε και ένα χελιδονάκι φτέριασε δίπλα της. Γύρισε μερικές φορές τόν κεφαλάκι του και κύτταζε την καμπάνα.

— Μαζί σου! είπε, τί ευτυχία!

— Τί ψέμμα. Θέε μου! ψιθύρισε ή καμπάνα. Μά τόνους μήνες χωρίς έένα, νόμιζες μπορούσα να ζήσω; Άσπλαχνο... τί ξαναγύρισε τώρα; Είνε άργά πιά...

Ένας θόρυβος άκούστηκε και τόν μισοχαλασμένο καμπαναριό πέφτοντας παρέσυρε την άτυχη καμπάνα, ή οποία θάφτηκε στα χώματα.

Κι' άκούγεται από τότε, κάθε βράδυ, εκεί, τόν σκοπέλι της κουκουβάγιας.

Τό χειμώνα που ήρθε ή γοργή καντιλανάφτισσα ήδρε ένα κοκκαλιασμένο χελιδονάκι άπάνω σε κείνο τόν σωρό από τόν χώματα.

Ύστερα, σε κείνο άκριβώς τόν μέρος ένα ώμορφο λουλουδάκι άνθισε. Κι' ήταν τόσο λευκό... τόσο λευκό... Λευκό νεκρικό κρίνο μάς άδολησ άγάπης. Τ' άνόμασαν Διατρίντο. Και μισοχολάει τόσο ώμορφα τόν όλόλευκο διατρίντο!

ΚΑΤΙΑ ΦΕΡΓΑΔΙΜΟΥ

Ο Κόσμος

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ποιός θά πιστεύση ότι ή άνάστασις τών νεκρών είνε ένα ζήτημα που άπασχολεί τούς διασημότερους ίατρούς τού κόσμου, οι όποιοι μελετούνε τόν φαινόμενο τού θανάτου και τα μέσα καταπολέμησης του.

Ένα περίεργο πείραμα τού Ρώσου ίατρού Μπρινανέκο έχει καταπλήξει όλο τόν σύγχρονο έπιστημονικό κόσμο.

Ο έπιστήμων αυτός πήρε ένα σκύλον και άφου τόν ενάρκωσε, τού άφήρεσε όλο τόν αίμα. Παρουσιάσθησαν τότε όλα τα φαινόμενα τού θανάτου.

Μετά 10 λεπτά τού διωχέτευσε στις φλέβες του όλο τόν αίμα που τού είχε άφαιρέσει. Η καρδιά επανήρχισε τη φυσιολογική λειτουργία της και ή άναπνοή τού ζώου επανελήφθη κανονικά. Η μέθοδος αυτή μπορεί σύμφωνα με τα πειράματα τού καθηγητού Μπρινανέκο να εφαρμοσθί άποτελεσματικώς και εις τόν άνθρωπο και να τού αποδόσθι τή ζωή.

Αγράμπελη

Οι δυο αγάπες της αγράμπελης δεν ήταν από κείνες που περνούν επιπόλαια στις αισθηματικές ιστορίες των κοριτσιών που τα 18 τους χρόνια διασκεδάζουν για να κρατάν την μικρή αμέριμνη ηλικία τους σε διαρκή άνοιξη. Η αγράμπελη, κορίτσι όρθιο, σκυμμένο στή δουλειά για να κερδίσει τη ζωή της, αγάπησε σαν ήταν 15 χρονών και αγάπησε πολύ, σοβαρά, στοργικά, με όλη την παιδική της καρδιά της. Η σκέψη της τριγύριζε γύρω από τον αγαπημένο και γύρω από την μελλοντική ευτυχία τους. Τα χρόνια περνούσαν και έγιναν τέσσερα και οι δουλειές του έκλεκτου της δεν πήγαιναν καλά και έτσι καμιά απόφαση δεν μπόρεσαν να πάρουν για το γάμο τους που τόσα όνειρα είχαν πλέξει πάνω σ' αυτόν. Ο καιρός περνούσε χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Η πολλή σκέψη, οι μεγάλες φροντίδες της Αγράμπελης για τη ζωή την ίδια της και κεινού, στέρησαν στην καρδιά της την τρυφερή αγάπη με τους γλυκόχυμους πόθους. Βάρυναν στην απαντοχή, που αδελφωμένη τώρα με τη λογική έγινε στοργή. Σαν μητέρα πρόσχε να μην πανέση εκείνος που κανένα πόθο δεν ξυπνούσε πια σαν άλλοτε μέσα της το κύταγμα του και που δεν ικανοποιούσε τις ανάγκες της τρυφερής ψυχής της. Διψούσε για κάτι νέο, ώπου μια καινούρια αγάπη τρύπωνε και φώλιασε στην διψασμένη της καρδιά. Καινούργια όνειρα, καινούργιες σκέψεις λαχταριστοί ένθουσιασμοί σταμάτησαν τους πικρούς συλλογισμούς, λόγια γλυ-

κά, λόγια αγάπης ειπωθήκανε ξανά και το σούρουπο τους εύρισκε σ' απόμακρες γωνίες αγκαλιασμένους να μιλούν σιγά-λά για μια ατέλειωτη ευτυχία. Η δεύτερη αγάπη που είχε την πείρα για βιβλίο, ήξερε καλά να σαγηνεύει και κείνη με μισόκλειστα μάτια τον άκουσε χωρίς να μπορεί να μιλήσει απορροφημένη από την γοητεία των ματιών και από τα φλογερά του λόγια βρέθηκε χωρίς να το καταλάβει στην αγκαλιά του νέου που με τα χείλη του της είχε σφραγίσει τα δικά της. Ζαλισμένη από την μέθη των φιλιών του, ξεχάστηκε στο μισοσκότεινο. Και τώρα αναρωτιέται απελτισμένα, πως θα αντέξει στο βαρύ φορτίο ή μικρή καρδούλα της, πως να διατηρήσει δυο αγάπες, που δεν μπορεί να τις χωρίσει; Θέλει να τελειώνει πια με τον πρώτο για να ζήσει με την παράφορη αγάπη. Την δεύτερη αγάπη. Μά δεν μπορεί. Αγαπούν και οι τρεις τους πολύ και δεν δέχονται την παραχώρησι και ρωτάει η αγράμπελη στη γλώσσα των λουλουδιών και των ανθρώπων τι να κάνει; Σέ πόσο δύσκολη θέσι με φέρνει, αγαπημένη μου μικρούλα, η τραγωδία της καρδιάς σου, δεν μπορείς τόσο εύκολα να ξεριζώσης μια στοργή, που γεννήθηκε και μεγάλωσε μέσα από μιαν αγάπη ούτε πάλι μπορείς να σκοτώσης μιαν αγάπη, γέννημα ενός πόθου. Η ψυχική σου δύναμι, μόνη αυτή θα μπόρεσει να βοηθήσει τη γυναίκα σου καρδιά για το δύσκολο πέρασμα στο μονοπάτι της ζωής σου.

ΛΙΑΗ

Πότε τα φιλιά είνε επικίνδυνα

Δεν θα μιλήσω για τα νόμιμα φιλιά, που ανταλλάσσονται μεταξύ ενός ανδρικού στο σπίτι ή έξω από το σπίτι.

Μιλώ για τα φιλιά που ανταλλάσσονται μεταξύ ανθρώπων που δεν έχουν ακόμα παντρευτεί, μεταξύ κοριτσιών και νέων, οι οποίοι μέσος στο παιχνίδι του φλέρτ έχουν φθάσει στο φιλή.

Το φιλή, το ευχάριστο μέσον για να εκφραστεί η συμπάθεια, το αίσθημα. Επικίνδυνο μέσο για τα αποτελέσματα μιας αρχής και για τα όποια τότε το φιλή καταντάξ επικίνδυνο.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ήταν ο καιρός είνε θαρύς, μελαγχολικός, ιδίως το φθινόπωρο, που ένας νέος και μια νέα μένουν μόνοι.

Μιλούν για διάφορα πράγματα και ξαφνικά το φιλή μπαίνει στη μέση απροσκάλεστο. "Ε, δεν ανθίσταται κανείς... Δύσκολα ν' αντισταθί."

Επίσης το φιλή που δίνεται πάνω στο χορτάρι, στα σανά, σε μεγάλη επαφή με τη μητέρα Γη.

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Είνε επικίνδυνο όταν ένας νέος με μια νέα απομακρυνθούν από την ξηρά με μια βάρκα. Κάτω από τον ουρανό, μέσα στην απόλυτη μοναξιά της θάλασσας ή θάρκος γίνεται μια έρωτική κούνια.

Ζούν μέσα στο κενό, ανάμεσα στα στοιχεία της γαλήνης, ώπλισμένοι από νεότητα, υγεία και επιθυμίες... για φιλιά.

Γαρκισσισμοί!

Πολύ επικίνδυνο το φιλή στη θάρκα.

ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Είνε επικίνδυνο όταν ένας νέος προτεί- νη σε μια νέα ένα περίπατο με τ' αυτοκίνητο.

Προχωρούν με πολλά χιλιόμετρα ταχύτητα.

Οι έρωτευμένοι αρχίζουν να μιλούν ή

να σιωπούν. Τους πιάνει η σκοτοδίνη του λήγους.

Η αγνότης τρέμει μπροστά στον κίνδυνο κι ένα φιλή μπορεί να είνε επικίνδυνο, γιατί σαν σβύση ή μηχανή του αυτοκινήτου θ' ανάψει ή μηχανή της ανάρτησης.

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ακόμα και στο βουνό είνε τα φιλιά επικίνδυνα.

Πίσω από ένα θράχο, σε μια έξοχη ταβέρνα καταλήγουν οι νέοι άφοδο έχουν περάσει από διάφορες κακοτοπιές του βουνού και τόσες φορές ο νέος θάσπησε τη νέα στην αγκαλιά του να μη γλυστρήσει ή να μην πέσει.

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΣΑΛΟΝΙ

Είνε επικίνδυνο τα φιλιά μέσα σ' ένα σκιερό σαλόνι τα ανοιξιάτικα άπογεύματα, μά και τις μεσημεριανές ώρες του καλοκαιριού μετά το φαί και το ποτό.

Μέσα στην όμορφη οικειότητα της φωτισμένης κάμαρας που οι 4 τοίχοι κρύβουν όλο τον κόσμο από μάς και δεν αφήνουν μάτια πονηρά να προσπεράσουν το άπροσπέραστο.

Είνε τα φιλιά επικίνδυνα ομαλδήποτε μέσα σ' ένα κλειστό δωμάτιο

ΣΤΙΣ ΣΚΑΛΕΣ

Είνε επικίνδυνο να φιλιώνται στις σκάλες, όχι γιατί αυτές συνήθως οδηγούν σε μια κρυφή γωνία, αλλά γιατί συνήθως τα φιλιά στις σκάλες μάς εκθέτουν στα μάτια του πρώτου τυχόντος ποι' θα τις κατεβαίνει ή θα τις ανεβαίνει

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Το λιγώτερο επικίνδυνο φιλή είνε εκείνο που γίνεται ανάμεσα σε δυο ηλεκτρικές λάμπες του δρόμου. Ανάμεσά τους σχηματίζεται κάποια σκιά που προφυλάττει από την αντανάκλασι να δη κανείς τί γίνεται σ' αναμεταξύ μισοσκόταδο.

Βέβαια μιλώ για τους συνοικιακούς δρόμους που τα λαμπιόνια είνε μικρά και οι δρόμοι κακοφωτισμένοι.

Κι' όλο κάνουμε πως χωρίζομε κι' αποχαιρετιόμαστε και όλο και στο ίδιο μέρος καθόμαστε, γιατί το πρώτο, ζητά το δεύτερο και το τρίτο.

Όποσδήποτε τα φιλιά είνε επικίνδυνα κι' άφοδο τα ξέρομε ως μη διαλύωμε ένα από τα άνω μέρη να τα δίνωμε.

ΜΟΥΡΑ

Χιοῦμορ

Ο σύζυγος.—Δεν μου λές, αγάπη μου, έρώτησε τον γαλατά, γιατί το γάλα του δεν έχει καθόλου κρέμα;
Η σύζυγος.—Ναι, χρυσό μου, και μου έδωσε μια ικανοποιητική απάντησι.
Ο σύζυγος.—Και τί σου είπα;
Η σύζυγος.—Μου είπε πως γεμίζει το δοχείο ως τα χείλια και δεν μένει μέρος για κρέμα.

Ο φιλόσοφος καθηγητής.—Δεν μπορώ να καταλάβω πως υπάρχουν άνθρωποι που ξεχνάν την ηλικία των παιδιών! Έγώ δεν το παθαίνω ποτέ. Παραδειγματος χάριν, εγώ γεννήθηκα 2320 χρόνια ύστερα από τον Σωκράτη. Η γυναίκα μου 1900 χρόνια ύστερα από τον Ιούλιο Καίσαρα. Ο γυιός μου 1500 χρόνια ύστερα από τον μεγάλο σεισμό του 404!

Ο ιατρός.—Ωστε η γυναίκα σου πάσχει από άπννια; Παρατηρήσατε σοβαρά ένα απόκόλουθα;
Ο σύζυγος.—Πολύ σοβαρά. Όταν γυρίζω άργά είνε πάντα ξύπνια!

Η έπιρροή των αριθμών στη ζωή

Από τον κόσμο των μυστηρίων

Η μυστηριώδης δύναμις των αριθμών διαρκώς άπησχόλησε τα πνεύματα και ο Πυθαγόρας έδίδασκε ότι ο κόσμος όλκληρος διευθύνεται υπό των αριθμών.

Οι άρχαιοι έπιστευαν στην έπιρροή των αριθμών επί της ζωής μας και οι άλχημισ- τες τους απέδιδαν επίσης μια υπερκό- σμια δύναμη.

Υπάρχει άρμονική σχέση μεταξύ του Σόμπαντος, της ύλης και των αριθμών; Άλλ' αυτό δεν είνε άρμονία, άφοι ή άρ- μονία έχει άπ' ευθείας σχέση με τους ά- ριθμούς;

Στη μουσική ποιά είνε η πιο τέλεια άρμονία; Ποιά άλλη από εκείνη, κατά την όποιαν οι νότες της μουσικής δεν είνε παρά αριθμοί, εκφραζόμενοι διαφορε- τρώπως;

Η έπιστήμη των αριθμών έμελετήθη από μεγάλα πνεύματα. Ένας νεότερος φιλόσοφος θεσπιοί ότι οι αριθμοί περιέ- χουν στοιχεία όλων των επιστημών. Κα- τά τη γνώμη διαφόρων μάγων, ή μοίρα κάθε ανθρώπινου όντος κυβερνάται από ένα αριθμό.

Για τόν τον γνωρίσουμε, πρέπει να κά- νωμε τον έξής λογαριασμό:

Προσθέτομε τον αριθμό της ήμερομη- νίας που γεννηθήκαμε, τον αριθμό του μήνος κατά σειράν που γεννηθήκαμε και τους δυο τελευταίους αριθμούς του έτους γεννήσεως. Ξαναπροσθέτουμε αυτούς τους αριθμούς κ' έτσι θρίσκομαι τον αριθμό ο όποιος κυβερνά τη μοίρα μας. Παρά- δειγμα:

Ας ποῦμε ότι γεννηθήκαμε στις 22 Σεπτεμβρίου του 1891.

Προσθέτομε τους αριθμούς που άποτε- λούν το 22. Δηλ. 2+2 = 4.

Στο 4 προσθέτομε τον αριθμό σειράς του μήνος.

Σεπτέμβριος είνε 9ος μήνας.

Λοιπόν 4+9 = 13.

Επειτα σ' αυτό το άθροισμα τους δυο τελευταίους αριθμούς του έτους γεννή- σεως, ήτοι 91.

Δηλαδή 13+9+1.

Το άθροισμα είνε 23.

Τότε 2+3 = 5.

Άρα ο αριθμός που κυβερνά εκείνον που γεννήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1891 είνε ο 5.

*

Αφοι κάθε άναγνώστης και άναγνώ- στρια θρήκει μ' αυτό τον τρόπο τον άστροικό του αριθμό, τότε άς διαβάσει και τί σημαίνει ο αριθμός αυτός, τον όποιον φέρει στη ζωή του κ' έπομένως στη μοί- ρα του.

ΑΡ. 1 : Για τους Πυθαγοριστάς σημαί- νει τη θεότητα. Είνε ο ένισχυτής όλων των άλλων αριθμών και είνε επίσης το σύμβολον της τελειότητας.

Εκφράζει το πνεύμα.

Σπάνια να θρη κανείς υπάρξεις όπου ο αριθμός 1 παίζει ένα ρόλο υπερισχύον- τα και μοναδικό.

Η έπιρροή αυτού του αριθμού είνε σπανίως καθάρα, επιφορτίζεται συνήθως και από άλλα στοιχεία όφειλόμενα σε άλλους αριθμούς.

Εκείνοι που θρίσκονται υπό την έπιρ- ροή του 1 θα ζήσουν υπέροχες ήμέρες και θα έχουν μεγάλες ικανοποιήσεις και χαρές στην ήλική ζωή όπως και στην ύ- λική.

Εκείνος που όνειρεύεται τον αριθμό 1 σημαίνει επαλήθευσιν της έπιθυμίας που έχουμε όπ' όψιν μας.

ΑΡ. 2: Το 2 είνε σύμβολον διαίρεσεως και πάλης. Όλα τα δράματα και οι πό- νοι της ζωής μας προέρχονται από ένα δεύτερο στοιχείο, που προσκρούουν τα

καθημερινά γεγονότα της ζωής μας.

Αυτοί που έχουν τον αριθμό αυτό θα έχουν μεγάλες ύλικές επιτυχίες.

Η ζωή τους θα έχη πολλά θάσανα, τα όποια όμως θα καταλήξουν σε έπιτυχία. Δεν θα έχουν θέβαια σπύτι τους όλες τις χαρές που θα έπιζητήσουν και δεν θα θρούν ικανοποίησι από τα παιδιά τους.

Όταν δοῦμε στ' όνειρό μας τον αριθ- μό 2 σημαίνει διχόνοια.

ΑΡ. 3 : Είνε αριθμός ιερός. Οι έχον- τες τον αριθμόν 3 άπασχολούνται με την άνάπτυξι των γνώσεών των.

Θα λάθουν έξ ουρανού κάθε ύποστήρι- ξιν και ή τύχη τους δεν θα μοιάζει καθό- λου με την τύχη των άλλων.

Είνε τυχεροί στο παιχνίδι, όπως επίσης και στην οικονομική τους ζωή. Ξέρουν να διαλύουν εκείνο που θέλουν.

Το 3 τέλος είνε ένας αριθμός που διαρ- κώς φέρνει γούρι.

ΑΡ. 4 : Είνε το τέλειο τετράγωνο. Ό- σοι έχουν τον μοίρα τους τον αριθμό αὐ- τόν, ζούν μια κανονική ζωή, φυσική και υγιή.

Δεν θα γνωρίσουν μεγάλες δόξες και θα τελειώσουν τη ζωή τους περίπου όπως την άρχισαν.

Τυχεροί δεν είνε στο παιχνίδι.

ΑΡ. 5 : Δείχνει για κείνον που τον έ- χει τον κατακτητικό του χαρακτήρα επί της φύσεως.

Είνε ο αριθμός των έφευρετών, των τολμηρών, των ταξιδιωτών, των τυχοδιω- κτών.

Είνε ο αριθμός εκείνων που φθάνουν σε έξαιρετικές επιτυχίες.

Συμβολίζει τις κατακτήσεις, έφευρέ- σεις, πολιτισμόν.

ΑΡ. 6 : Εκείνοι που φέρουν τον αριθ- μό 6 θα έχουν μια ήρεμη ζωή χωρίς πε- ριπέτεια.

Είνε ο αριθμός εκείνων που κυβερνών- ται από μια άνώτερη έξουσία. Ο αριθ- μός των υπαλλήλων εκείνων που δεν κά- νουν δική τους δουλειά, άλλ' οι όποιοι θρίσκουν την ευτυχία τους στο έργο που τους έχει άνατεθή.

Είνε άφοσιωμένοι στην οικονομία και στα παιδιά τους.

ΑΡ. 7 : Είνε ο αριθμός του μυστηρίου, κι' όσοι τον έχουν, δεν θα περάσουν μια συνθησμένη ζωή.

Μπορεί να είνε ευτυχείς ή δυστυχείς, τους επιφυλάσσονται πάντοτε μεγάλα έρ- γα. Οι γυναίκες που θα γεννηθούν μ' αυ- τό τον αριθμό γίνονται πολύ έξυπνες. Στην αγάπη τους όμως δημιουργούν συ- νήθως περιπλοκάς.

Ο όνειρευόμενος τον αριθμό 7, σημαί- νει ότι όλα του παρουσιασθή κάποιο έξαι- ρετικό γεγονός.

ΑΡ. 8 : Όσοι έχουν αυτό τον αριθμό,

Πυθαγόρας, ο Κύριος των αριθμών

ή κρίσις τους είνε σπύθη, υγιής και φέ- ρουν καλό τέλος στις έπιχειρήσεις τους. Θα ικανοποιηθούν στο τέλος της ζωής τους.

Τον αριθμόν αυτόν συνήθως φέρουν οι φιλόσοφοι, οι πατριάρχαι, οι όποιοι χαί- ρουν της ύπολήψεως πάντων.

ΑΡ. 9 : Είνε ο αριθμός της άρμονίας. Έχουν κλίοι στις τέχνες. Έχουν μια ζωή ένδιαφέρουσα και ρωμαντική.

Πέφτουν συνήθως σε έρωτικές περιπλο- κές.

ΑΡ. 10 : Υποδεικνύει την έπιτυχία μιας ύποθέσεως και φανερώνει τη χαρά τη νεότητα, την ώμορφία.

Οι άνθρωποι που έχουν αυτόν τον αριθ- μό είνε έξαιρετικοί γιατί είνε διαρκώς εὐ- τυχείς στον έρωτα και φυλάττουν επί- πολύ τη νεότητα και σφριγηλότητά τους.

ΜΟΥΡΑ

Για να μαθαίνετε

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Στον Φρειδερίκο Γουλιέλμον Δ' της Πρωσίας, αναφέρεται το έξής ανέκδοτο:

Μια καλοκαιρινή ήμέρα το 1818, σε μια μικρή πόλι των λουτρών της Βάδης πολλοί από τους θαμώνες ήσαν μαζεμέ- νοι στη λέσχη κι' έπαίζαν χαρτιά.

Ήτανε όλοι πολύ άπασχολημένοι τό- σο πολύ γύρω από το τραπέζι, ώστε δεν προσέξανε έναν ψηλό, ώμορφο νέο, απλά ντυμένο και κομπωμένο ως το λαμό, που είχε μπή πριν από λίγη ώρα και παρα- τηρούσε το παιχνίδι.

—Ένα τάλληρο στο έπτά! είπε ξαφνι- κά ο νέος, καταθέτων τρία μάρκα πάνω στο χαρτί.

Ο κρουπιέρης κύτταξε περιφρονητικά τον νέον παίκτην, ο όποιος έχοτανε να θάλλη το φτωχό του τάλληρο μέσα σε τό- σα χρυσά νομίσματα. Και όταν έχασε το έπτά, έλαβε το χρυσό νόμισμα, αντί να το θάλλη κ' αυτό στο χρυσό σωρό που εί- χε μπροστά του, το έρριξε κάτω άπ' το τραπέζι, λέγοντας:

—Αυτό για τον ύπηρέτη!

Ο νέος έγινε κάτωχρος από τον θυμό του:

—Τόν πάγκο σας! έφώναξε κτυπήσας με το χέρι του το τραπέζι.

—Και εάν κερδίσω τί έγγύησιν έχω για τα χρήματα; ρωτά ειρωνικά ο παί- κτης.

—Το όνομά μου! είπε και άνοιξας το σακάκι του, έδειξε τον άστέρα του Μαύ- ρου Άετου πάνω στο στήθος του.

—Είμαι ο διάδοχος της Πρωσίας.

Όλοι οι παριστάμενοι μέινανε έκπλη- κτοι! τα χέρια του παίκτη άρχισαν να τρέμουν.

Τράθηξε ένα χαρτί κ' έχασε.

Ο πρίγκηψ διάδοχος της Πρωσίας έ- πήρε όλο το ποσόν που άνήρχετο σε δυο χιλιάδες λουδοθίκεια, τα όποια ο παί- κτης του έδωσε μέσα σε σακκίδιον και ρί- χνοντάς τα περιφρονητικά κάτω από το ραπέζι, είπε:

—Κι' αυτά για τον ύπηρέτη.

Και γυρίζοντας την πλάτη έβγήκε με- γαλοπρεπής άπ' την αίθουσα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Επί τῷ θανάτῳ τοῦ ἐγγόνου μου

Σ' αν άγγελούδι ήρθε δὸ σ' αυτόν τον κάτω κόσμον σαν άγγελούδι έζησε τα λιγοστά σου χρόνια, σαν ά' γελοῦδι πτάσας από την αγκαλιά μας κι' ή νύημ σου παντοτεινὴ δά μένη και σίωνια Μας έφυγε κι' αέχασθη δά μένη ή συντροφία σου, ή θελκτική σου ή μορφή και τα γλυκά φιλά σου. Σ' κληρόν αυτό για όλους μας που έδω κάτω ζούμε, και φοβερό για τη μαμά σου, πλην έορσάτοῦρας έγώ, κάπως παρηγορούμαι γιατί πολύ όγλήγορα θέ νάρθω και κοντά σου.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Ελλά η κατάσκοπος

Τά χρόνια έσθυσαν από τη μνήμη των κατοίκων της Βουδαπέστης την αίνιγμα-τική φυσιογνωμία της "Ελλά Δρίνη, της χαριτωμένης εκείνης ξανθής κοπέλλας, που ήταν όμως άχόρταγη από ζωή, από χαρά, και από συγκινήσεις.

Επέστρεψε το 1920 και πάλι στη Βουδαπέστη.

Η "Ελλά Δρίνη έγεννήθη πρό 40 ετών περίπου στη Βουδαπέστη από ένα δικαστικό και μία κυρία της ανωτάτης αριστοκρατίας.

Από μικρή έδειξε τον άτίθασο χαρακτήρα της. Είχε μανία με τις ξένες γλώσσες.

Στά 16 χρόνια είχε γίνει μία υπέροχη κοπέλλα κι' έτσι μία ωραία ημέρα έφτιασε τις θαλίτσες της κι' έφυγε για το εξωτερικό.

Κανείς δεν έμαθε πιά τίποτα γι' αυτήν, μέχρι την ημέρα, που ένας Ούγγρος αξιωματικός, κατά τον πόλεμο, προσκεκολλημένος στην κατασκοπεία του Βερολίνου έφερε την ειδήση ότι η "Ελλά Δρίνη αποτελούσε μέλος της Μυστικής Υπηρεσίας των Κεντρικών Δυνάμεων.

Πεδίον δράσεως και διαμονή της ήταν η Μαδρίτη, όπου κατασκόπευε τη Γαλλική πρεσβεία.

Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να την υποπτευθώ.

Μία μέρα όμως της ένεπιστεύθησαν μερικά έγγραφα, τα οποία θα παρέδιδε σ' έναν Γερμανό αξιωματικό, με το σκοπό να διαταχθούν τα υποβρύχια ν' αλλάξουν θέσι ανεφοδιασμού, γιατί είχαν πληροφορία ότι η θέσις είχε γνωστή από τους συμμάχους.

Για πρώτη φορά η "Ελλά Δρίνη ή κατέλαβε Σ. Σ. 32 απέτυχε, γιατί την πρόλαβε μία άλλη γυναίκα, η οποία απέμακρυνε τόν Γερμανό αξιωματικό κι' έτσι η θέσις των υποβρυχίων κατέστράφη. Η άλλη γυναίκα ήταν πάλι η περίφημη ωραία Δανιέλ Σπέκλα Σίγκενς, η οποία υπηρετούσε στέ 20 Γραφείο Γαλλικών πληροφοριών και η οποία μιλούσε υπέροχα τα γερμανικά.

Μετά από τα γεγονότα αυτά η "Ελλά Δρίνη σκέφτηκε ότι δεν θα της ήταν εύκολο ν' αποδείξει την αθωότητά της στους προϊσταμένους της έπειτα από μία τέτοια καταστροφή.

Μπαρκάρισε λοιπόν στο πρώτο ατμόπλοιο που έτυχε να φεύγει για τη Ζανζιβάρη.

Ανάπνεε ήδη την ελευθερία της νομίζοντας ότι γλύτωσε, όταν αντίκρου της είδε νύχτα ένας άλλος κατάσκοπος συνάδελφός της, τον οποίο είχε γνωρίσει στη Μαδρίτη.

Η φυγή της τώρα αυτή μπορούσε να θεωρηθεί ως υπεκφυγή πιστοποίησης της προδοσίας της και ο σύντροφός της, της το έδωσε να το καταλάβει ότι έπρεπε να σκοτωθεί μόνη της πριν αναγκασθεί να το κάνει αυτός.

Η "Ελλά όμως αγαπούσε πάρα πολύ τη ζωή για να υπακούση και την ίδια εκείνη νύχτα μόλις αντίκρουσε το φάρο του ακροατηρίου Μπόν έπεσε στη θάλασσα και κολυμπώντας θγήκε στην Τουνεζιάνικη ακτή.

Στό Τούνεζι έζησε μερικές ημέρες ή συνη, ότε μία μέρα νόμισε ότι την παρακολούθου.

Δέν έχασε καιρό. Ξαναμπαρκάρει σ' ένα άλλο θαπόρι δλλανδικό που πήγαινε στη Τζάβα.

Στό Πόρτ Σάιτ κατώρθωσε να ξεμπαρκάρη άπαρατήρητη. Έδω αρχίζουν οι ρωμαντίες της περιπέτειας.

Από φόβο μη συλληφθεί από τους "Αγγλους παρουσιάζεται στον άρχηγό μίας

άραβικής φυλής και τον πείθει με την όμορφιά της να την πάρη μαζί του πέρα από τα σύνορα της Περείας. Κι' έτσι άρχισε ή διάβασις της έρήμου, υποφέροντας όλη την ημέρα στίς στερήσεις και μοιράζοντας με τον άρχηγό "Ιμπντελ Μπέν Μωχαμέτ τη νύχτα τη μισή του σκηνή.

Πέρασε καιρός. Πέρασαν τη Μπαόρο, τη Βαγδάτη, όποτε μία μέρα ο μεγάλος άρχηγός της έδήλωσε ότι είνε πολύ ευχαριστημένη με τη λευκή γυναίκα και ό-τι δέν είχε σκοπό να την αφήση να φύγη.

Η "Ελλά όμως παρέτήρησε ότι από καιρό ένας ώρατος νέος άράπης της συνοδείας τους, της έκανε κόρτε. Τόν άνάγκασε να της πη τον έρωτά του.

—Ως κι' έγώ σ' αγαπώ πολύ, του είπε ή "Ελλά.

Τόν καταφέρνει να την άπαγάγη. Τρέχουν με τάλογα νύχτα-μέρα, ως που φθάνουν στίς όχθες της Κασπίας Θαλάσσης, όπου μπαρκάρουν σ' ένα περικό σκάφος και θγαίνουν στη Ρωσία με τόν "Α-ράβα συνοδό της. Κατέστρεψε τό διαβάτηρό της έγκαίτως. Μιλά θαυμάσια τα ρούσσικα και κάνει τούς φύλακας να πιστέψουν ότι κατάγεται από τη Μόσχα.

Δηλώνει πως είνε και «συντρόφισσα» κι' έτσι τη γλυτώνει. Όσο για τό σύντροφό της φρόντισαν οι Ρώσοι να την άπαλλάξουν άπ' αυτόν.

Τί έκανε 2 χρόνια ή "Ελλά Δρίνη στη Ρωσία; Αυτό δέν είνε γνωστό.

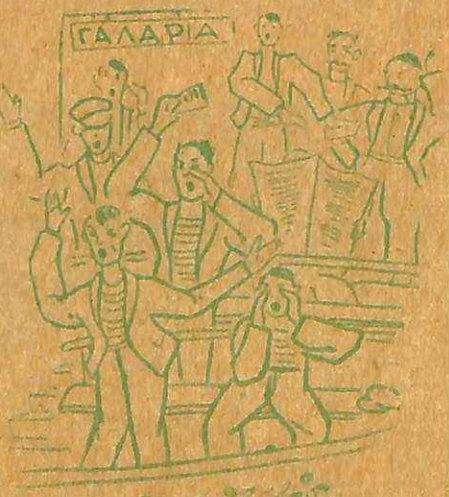
Ξέρομε μονάχα ότι στά 1920 επέστρεψε στην Ούγγαρία και πήγε να ζήση στο πατρικό της σπίτι σ' ένα άπομακρυσμένο χωριό.

Ο πατέρας της είχε πεθάνει. Η μητέρα της που τη νόμιζε νεκρή, τη συγχώρησε. Τώρα που σιάζανε τα πράγματα ή "Ελλά ανανέωσε τό σπίτι της στη Βουδαπέστη και ζή μία ζωή γεμάτη πολυτέλεια, άδιαφορώντας για όσα λένε ή ψιθυρίζουν γι' αυτήν.

Η "Ελλά Δρίνη ή πρώην κατάσκοπος Σ. Σ. 32 δέν άποτέλειωσε την περιπετειώδη της ζωή. Είνε ακόμα ωραία και τά 40 χρόνια δέν είνε τό τέλος της δράσεως μιάς γυναίκας.

ΣΑΡΑ ΡΗΝΤΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Η γαλαρία παρατηρεί δύο θεατές της πλατείας που συζητούν: —Κάντε... σιγώτερα, ρέι...

Όταν σιγά-σιγά τό σούρουπο άπλώνει τά μαύρα φτερά του, κι' ή νύχτα φθάνει μ' όλη την ώμορφη μεγαλοπρέπεια της, τότε κι' έγώ άφίνω τη φαντασία μου να φέρη τη γλυκειά μου μορφή σου να μου κρατήση συντροφιά στη μοναξιά που τώρα με τριγυρίζει και να χύση θάλασμο στη πληγή μου!... στη θαθεία αυτή πληγή που μου άνοιξε φεύγοντας. Καθισμένη μόνη, χωρίς συντροφιά άναπολώ τά περασμένα μας, άφίνοντας τη σκέψη μου με τά φτερά της να νικήση τό διάστημα που μάς χωρίζει, για νάρη να φτερουγίση κοντά σου, άγάπη μου...

Άφίνω τόν έαυτό μου να πιστέψη πως και σύ τις ώρες αυτές θυμάσαι τά περασμένα μας και άφίνεις τη σκέψη σου να πετά γύρω μου.

Σέ βλέπω με τά μάτια της ψυχής να κάθεται κάτω άπ' τά «πανάψιλα έλατα» ν' άφίνης τό βλέμμα σου να πλανιέται στο άπειρο και την καρδιά σου που πλημμυρίζει ή μοναξιά να νοσταλγή τη συντροφιά μου.

Τίς ώρες αυτές άφίνω τό ίδιο συναίσθημα να με συνεπαίρνη και νοιώθω στην ψυχή μου μία νύχτα κατασκότεινη, που μοιάζει σάν τις άφέγγαρες νύχτες του φθινοπώρου.

Κι' όμως, όταν τό σούρουπο άπλώνει σιγά τά φτερά του, κι' ή νύχτα έρχεται μ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια, όταν τ' άστέρια άρχίζουν να τρεμοφέγγουν στον ουρανό, Έσένα, που δέν βλέπω τώρα, θυμάμαι.

Αυτή την ώρα είμαι πάντα μόνη, καθισμένη στο μπαλκόνι, στην ίδια θέσι που καθόμαστε μαζί, χωρίς φώς, χωρίς καμ- Γιατί μόνο έτσι σε βλέπω μπροστά μου, μία άλλη ζωντανή ύπαρξη κοντά μου... σάν μία ζωτική όπτασία να φέγγης με τη γλυκειά μου μορφή σου τά σκοτάδια της ψυχής μου, και να γλυκαίνης τόν πόνο της πληγής μου που μου άνοιξε χωρισμός μας!...

ΛΙΛΗ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ

Ζεστά και κρύα

—Έφερα ένα λογαριασμό για τόν κύριό σας και...

—Έφυγε για την έξοχ...

—Κι' ήθελα να τόν πληρώσω...

—Αλλά νύρισε σήμερα τό πρωί.

Εκείνος.—Πιστεύετε στίς προαισθήσεις και στα όνειρα;

Εκείνη.—Ναι.

Εκείνος.—Χτές τό θράδυ όνειρευτήκα ότι μ' αγαπούσατε. Τι σημαίνει αυτό τό όνειρο;

Εκείνη.—Ότι όνειρευτήκατε.

Ο δεσπότης.—Ξέρεις τί θα γινότανε άν παραβιάζες μίαν από τις δέκα έντολές;

Ο άνεψιός.—Πώς δέν τό ξέρω! Θάμεναν ένένα.

Γεώργιο, πρέπει τό θράδυ να έχουμε δύο κοτόπουλα, άφοι θάρθουν ο Νίκος με τη Μαίρη.

Θαυμάσια. Θά κάνω κάνα δυό γύρους με τό αυτοκίνητο και γυρίζω στο λεπτό.

Μάθημα εύπρεπείας. Ο δικαστής.—Γιατί χτύπησες τόν υπάλληλο του τηλεγραφείου;

Ο κατηγορούμενος.—Θά σας εξηγήσω με λίγα λόγια. Τά πράγματα συνέβησαν ύπως θά σας τά πώ. Του έδωσα ένα τηλεγράφημα για την άρραθωνιαστικά μου κι' αυτός άρχισε να τό διαβάζη αναδέστατα. Καταλαβαίνετε λοιπόν, τού έδωσα ένα μάθημα εύπρεπείας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ο Σταμάτης Μπέλος, έγκατεστημένος στη Λάρσα έχει έλθει στην "Αθήνα με την γυναίκα του και την κόρη του.

Η "Ασπασία όμως είνε ή δεύτερη γυναίκα του Μπέλου και δέν χωνεύει την όμορφιά της "Αλίκης. Μεταξύ των δύο γυναικών υπάρχουν διαρκώς προστριβές, τίς ό.οιες δημιουργεί πάντοτε ή μητριά.

Σέ παρεκάλεσα να με λές μαμά, της λέγει.

Και ή "Αλίκη, ή όποια έχει ακόμα πρόσφατη την άνάμνηση της μητέρας της, υποκύπτει για να μη διαραστήση τη γυναίκα του ιατέρα της.

Είνε "Αποκρηές.

Η "Αλίκη θέλει να πάη σε κάποιον επίσημο χορό. Χίλιες άφορμές θρίσκονται να την έμποδίση. Τό πένθος του θείου της, και τέλος ή έλλειψις κατάλληλου φορέματος για τό χορό.

Νατί μου κρύβεις, της λέγει τέλος ή μητριά. Μην κάνης την κουτή. Φαντάζεσαι πως δέν παρετήρησα τίς μεγάλες φίλες σου με κείνον τό νεο.

Ο κύριος Φτέρης, είνε ένας κείνος καθώς πρά-

Η ζήλεια όμως της μητριάς υπερβαίνει τά όρια.

Η "Αλίκη της έρριξε ένα βλέμμα ελαφρώς περιφρονητικό.

Όλη ή κοσμική "Αθήνα ήταν μαζεμένη στο Κλάρις.

Ένα μοναχικό τραπέζι θρίσκονταν ο Φτέρης.

Ο Φτέρης ήταν κομψός και ώραιος.

Ξαφνικά τά μάτια του έλαμψαν.

Μία νέα στά δόλουκα ντυμένη είχε εμφανισθεί.

Ζητώμεθα από τη θέσι του και πήγε στο άναγνωστήριο του ξενοδοχείου.

Περιμενε! Περιμενε. "Ηρθαν οι έντεκα.

Δέ θάρη, ψιθυρίσε.

Ξαφνικά στην πόρτα φάνηκε μία σιλουέττα.

—Εσείς! Έπί τελους!

"Ηταν ή "Αλίκη.

Με συγχωρείτε, είπε ή "Αλίκη. Δέ φταίω έγώ.

Δέν είμαι έλευθερη.

Εκαύσησαν κοντά ο ένας στον άλλο.

Η "Αλίκη κοίταζε ανήσυχα γύρω της.

—Δε θα μείνω πολύ μαζί σας, κ. Φτέρη. "Ηρθα για μία στιγμή... έπειδή προχθές σας άποσέ-ησκα. Μού είπατε πως... θέλατε να μου μιλήσετε για ένα σοβαρό ζήτημα. Σας άκουω...

Ο Ντίνος Φτέρης ήταν τό χαϊδεμένο παιδί της κομψής "Αθηνάς.

Ήταν όμως πολύ άψίκορος και πολλά ώραια μίτια είχαν κλάψει με την άδιαφορία του.

Γι' αυτό και κανένας από τούς φίλους του δέν θα τόν αναγνώριζε τη στιγμή εκείνη, άν τόν έβλεπε πώς μιλούσε στην "Αλίκη.

Κάτι θέλει να πη, να συμπληρώση, άλλα δέν τολμά.

—Νοιπόν: Γιατί διατάζετε; τόν έρωτῇ ή "Αλίκη. Προχωρείτε.

Ο Φτέρης αισθανότανε κάποιο φόβο.

—Θα μιλήσω, αλλά πρώτα θέλω να αντίλω θάρρος από τά ώραια σας μίτια.

—Τότα τά λόγια τά έπρόφερε σε επίσημο τόνο.

Η καρδιά της "Αλίκης άρχισε να χτυπά. "Ήξερε ότι ήταν ο πιο δύσκολος και πιο περιχίτητος τόν ύπτατος. Ο Ντίνος μιλούσε με οικειότητα, με τρυφερότητα. Καταλάβαινε καλά ότι ο Ντίνος την αγαπούσε.

Σέ μία στιγμή άρπαξε τό χέρι της και τό φίλούσε.

—Τι κάνετε; Είμαστε μόνοι.

Τότε ο Ντίνος άφησε την καρδιά του να ξεσπάση.

—Α, "Αλίκη, καταλήγει, δέν μπορούσα να υποπτευθώ ότι ή αγάπη μας αλλάζει έτσι... ότι αναταναίει θαθεία την ψυχή μας...

—Αλλά... είπε ή "Αλίκη, χθές θράδυ γιατί φάγατε τόσο γρήγορα, για να συνοδέψετε την ξανθή εκείνη κυρία;

—Ζηλεύεις; της είπε, μ' ένα χαμόγελο.

Ξαφνικά στην πόρτα παρουσιάστηκε μία κυρία.

Ήταν ή "Ασπασία, ή μητριά της "Αλίκης.

Σέ ζητούμε τσών όρα, της είπε.

Κι' ενώ ή "Αλίκη περιμενε μία δυσάρεστη σκηνή με τη μητριά της να δίνη τό χέρι στο Ντίνο και να χαμογέλα.

Τί σημαίνει αυτή ή άπροσδόκητη μεταλλαγή;

Η "Αλίκη σηκώθηκε ν' ακολουθήση τη μητριά της.

Ξαφνικά ή "Ασπασία γύρισε και είπε στο Ντίνο:

—Αλήθεια, έχασα να σας πώ, κύριε Φτέρη: Στό τραπέζι που καθόσαστε όταν μπήκα, σας περιμένει μία κυρία... που φαίνεται πολύ άνοημο.

Και ή "Ασπασία παρέσυρε την "Αλίκη προς την πόρτα.

Σ' όλο τό διάστημα της θραυδής ή "Ασπασία προσπαθούσε να πείση την "Αλίκη για τόν κίνδυνο που διέτρεχε άν άθελά της έμπλεκε στον έρωτά του Φτέρη.

Όταν γυρίσανε στο τραπέζι τους, ο Μπέλος τούς συστησε μία παρέα που καθότανε στο τραπέζι τους.

—Ο κύριος και ή δις Καρέλη.

Ο Καρέλης ήταν άνθρωπος πού χρήματος και μόλις έμαθε ότι ο Μπέλος ήθελε να εγκατασταθή στην "Αθήνα, άρχισε να υποδοθή τό σχέδιο του έπαρχιάτη.

Σ' άναμεταξύ στο άπέναντι τραπέζι ή κυρία Μαρκέτη έκανε σκηνή ζηλοτυπίας στον Ντίνο.

Εκείνος δέν μιλούσε.

Ναι, πρό παντός έπρεπε να άποφύγη τό σκάνδαλο, τού όποιοι θα έγίνετο άθελα ήρώας ή χαριτωμένη εύγενική "Αλίκη. Με κάθε θυσία να άποσέ-ηθώ ο κίνδυνος. Ένας μόνος τρόπος ύπήρχε και αυτός: μεταχειρίσθη ο Ντίνος, μολονάτι μισούσε τό ψέμμα. Έσκυψε και με ένα γοητευτικό χαμόγελο ψιθύρισε στην Καίτη:

—Μην είσαι κουτή... Ξαίρεις πως ή μεγάλη μου συμπάθεια είσαι σύ... Ξέρεις πως σου είμαι άφω-σισμένος.

Πόσο τού κόστιζε όμως αυτό να υποκρίνεται. Πάντως έπρεπε να φέρεται έτσι.

Παρηγγείλε σαμπάνια. Γελοούσε, διασκεδάσε.

—Τι ώμορφος που είσαι άψάμε, τού ψιθύρισε ή κ. Μαρκέτη.

Η τζάς έπαίξε με κέφι. Έδινε στους χορευτάς ένα έξαιρετικό μπρίο.

Η Καίτη έσχνούσε για μία στιγμή που θρίσκονταν.

—Στην ύγειά μας, Ντίνο.

Και άρπαξε από τό πέτο του την άσπρη καμέλια και τη φόρεσε στο στήθος της.

Ο Ντίνος όμως είχε κοκκινίσει. "Ερριξε μία δει-λή ματιά στο τραπέζι της "Αλίκης.

Τά μάτια της "Αλίκης ήταν προσπωμένα άπάνω του.

Ένα κύμα έλπιότητας τόν πλημμύρισε.

Εότυχώς τη στιγμή εκείνη έθώσε ο κ. Μαρκέτης.

Ο Ντίνος θρίκε άφορη κι' άπομακρόνηκε.

Εκείνη τη στιγμή σηκώνεται και ή παρέα της "Αλίκης.

Κρύφτηκε πίσω από μία μαρμαρίνη κολώνα.

Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε τού έκοβε την άναπνοή.

Ζ. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Η "Αλίκη, κατά εύτυχή σύμπτωση, ήταν μόνη μέσα στο άσανσέρ. Δέν είχε έδω τό Ντίνο, και περιμενε τόν μικρό ύπηρέτη για να την άνεβάση στο δεύτερο πάτωμα.

Διά μιάς ο Φτέρης άνοιξε την πόρτα τού άσανσέρ και πριν προφθάση εκείνη να διαμαρτυρηθή, ο νέος μπήκε μέσα και έπιασε τό κουμπί.

Μέ ένα ξηρό κρότο τό άσανσέρ άρχισε να άνεβαίνει θραυδώς. Οι δύο νέοι θρέθηκαν μόνοι. Αυτή ή άνέλπιστη εύκαιρία έδωσε θάρρος στο Ντίνο.

—"Αλίκη, είπε ίκετευτικά στη νέα, με συγχωρείς για τό τολμηρό αυτό διάδημα.

Περιμένα με άγωνία μία εύκαιρία για να σε ιδώ. Σέ άκολούθησα χωρίς να τό άντιληφθής... Είνε ανάγκη, να σου μιλήσω...

Νά σου εξηγήσω μερικά πράγματα... Νά δικαιολογήθω. "Ακουσε:

Η "Αλίκη είχε χάσει τό χρώμα της.

Ήταν άσπρη σάν τό φόρεμά της. Μά τά μάτια της άπέφευγαν τό βλέμμα τού Ντίνου. Δέν περιμενε αυτό τό διάδημα, που της φαινόταν άνάρμοστο, άπρεπές και κουρέλιαζε τη γυναικεία αξιοπρέπεία της.

Για ποιά την έπαιρνε λοιπόν ο κύριος

Φτέρης, και της έφέρετο μ' αυτό τόν δολόχοτο τρόπο;

Τού έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο αγανάκτηση και περιφρόνησι και είπε με άγέ-ρωχο τόνο:

—Δέν έχομε πιά να πούμε τίποτα. Και άπορώ πως τολμάτε...

—"Αλίκη! Σέ παρακαλώ, έπέμεινε ο Ντίνος, πού δέχθηκε συντετριμμένος την προσβλητική φράσι της. Μη με διώχνης, μη φέρνης άντίρρηση σ' αυτό που σου ζητώ. Αναγνωρίζω πως όλα τό φαινόμενα είνε έναντίον μου. Μά όταν μ' άκούσης, θά δής πως δέν είμαι τόσο ένοχος όσο φαντάζεσαι. "Αλίκη, δέν θά εύρωμε ποτέ μία τόσο καλή εύκαιρία... για να σου άποδείξω πως πρόκειται για μία φρικτή παρεξήγηση... πού μπορεί να κοστίση και στους δυό μας πολύ ακριβά...

Έξαφνα τό άσανσέρ στάθηκε στο τρίτο πάτωμα. Η "Αλίκη άνοιξε με μία άπότομη κίνηση τη θυρίδα και ώρμησε έξω.

Εκείνη τη στιγμή τό χώλ τού τρίτου όρόφου ήταν έρημο.

—"Αλίκη. Στάσου.

Μά η νέα δέν τού έδωσε άπάντησι. "Αρχισε να τρέχη σάν να ζητούσε ν' άπαλλάξη από ένα άπειλητικό κίνδυνο.

Ο Ντίνος την πρόφθασε ενώ εκείνη κατέβαινε θιαστικά τις μαρμαρένιες σκάλες για να φθάση τό ταχύτερο στο δωμάτιό της.

—"Αν είν' αλήθεια πως αισθάνθηκες κάποια συμπάθεια για μένα... μένει μαζί μου μία στιγμή. Μη μ' άφίνης έτσι... της είπε έπιτακτικά ο νέος και την κράτησε από τό χέρι.

Μά ή "Αλίκη κατώρθωσε ν' άπαλλαγεί. Χωρίς να στρέψη πιά προς αυτόν τό βλέμμα της, τού φώναξε:

—Πηγαίνετε να βρήτε τη φίλη σας. Δέν έχω καμιά διάθεσι να σας στερήσω από τη συντροφιά της!

Έφθανε εκείνη τη στιγμή στην πόρτα τού δωματίου της, πού έφερε τόν αριθμό 41. "Ανοίξε θιαίως την πόρτα και έξηφανίσθη. Ο Ντίνος άκουσε τό κλειδί που γύριζε στην κλειδαριά μ' ένα ξηρό κρότο που ήχησε λυπητερά σ' αυτιά του. "Εμεινε εκεί καρφωμένος στην ίδια θέσι, κάμποιση ώρα. Σάν να περιμενε, σάν να ήλπιζε πως μπορούσε να συμβή κάτι τό άπροσδόκητο. Μία άπόλυτη σιωπή θασίλευε εκείνη τη στιγμή στο έρημο διάδρομο.

Από κάτω έρχόταν, σάν θωβός ο ήχος της τζάς, πού έπαίξε ένα μεθυστικό ταγκό. Και αυτή ή πόρτα που ήταν έρμητικά κλεισμένη, ήταν για τό Ντίνο σάν ένα σύμβολον φρικτής κακοτυχίας. Η θραυδά, πιά είχε άρχισει τόσο όμορφα, τόσο έλλκυστικά, τού έφερνε τώρα την πρώτη άπογοήτευσι της αισθηματικής ζωής του. Με την ψυχή γεμάτη πικρία έκανε μερικά βήματα προς τά έμπρός. Μά ύστερα μετάνιωσε, και έπέστρεψε κοντά στην έρμητικά κλεισμένη πόρτα.

—"Αν μου άνοίξη, άν μ' αφήση να της εξηγήσω, αυτός ο έφιάλτης θά διαλυθή και για τούς δυό μας. Θά γίνωμε πάλι εύτυχείς...

Μά τό χέρι του, πού άγγιξε την πόρτα, δέν έτόλμησε να κτυπήση. Μία τέτοια άπόπειρα μπορούσε, άν γινόταν άντιληπτή.

Η κ. Μαρκέτη έκτυπα με περιέργεια τη νέα που πήγαινε να μπη στην αισθηματική της ζωή.

νά έκθεση ανεπανόρθωτα την δεσποινίδα Μπέλου. Νά προκαλέσει ένα καινούργιο σκάνδαλο, αυτό που ήθελε να αποφύγει με κάθε θυσία ο Ντίνος.

Καί εκεί κοντά άκούστηκαν θήματα. Κάποιος από τους κατοίκους του ξενοδοχείου επέστρεφε στο διαμέρισμά του, χωρίς τη βοήθεια του ασανσέρ.

Ο Ντίνος φοβήθηκε, άπεμακρύνθη βραδέως, με την άπελπισία στην καρδιά.

Η Άσπασία χόρευε τώρα ένα ταγκό με τον άγαπημένο άνεμιό της. Μά δεν είχε τό νού της στο χορό.

Πάμε να καθίσουμε λιγάκι στο καπνιστήριο, τού είπε, χορεύεις πολύ ώραία, μά προτιμώ να καπνίσω ένα τσιγαράκι. Προσέθεσε μυστηριωδώς:

—Επειτα... θέλω κάτι να σέ ρωτήσω. Ο Μίμης κύτταζε τη θεία του με κάπως είρωνικό ύφος.

—Είπε μυστικό; τη ρώτησε.

Μη κάνης τόν κουτό. Είμαι θεβαία πώς μαντεύεις, περί τίνος πρόκειται.

—Εγώ; Καθόλου. "Άλλωστε, θεία Άσπασία, ξέρεις πώς δεν είμαι περίεργος. Έν τούτοις ο Μίμης την άκολουθούσε με μεγάλη προθυμία στο καπνιστήριο, όπου ήσαν σπάνιοι οί φουμαδόροι. Κάθησε κοντά της και πρὸς στιγμήν άφησε να πέση από τὸ πρόσωπό του τὸ αιδώνιο προσοπίον τῆς άδιαφορίας. Νά μόνο πρὸς στιγμήν.

—Λοιπόν; τη ρώτησε, θά μού πῆς τώρα τὸ σκοπό... αὐτῆς τῆς άπαγωγῆς; Γιατί θέβαια τέτοια ώρα κανέναν δεν ἔχει πιά διάθεσι νά χορέψῃ. Εἶνε τέσσαρες περασμένες. Καί ὁμολογῶ ὅτι ἄρχισα νά νυστάζω.

—Θά ξυπνήσης τώρα ἀμέσως, φιλαράκο μου, γιατί ἡ συνομιλία μας θά εἶνε σύντομη, μά πολύ ενδιαφέρουσα γιά σένα. Πρῶτα ὅμως θέλω ν' ἀκούσω τῇ γνώμη σου.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια καί ξαφνικά τού ἔθεσε χωρίς ἄλλα προοίμια αὐτὴ τὴν ἰρώτησι:

—Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ προγονή μου;

—Άρκετά νόστιμη, ἀπῆντησε ὁ Μίμης, χωρίς νά δείξῃ, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὑπερβολικὸ ζῆλο.

—Ὡστε... δεν σ' ἀρέσει;

—Εσύ, θεία Άσπασία, ξέρεις καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πὼς δεν ἐνθουσιάζομαι εὐκολα. Ἡ δεσποινὶς Άλίκη δεν εἶνε διόλου άσχημη, μά ἂν θέλῃς τὴν εἰλικρινῶς νῆ μου γνώμη, παρουσιάζει μερικὲς ἐλλείψεις... σοβαρές.

—Τί ἐνοεῖς;

—Πρῶτα δεν ξέρει νά ντυθῇ. Παρατήρησα πὼς ἡ τουαλέττα της δεν ἦταν καλόλου τῆς μόδας. Καί γιά μένα ἡ τουαλέττα παίζει μεγάλο ρόλο στὴν ἐμφάνισι μιᾶς γυναίκας, χάνει κάθε ἐνδιαφέρον, ὅταν δεν εἶνε ἀπολύτως κομψή. Δεύτερον, ἡ προγονή σου δεν εἶνε, πῶς νά σοῦ πῶ;... μοντέρνα. Μοιάζει σάν τὰ κορίτσια ἐκείνα πού θέλομε στὰ παληὰ ρωμαντικά μυθιστορήματα. Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Όνέ καί τοῦ Όκτώβ Φεγιέ. Τὰ διάβαζα ὅταν ἤμουν δεκαπέντε ἐτῶν καί σέ θεβαίω πὼς δεν με διασκεδάζαν οὔτε τότε.

Ο Μίμης εἶχε πάρει, τώρα πού μιλοῦσε στὴ θεία του, τὸ κουρασμένο ὕφος τοῦ μπλαζέ, ὃ εἶχε ἐγκαταλείψει, ἐνῶσφ συζητοῦσε με τὸν Στέλιο Μπέλο. Μὲ τὸ ὕφος αὐτὸ κατῳρθωνε σκεδὶ ν πάντοτε νά ἐπιβάλλεται στοὺς δικούς του, νὰ τοὺς πείθῃ πὼς ἦταν ἀνώτερος ἀπὸ αὐτοὺς, πῶς δὺσκολος καί ἀπαιτητικὸς στὰ γούστα του.

Μά ἡ πονηρὴ Άσπασία δεν χρειαζόταν πολὺ γιά νά ὁσφρανθῇ ὅτι ἡ άδιαφορία τοῦ Μίμη ἦταν τεχνητὴ, ὅπως τεχνητὸ ἦταν καί τὸ νυσταγμένο ὕφος του.

—Θά σοῦ δείξω ἐγὼ τώρα ἀμέσως... σκέφθηκε μέσα της με κάποια χαιρεκακία. Δεν ὀρθῆκες τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο νά κάνης τέτοιου εἶδους νάζια...

—Επειτα κύτταξε τὸν ἀνεμιό της, σάν ἀπογοητευμένη. Τού εἶπε ψυχρὰ:

—Τί κρίμα πού δεν σ' ἀρέσει ἡ Άλίκη! Λυποῦμαι πολὺ, ἀλήθεια. Μά θά ἔχῃς, ἴσως στὸ μάτι καμμιὰ ἄλλη... πῶς κομψὴ καί... μοντέρνα, ὅπως λές... Γι' αὐτὸ εἶσαι τόσο δύσκολος! Ἀς μὴ μιλήσωμε λοιπὸν πιά γιά τὴν πρόγονή μου, ἀφοῦ ἔχει τὴν άτυχία νά μὴ σ' ἀρέσῃ. Ἐπηκολούθησε σιωπῇ. Μά ὁ Μίμης ἔρριξε στὴν Άσπασία ἕνα λοξὸ βλέμμα.

—Θεία μου, τί ἤθελες νά μού πῆς; Δὲ πιστεύω νά μ' ἔφερες ἐδῶ γιά νά συζητήσωμε... περὶ αισθητικῆς καί γυναικείας

μόδας. 'Εσὺ εἶχες κάτι ἄλλο στὸ νοῦ σου... πῶς θετικό.

—Ναί. Δεν τὸ ἀρνοῦμαι. Μά πρῶτα ἐσὺ νυστάζεις, ἀγόρι μου. Εἶνε ὥρα νά πᾶς νά κοιμηθῇς. "Επειτα ἀπὸ... τίς δηλώσεις σου, ματαιώνεται ὁ σκοπὸς τῆς συζητήσεώς μας. Εἶμαι κι' ἐγὼ κουτὴ, πολὺ κουτὴ, καί ἀφελής, νά θέλω νά φροντίσω γιά τὸ μέλλον σου.

—Γιά τὸ μέλλον μου;

—Ναί. Μά δεν μπορῶ νά γίνω πῶς θὰ σιλικὴ ἀπὸ τὸν θασιλέα, ὅπως λένε οἱ Γάλλοι. Μά εὐὸ δείχνεις τόση άδιαφορία, Ἀς ἀφήσωμε αὐτὴ τὴν ὁμιλία, Μίμη.

—Όχι. Σὲ παρακαλῶ νά ἐξηγηθῇς.

—Σκέφθηκα νά σοῦ κάνω μιὰ πρόταση, πού γιά σένα θά ἦταν ἀνέλπιστη. Μιὰ πρόταση πού, ἂν τὴ δεχόσουν, θά σοῦ ἐπέτρεπε νά ζήσης στὸ μέλλον ἀνεξάρτητος, πλούσιος. Ἀν σέ ρώτησα ποιά γνώμη ἔχεις γιά τὴν Άλίκη, τὸ ἔκανα μετὴν ἐλπίδα πὼς θά μποροῦσα νά ἐπιτύχω γιά σένα ἕνα συνοικέσιο... πού θά ζήλευαν ὅλοι... ὅλοι!... προσέθεσε, τονίζοντας καλὰ τίς λέξεις της.

—Ἡ Άλίκη παίρνει ὡς προῖκα... δέκα ἑκατομμύρια.

Τὸ νυσταγμένο μάτι τοῦ Μίμη ἔγινε γαρίδα. Ἡ φυσιογνωμία του φωτίσθηκε ξαφνικά ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἀγαλλιάσεως καί ἐλπίδος.

—Τί ἔκανε λέει; Δέκα ἑκατομμύρια ; Εἰς μετρητά;

—Εἰς μετρητὰ καί εἰς κτήματα. Μήπως σοῦ φαίνονται λίγα;

Ἄντὶ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μίμης, ἔστερέωσε τὸ μονόκλ στὸ μάτι του καί ρώτησε:

—Δεν ἀστετεύεσαι, θεία Άσπασία;

Ἡ κυρία Μπέλον σήκωσε τοὺς ὤμους κάπως περιφρονητικά.

—Δεν ἔχω καμμιὰ διάθεσι γι' ἀστεία, ἀγαπητέ μου. Φαντάσθηκα μόνο πὼς θά μού ἦσουν εὐγνωμων γιά τὴν ἰδέα αὐτή. Ξέρω πὼς οἱ δικοί σου στεροῦνται τὰ πάντα γιά νά σέ συντηρήσουν καί ὅτι μ' ὅλα αὐτὰ εἶσαι αἰωνίως ἀπένταρος, Τὸ αὐτοκίνητο, τὸ οὐτοσκυ, τὰ κομψὰ ροῦχα κοστίζουν δυστυχῶς σήμερα πολὺ ἀκριβά. Καί ἔχεις κατορθώσει νά κάνης πολ- λά χρέη...

—Θεία Άσπασία!

—Σὲ μιὰ ἐποχὴ μάλιστα πού δεν ὀρῖσκει ἕνας νέος τῆς ἡλικίας του ἕνα δάνειο παρὰ μετὰ μεγάλους ὑπερόγκους τόκους.

Ἡ Άσπασία πού ἔδειχνε πιά φανερά τὴν ἀποδοκιμασία καί τὴ δυσἀρεσκεία της, ἔκανε νά σηκωθῇ. Μά ὁ Μίμης τῆς εἶπε με ἱκετευτικὸ τρόπο:

—Ποῦ πᾶς; Κάθησε, θείτσα μου.

—Πρὸς τί; Μοῦ κόβεις τὴν ὄρεξι, τὸν ἐνθουσιασμό πού εἶχα γιά νά ἐργασθῶ γιά τὴν εὐτυχία σου.

—Ἐλα, μὴν εἶσαι κακία. Καί πρῶτα πές μου πρακτικὰ πράγματα: ἡ πρότασίς σου ἔχει θετικὴ θάσι; ἢ εἶνε μιὰ ἐπιθυμία τῆς εὐγενικῆς ψυχῆς σου; Γιατί πρέπει νά ξέρῃς ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια μου δεν θά μού ἐπέτρεπε... νά κάνω ἕνα διαῆγμα πού θά συναντοῦσε μιὰ κατηγορηματικὴ ἄρνησι... ἐκ μέρους τῆς κόρης καί ἰδίως τοῦ πατέρα. Τού ἀγαπητοῦ συζύγου σου.

Ἡ Άσπασία ἀνεγνώριζε αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν ἀνεμιό της, τὴν ἐμπορικὴ ψυχὴ του, πού ἐξωτερικεύτο μόνον σὲ παρόμοιες στιγμές. Χαμογέλασε καί εἶπε κυτάζοντας τὸ Μίμη στὰ μάτια.

—Μὴν ἀνησυχῇς γιά τὸν ἄνδρα μου. Αὐτὸς δεν ἔχει ἄλλη θέλησι ἀπὸ τὴ δική μου. Ὅσο γιά τὴν Άλίκη... δεν θέλω ἀκόμη νά προσεοφλήσω τὴ γνώμη της. Ἀρκεῖ νά σοῦ πῶ ὅτι εἶσαι πολὺ τυχερός...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

"Ενας γενναῖος ἱππότης

Μιὰ μονομαχία πού δεν ἔγινε

Ο Κάρολος εἶνε νέος καμμιὰ εἰκοσιπενταριά χρονῶν καί καλοκαωμένος. Εἶνε ὑπάλληλος στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καί ἔχει τ' ἀπαραιτήτα προσόντα γιά ἕνα μέλλοντα διπλωμάτη, δηλαδή συλλαβίζει λίγα γαλλικά, καθολαίει ἴσους ἄλογα, χορεύει καλὰ κ' ἡ γραβάτα του ὀρίζεται πάντα στὴν τρίχα. Μόνο ἕνα πράγμα τοῦ λείπει γιά νὰ ντετέλειος ἄνθρωπος, ἕνας ἱππότης. Νά, μιὰ μονομαχία. "Ω ναί, πὼς θάθελε νά- ἔλεπε τ' ὄνομά του γραμμένο στὶς ἐφημερίδες καί μάλιστα γιά ἕνα τόσο ἱποτικό κατόρθωμα, ἄχ! καί πόσες καρδοῦλες δεν θά κτυποῦσαν στὸ πέρασμά του καί πόσοι Δὸν Ζουάν δεν θά τὸν κυτοῦσαν με ζήλεια!!!

Μά νά πού ἡ τυχὴ τὸν βοήθησε, δεν ἀφίνει ὅσους ζητᾶνε τὴν προστασία της, καί ὅτι ζητοῦσε ὁ ἔκπασμένος Κάρολος τῶφερε αὐτή. "Όχι θέβαια πὼς τὸ ἐπιθυμοῦσε καί πολὺ, ἀλλὰ τέλος πάντων.

Κι' ἐνῶ μιὰ μέρα ὁ μετὰ τὸ «ρόδιον μέλλον» διπλωμάτης μας ἔμπαινε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ἀφηρημένος, πάτησε τὸ πόδι μιᾶς κυρίας τόσο δυνατὰ, ὥστε αὐτὴ φώναξε ὁ καθολλιέρος χορῆς νά χάσῃ καιρὸ, ἀγανακτισμένος καί ὀρίζοντας τοῦ ἔδωσε ἕνα μπάτσος δυνατό καί τὸν ἔσπρωξε ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα χωρίς νά μπορέσῃ νά κάνῃ ἡ νά πῇ τίποτα.

Κι' ὅταν συνῆλθε ὁ νεαρὸς Κάρολος θρισκότανε στὸ δρόμο: ἔτρεξε καί ὀρθῆκε δυὸ φίλους του ἀξιωματικούς καί τοὺς ἔστειλε νά ζητήσουν ἱκανοποίησι ἀπ' τὸν ἀγενῆ αὐτὸν κύριον.

Συζητήσανε γύρω ἀπ' τὴν ἐκλογὴ τῶν ὄπλων, δεν κατῳρθωναν ὅμως νά συμφωνήσουν με τοὺς ἀντιπάλους. Καί ἡ περιθώρητη μονομαχία κατέληξε στὸ νά ζητηθῇ ἀμοιβαία συγγνώμη.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ

Ο κ. Κάρολος μπαίνει στὸ ὑπουργεῖο θριαμβευτικά.

Δεν μιλάει σὲ κανένα, εἶνε λίγο χλωμός καί ἡ στάσις του τὸν δείχνει ἀπασχολημένο.

Ἐνας συνάδελφος τὸν ρωτάει:

—Λοιπὸν ἡ μονομαχία;

Ἄλλος:

—Πές τα μας, δά!

Κι' ὁ Κάρολος λίγο συγκινημένος:

—Κύριοι, τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνετε, με συγκινεῖ βαθύτατα. Εὐτυχῶς ὅλα τελειώσανε...

—Πῶς;!!

—Τὴν στιγμή πού ἤμαστε ἔτοιμοι νά ἀνεδοῦμε στὸ ἀμάξι—εἶχαμε ὀρίσει ὡς τόπον τὸν «Παράδεισον» καί ξαφνικά ὁ ἀντίπαλός μου στέλνει καί μού ζητάει συγγνώμη. Κατάλαθε με ποῖον εἶχε νά κάνῃ καί τὰ χρειάσθηκε. Δεν μποροῦσα νά ἐπιμείνω γιατί θάτανε ἄνανδρο καί ἐκείνος ἦτανε οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος! Βγαίνει ἔξω.

—Μωρὲ καλὰ τὰ κατάφερε, δεν τὸν νομίζαμε γιά τόσο γενναῖο! Λέγανε με θαυμασμό οἱ ὀπάλληλοι.

—Ἐἶχε δίκιο! Ὅπωςδήποτε ἱκανοποιήθηκε καί μετὰ τὸ παραπάνω!

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ο Κάρολος θάλειπε στὸ δρόμο ἕνα συμπατριώτη του, πού εἶχε νά τὸν δῇ δυὸ χρόνια.

—Μπα καί πότε ἦρθες στὴν Ἀθήνα;

—Αὐτὲς τίς ἡμέρες καί σὺ πὼς τὰ περνᾶς ἐδῶ;

—Τώρα πολὺ καλὰ τὸν περασμένο ἕ- μως μῆνα εἶχα κάτι ἱστορίες.

—Τί;

—Νά, παρ' ὀλίγο νά χάσω τὴ ζωὴ μου.

—Μιλα καλὰ! Πῶς; Ἀρρώστιας;...

—Όχι, ἀδελφέ, ξέρεις ὅτι πάντοτε ἡμουνά ζωῆρος. Ἐνας αὐθάδης... μὲσπρωξε λιγάκι. Τού δίνω ἕνα μπάτσος. Καί μουρμούρισε, λοιπὸν τὸν προσκάλεσα σὲ μονομαχία. Πηγαίνομε στὸν «Παράδεισον» πρῶτ-πρῶτ, σταυρώνομε τὰ σπαθιά...καί ξαφνικά ὁ ἀντίπαλός μου χάνει τὸ χρῶμα του καί λιποθυμᾷ. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ, πού μονομαχία πιά! Μοῦ ζήτησε συγγνώμη ἐγγράφως καί πάει στὴ δουλειά του.

—Περίφημα τὰ κατάφερε, φίλε μου, συγχαρητήρια.

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

Σὲ μιὰ ἔσπεριδα ὁ Κάρολος συνομιλεῖ μ' ἕνα σεβαστὸ κύριο.

Ο κύριος:

—Διαβάσατε τίς σημερινὲς ἐφημερίδες;

—Ἐρριξα μιὰ ματιά.

—Εἶδατε τὰ τῆς μονομαχίας;

—Γιά τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς στὸ Γου- δὶ;

—Ναί, μά πότε ἐπὶ τέλους θά πάψῃ τὸ θάρβαρο αὐτὸ ἔθιμο;

—Ποτὲ δεν θά πάψῃ. Εἶνε περιστάσεις..

—Κι' ἐγὼ ὀρέθηκα σὲ τέτοιες περιστάσεις.

—Σεῖς τόσο νέος καί θρεθήκατε σὲ τέτοιες περιστάσεις...

—Μιὰ φορὰ δηλαδή...

Ο κύριος μ' ἀνυπομονησία: Καί...

—Στὸ δεύτερο σπαθισμὸ πέταξα τὸ σπαθί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου μου. Ἡθέλησα νά ξαναρχίσω πάλι, ἀλλὰ οἱ μάρτυρες δεν μ' ἀφήσανε, δυστυχῶς!

—Καί κάνανε καλὰ, πολὺ καλὰ! Πρέπει νά πάψῃ αὐτὸ τὸ θάρβαρο ἔθιμο!

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο πρόξενός μας κ. Κάρολος πᾶει στὸ σπίτι τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ του, μετὰ τὸ φαί ἡ συζήτησις γίνεται πῶς ζωηρή.

Ο πεθερός: —Ἐλα, λέγε μου λοιπὸν τώρα, κύριε γαμπρέ μου, εἶνε ἀλήθεια ὅσα ἔχω ἀκούσει γιά σένα:

—Καί τί ἀκούσατε;

—Καί ζωηρότητες, καί καυγάδες, φαίνεται πὼς ἄλλοτε δεν ἦσουνα πολὺ φρόνιμος.

—Εγὼ, καλέ, τί λές;

—Ἐλα, ἔλα, κι' ἐκεῖνος πού μού τὰ εἶπε δεν λείι ψέμματα.

—Αφοῦ λοιπὸν τὰ ξέρετε;...

Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ : —Εἶνε ἀλήθεια, τὰ ὁμολογεῖς καί σὺ;

—Μὴν ἀνησυχῇς, νεανικὲς τρέλλες, περᾶσανε τώρα.

Ο πεθερός: —Ἐλα, ὑπομονή, πές μας τώρα σ' ἐκείνη τὴ μονομαχία πού πληγώθηκες;

—Δὲν ἐπληγώθηκα, ἀντίθετα...

—Τότε πληγώθηκε ὁ ἄλλος;

—Ναί, μικρὸ πρᾶγμα, ἕνα ἐγδάμμα. Τὸν κτύπησα στὸν πρῶτο σπαθισμό...Δὲν μᾶς ἀφήσανε νά ἐξακολουθήσωμε, δυστυχῶς. Θά τὸν κανόνιζα γιά καλὰ.

Ἡ ἀρραβωνιαστικία: —Ἐλπίζω πὼς στὸ μέλλον θά λείψουνε αὐτὰ.

Ο πεθερός: —Κι' ἐγὼ δεν ἐννοῶ νά κάνω γαμπρό μου ἕνα μαχαιροδάλτη.

—Μὴν ἀνησυχῇτε, ἀγαπητέ μου πεθερέ καί σὺ φιλάτη μου. Ἐνας ἄνθρωπος παντρεμένος εἶνε κάπως ψυχραιμότερος.

Ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀνάγκη...

Ο πεθερός: —Καλὰ, τί ἀνάγκη καί ξαναγοη.

Σκεφτικός

—Ο φίλος δεν χορατεύει, θαστάει ἡ καρδιά του.

—Ἡ ἀρραβωνιαστικία: —Αὐτὲς τίς ἰδέες νά τίς ἀφήσης στὸ μέλλον. (Μόνη της:) Εἶνε γενναῖος. Ἀχ, πὼς μ' ἀρέσει ὁ γενναῖος ἄνδρας!

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

—Λοιπὸν, Ἐλένη μου, ἦτανε ἕνα ἀνοῖ- ξιάτικο πρῶτ, ὅπως σήμερα.

—Μὲ τέτοιο θαυμάσιο καιρὸ νά πάῃ κανεὶς νά μαχαιρωθῇ, τί ἀνοησία!

—Λοιπὸν πού λές, πρώτη σπαθιά, δεῦ- τερὴ σπαθιά, τρίτη καί τελευταία, πέφτει κάτω μετὰ τὸ κεφάλι θουτηγμένο στὸ αἷμα.

Ἡ Ἐλένη τρομαγμένη: —Τί λές, μά μᾶς εἶχες πῇ πὼς τέλειωσες μετὰ μικρὸ ἐγδάμμα!

—Ἐπίτηδες, γιά νά μὴν τρομάξω τὸν πατέρα σου...

ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΕΞΗΝΤΑ ΕΤΩΝ

—Αἰ, κύριε ἀνηψιέ μου, δεν γνωρίζεις εὐὸ τίς συνέπειες μιᾶς μονομαχίας! Εγὼ τίς γνώρισα ὅμως, γιά ρῶτα με! Εἶχα ὅμως δίκιο... Αὐτὴ ἡ τύψις φαρμάκωσε ὅλη τὴ ζωὴ μου. Νά σκοτώσῃ κανεὶς ἄν- θρωπο! Εἶνε τρομερό! Δεν θά μονομα- χήσης ποτὲ, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω. "Όχι, ὅ- χι μὴν πάθῃς κι' εὐὸ ὅτι ἔπαθα κι' ἐγὼ, νά γίνῃς φονιάς!

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

—Κύριοι! Ο φίλος στὸν ὁποῖον δίνου- με τίς τελευταῖες νεκρικὲς τιμές, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὑπῆρξε τίμιος καί ἀγαθὸς πολίτης. Ἀλλὰ αὐτὸ δεν τὸν ἡμώδισε νά μὴν ἔῃ καρδιά θερμὴ καί θαρραλέα. Στὴν περιστάσι πού ἔπρεπε νά φυλάξῃ τὴν τιμὴ του, ἔδειξε τὸ θάρρος του καί εἶχε μάλιστα τὴν άτυχία νά θανατώσῃ τὸν ὕβριστήν του. Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε τίς θλιθερές αὐτὲς ἀναμνήσεις... Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαθέ, ἔντιμε, ἄνδρε, καί ἀ- τρόμητε Κάρολε. Γαῖαν ἔχους ἔλαφράν.

M. ΝΙΑΝΙΟΛΟ

—Μόλις τράβηξα τὸ πιστόλι, ἐλιγοθύμησε, μετὰ ζήτησε συγγνώμην καί εἶτοι τὸ δνείρὸ μου ἐ- ξεπληρώθη.

Μιά δραματική περιπέτεια στη Βραζιλία

—Τζών Μπρούκ, σέ κρατώ αυτή τη φορά, δεν θα μου φύγεις.

—Κλαύδιε, άφησέ με, λυπήσου τὰ παιδιά μου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι...

—Νά λυπηθῶ τὰ παιδιά σου, πού θά τὰ ξεφορτώσω ἀπό ἕνα κάθαρμα σάν καὶ σένα;

—Κλαύδιε...

—Ἀνάδρε, νά λυπηθῶ ἐσένα τώρα ;... Ἐσοῦ λυπηθήκες ἐμένα ; Ἐμένα πού μέ κατὰστρεψες, κατὰστρεψες τή ζωή μου, τήν τιμή μου, τή χαρά μου...

Ἐν εἰς Κλαύδιος μέ τὸ πιστόλι στὸ χέρι τώρα, κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι χάμω πεσμένο τὸ Τζών Μπρούκ.

Ἦταν μιά παλιὰ ἱστορία. Μιά ἱστορία πού τοὺς συνέδεσε χρόνια πολλά στὴ ζωὴ καὶ πού τώρα τοὺς ἔφερνε ἀντιμέτωπους γιὰ τελευταία φορά.

Ἐίχανε φύγει μαζί ἀπὸ τὸ χωριό τους, ἕνα χωριὸ τῆς Σκωτίας καὶ μῆκαν ἕνα πρῶτὸ μέσα σ' ἕνα ἱστιοφόρο, ὡς πλήρωμα. Δὲν εἶχαν θέβαινα τὰ ναῦλα τους καὶ ὑπηρετοῦσαν γιὰ νὰ ξεπληρώσουν τὸ φαί καὶ τὸν ὕπνο τους.

Ἐπειτα ἀπὸ φουρτοῦνες καὶ μεγάλη ταλαιπωρία ἀράξανε σ' ἕνα ξερόνησο, περιμένοντας μιά κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ποῦ πῆγαιναν; Στὴν Ἀμερική. Τὴ χώρα τοῦ πλουτισμοῦ.

Τρεῖς μέρες πέρασαν καὶ οἱ δύο σύντροφοι πού ξανοίχτηκαν περισσότερο στὰ βάθη τοῦ νησιοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ γυρίσουν πίσω στὸ καράβι καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ.

Βρῆκαν στὸ ἐσωτερικὸ ἕνα δάσος πού δὲν φαινόταν ἀπὸ τὴν παραλία, μὲ πολλά καρποφόρα δέντρα.

Ἐκεῖνος ὅμως πού τοὺς ἔκανε νὰ μὴ ξαναγυρίσουν, ἦταν κάποιον γυαλιστερές πέτρες πού θρῆκανε στὸ ἀνοιγμα ἑνὸς σπηλαίου.

Κι' ἔτσι ἔμειναν πάνω σ' αὐτὸ τὸ νησί τρία ὁλόκληρα χρόνια, μόνοι κατὰμονοι, ἀλλὰ μὲ τὴ συντροφιά ἑνὸς ὁλόκληρου θησαυροῦ πού ἀνεκάλυψαν.

Ἦταν χρυσάφι ἀτόφιο κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ἕνα σμαράγδι σὰ γροθιά.

Δὲν κοπίασαν καθόλου νὰ τὰ θροῦνε. Κάποιος τοῦ ὁποίου θρῆκαν τὸ σκελετὸ μέσα στὸ σπήλαιο, εἶχε νοιαστῇ νὰ τὰ μαζέψῃ γι' αὐτοῦς.

Τρία ὅμως ὁλόκληρα χρόνια θαρρεστήσαν καὶ ὁλημερῆς στὴν ἀκρογιαλιά πε-

ρίμεναν νὰ δοῦν καπνὸ θαποριοῦ.

Κουράστηκαν καὶ σκέφτηκαν νὰ κόψουν δένδρα νὰ φτιάσουν μιά μεγάλη σχεδιά.

Τὰ κατάφεραν μιά χαρὰ καὶ ἕνα πρῶτὸ παίρνοντας μαζί τους καὶ ὅλο τὸ θησαυρὸ, — μάλαμα ἀτόφιο — ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος.

Ἐἶχαν τύχη! Καμμιά θαλασσοταραχὴ δὲν τοὺς θρῆκε καὶ σὲ πέντε μέρες τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ τοὺς ἔρριξε σὲ μιά ἀμμουδιά.

Ὅπως ἔμαθαν ἀργότερα, θρискόντουσαν στὴ Βραζιλία.

Μυστικά, καὶ χωρὶς νὰ φανοῦν πὼς εἶχαν μαζί τους μάλαμα, ἀγόρασαν ἕνα κτήμα κι' ἄφιναν τὸν κόσμο νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ μάλαμα πού πουλοῦσαν σὲ θέργες, ἔβγαίνε λίγο-λίγο ἀπὸ τὸ κτήμα τους.

Ὁ Κλαύδιος στ' ἀναμεταξύ ἀγάπησε μιά ὡμορφὴ Βραζιλιάναν. Τὴν ἐρωτεύθηκε τόσο πολὺ, πού τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

Ὁ Τζών ὅμως ἐξήλεψε τὴν τύχη του καὶ μιά ἡμέρα πού ὁ Κλαύδιος ἔλειπε κάτω στὴν πρωτεύουσα, φόρτωσε στὰ ζῶα τὸ ὑπόλοιπο τοῦ θησαυροῦ, πῆρε τὸ σμαράγδι, πῆρε καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Κλαυδίου κι' ἔφυγε γιὰ ἀγνωστὴ διεύθυνσι.

Πέντε χρόνια πού γυρίζει καταστραμμένος, ρακενδύτος, ὁ Κλαύδιος καὶ ψάχνει νὰ θρῇ τὸν καταστροφέα τῆς εὐτυχίας του.

Πέντε χρόνων στερήσεις ἔνοιωσε κι' ἔκλαψε τὴν ὡμορφὴ τῆ Ροζίτα τῆ γυναῖκά του.

Γύρισε ὅλη τὴ Βραζιλία καὶ τὴν Ἀργεντινὴ, γιὰ νὰ τοὺς θρῇ.

Καὶ μιά μέρα ἐκεῖ πού κάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ν' ἀναπαυθῇ λιγάκι, ἀντίκρισε ἕνα σταυρὸ μὲ μιά ἐπιγραφή:

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα διάβασε:

«Ἐνθάδε κεῖται
ἡ Ρόζα τοῦ Τζών Μπρούκ
ἔτων 30
Γαῖαν ἔχει ἑλαφράν».

Τὰ μάτια του θολώσανε ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Πόσο ἔμεινε ἐκεῖ δὲν κατάλαβε, ὅταν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι: ὅλα τριγύρω του ἦσαν σκοτεινά.

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου ὅμως διέκρινε ἕνα φωτάκι καὶ τράβηξε γιὰ κεῖ

Ἦτανε μιά καλύβα θοσκῶν. Τοῦ ἄνοιξαν, τὸν περιποιήθηκαν κι' ἀπ' αὐτοὺς ἔμαθε πὼς ὁ Τζών Μπρούκ ὁ μεγαλείτερος γαιοκτῆμων τῆς περιφέρειας, εἶχε ἐντελῶς καταστραφῇ μετὰ πού πέθανε ἡ γυναῖκα του.

Τὰ πέντε του παιδιὰ ρημαγμένα τριγυροῦσαν τὶς καλύβες καὶ ζητιάνευαν.

Ὅσο γιὰ τὸ Μπρούκ διώκετο ἀπ' τὴν ἀστυνομία ὡς ἐπικίνδυνος γιὰτὶ εἶχαν ἀποδώσει σ' αὐτὸν ὅλες τὶς ληστείες πού εἶχαν γίνεи τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Ἀργησε νὰ ξημερώσῃ. Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Κλαυδίου μεγάλωνε τὴ νύχτα.

Πρῶτ-πρῶτ ἔρριξε πάνω στὸ κεφάλι του νερό, ἤπιε μιά κούπα γάλα πού τοῦ προσέφερανε καὶ δοκίμασε τὸ πιστόλι του πάνω σ' ἕνα δέντρο.

Ἡ σφαῖρα θρῆκε τὸ στόχο τῆς στή μέσης ἀκριβῶς.

Ξεκίνησε.

Πῆγαινε νὰ θρῇ τὸν Τζών Μπρούκ τὸν καταστροφέα τῆς εὐτυχίας του.

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ἔψαχνε τὰ φαραγγία καὶ τοὺς κάμπους.

Τὴν τετάρτη μέρα εἶδε κάποιον πού καθότανε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Ἐσκυψε, σοῦρθηκε κι' ἔφτασε πίσω του χωρὶς νὰ τὸν νοιώσῃ οὔτε νὰ τὸν δῇ ὁ Μπρούκ.

Ἦταν αὐτός, παραλλαγμένος ἀπὸ τὴ δυστυχία.

*

—Ἐλεος, τοῦ φώναξε γιὰ τελευταία φορά.

—Τί τὴν ἔκανες, κακοῦργε, τὴ γυναῖκα μου;

—Ἐλεος, ἔφταιξα, Κλαύδιε, συγχώρεσέ με.

Τίποτα δὲν συγκινοῦσε τὸν Κλαύδιο.

Μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια τὸν κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι.

Ἡ πρώτη σφαῖρα ἔξφυγε ἀπὸ τὸ πιστόλι. Τὸν θρῆκε στὸ κόκκαλο τοῦ ποδιοῦ καὶ τοῦ τώσπασε.

—Μή... συγχώρεσέ με.

Μιά ἄλλη σφαῖρα τοῦσπασε τὸ ἄλλο κόκκαλο.

Ἦταν καλὸς σκοπευτὴς ὁ Κλαύδιος.

—Τώρα τὰ χέρια.

Ἐνα-ἕνα τὸν ἄφησε κουτσὸ καὶ κουλό.

Τὸ χτυπημένο κορμὶ ἔγειρε, δὲ βαστοῦσε πιά.

Ὁ Κλαύδιος ἦρθε κοντὰ καὶ τὸν ἔψαξε.

Μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τσεπάκι θρῆκε μιά φωτογραφία τῆς γυναῖκάς του.

Τὴν πῆρε καὶ τὴ φίλησε.

Ἐάφνου ἡ ματιά του ἔπεσε πάνω στὸ χέρι τοῦ Τζών Μπρούκ.

Μὲ ὅλο τὸ σπᾶσιμο τοῦ χεριοῦ, ἡ χούφτα του ἔκλεινε κάτι.

Ζύγωσε, ἐξέσφιξε καὶ μέσα ἀπὸ τὸ χέρι ἔβγαλε τὸ σμαράγδι.

—Σμαράγδι, ψιθύρισε. Σμαράγδι τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου. Χίλια κομμάτια θὰ σὲ κάνω καὶ θὰ σὲ φυτέψω μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἄνομου αὐτοῦ κορμιοῦ. Κι' ἔπειτα θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὸν καταραμένο τόπο πού θάσταξε τὴν ἀτιμία ἑνὸς φίλου καὶ μίας συζύγου.

Τὸ σμαράγδι, ἡ τελευταία περιουσία πού ἀπόμεινε ἀπὸ τῶσων ἐτῶν κόπους καὶ κινδύνους, τοποθετήθηκε στὴ μπούκα τοῦ πιστολιοῦ καὶ τράβηξε.

Σφαῖρα καὶ σμαράνδι μῆκανε μέσα στὸ κορμὶ τοῦ Τζών Μπρούκ.

Βρῆκανε τὴν καρδιά καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ξεψυχίσῃ.

Ἐνας ἀλήτης προχωρεῖ τώρα στὸν κάμπο. Ἡ νύχτα πέφτει καὶ τὸν σκεπάζει σιγά-σιγά.

Τίποτα δὲν ἀπόμεινε μέσα στὴν ψυχὴ του. Τὸ παρελθὸν εἶχε σβῦσει.

Προχωροῦσε γιὰ ἕνα καινούργιο μέλλον, γιὰ νέα ζωὴ!

ΤΖΙΜΣ ΜΑΚΕ'Ν

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν στὰρ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΑΣΙΕΡΩΝ

Κάθε ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου δὲν περνᾷ ὅπως νομίζομε καὶ τόσο εὐχάριστη ζωὴ.

Μιά νευρικότητα κυριαρχεῖ ἀνάμεσά τους. Τίποτα δὲν εἶνε εὐχάριστο, ὅλα τοὺς πειράζουν, τοὺς ἐνοχλοῦν καὶ οἱ διαφορὲς δεξιώσεις πού γίνονται πρὸς τιμὴν τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι τους ἔχουν γεμίσει ἀπὸ παραξενιές, ἀπὸ προλήψεις, ἀπὸ δεισιδαιμονίες.

Μᾶς διηγοῦνται ὅτι ὁ Τζών Μπάρρυ-μωρ πρὶν θγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κάθε φορὰ ἀγγίζει ἕνα καρφί πού θρискεται δίπλα στὴν κρεμάστρα.

Κάποτε εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ κἀνῃ καὶ κατὰ σύμπτωσιν παρὰ λίγο νὰ τὸν ἀναποδογυρίσῃ ἕνα αὐτοκίνητο.

Ἡ Ζανὲτ Μακντόναλ, διαρκῶς ταξειδεύει. Μέσα στὸν ταξιδιωτικὸ της σάκκο φέρει διπλωμένα σ' ἕνα κόκκινο μεταξωτὸ πανί ἕνα ζευγάρι ἀφόρετα παντοφλάκια.

Μιά μέρα εἶχε πάει στὰ μαγαζιά νὰ ἀγοράσῃ παντόφλες. Βγαίνοντας ὅμως ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μπροστὰ τῆς ἔπεσε ἕνας ἄνθρωπος.

Τί εἶχε συμβῇ;

Μιά ἀδέσποτη σφαῖρα ἦρθε καὶ χτύπησε ἐκεῖνον ἀντὶ ἐκείνου. Ἡ Μακντόναλ βαστοῦσε τὰ παντοφλάκια σφιχτὰ στὰ χέρια ὅταν ἔσκυψε νὰ δῇ τί συμβαίνει κι' ἀκούμπησε πάνω του τὸ χέρι τῆς πού ματώθηκε ἀπὸ τὸ τραῦμα. Ὅταν σηκώθηκε, γιὰτὶ ἦρθε ἡ ἀστυνομία, εἶδε ὅτι τὰ παντοφλάκια ἦσαν λερωμένα ἀπὸ αἷμα.

Δὲν τὰ ξαναφόρεσε μὲν, ἀλλὰ τὰ τραβᾷ μαζί τῆς ὅπου κι' ἂν πάῃ γιὰ γουρλίδικα.

Ὁ Λὸν Τσάνεϋ ὅταν ἀλλάζε φορεσιά, πρόσεχε νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ τὴ μιά τσέπη στὴν ἄλλη ἕνα ποδαράκι λαγοῦ.

Διηγοῦνται ὅτι εἶχε πάει μὲ φίλους σὰ κυνήγι.

Οἱ φίλοι του εἶχαν σκορπίσει καὶ περρίμεναν ἕνα ἀγριόχοιρο.

Ξαφνικά πεταχθῆκε ἕνας λαγὸς ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ὁ Λὸν Τσάνεϋ μετακινήθηκε καὶ τὸν πάτησε μὲ τὸ πόδι του. Ταῦτοχρόνως ὅμως, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μιά σφαῖρα πέρασε δίπλα του.

Ὁ Λὸν Τσάνεϋ ἀπὸ τότε χρωστοῦσε τὴ ζωὴ του στὸ λαγὸ διότι ἂν δὲν παρουσιαζότανε καὶ ἀναγκαζότανε νὰ μετακινηθῇ, ἡ σφαῖρα θὰ τὸν εὗρισκε κατὰσθηθα.

Τὸ λαγὸ δὲν τὸν ἔφαγε ὁ Λὸν Τσάνεϋ. Τὸν ἔθαψε, ἔκοψε ὅμως τὸ ποδαράκι του καὶ τὸ βαστοῦσε διαρκῶς ἀπάνω του γιὰ γουρλίδικο.

ΜΙΡΙΑΜ ΧΟΠΚΙΝΣ

Σ' ἕνα ἀπόλυτο ἱνκόγνιτο περνᾷ τὶς ἡμέρες τῆς στὸ Λίντο τῆς Βενετίας ἡ Μίριαμ Χόπκινς.

Φημίζεται ὡς ἡ πρώτη γυναῖκα μὲ μεγάλη φωτογένεια γι' αὐτὸ καὶ τὴν ξεδιαλέγουν γιὰ τὰ χρωματιστὰ φιλμ.

Ἡ Μίριαμ δὲν εἶνε ἐκεῖνο πού μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς «ὡμορφὴ γυναῖκα».

Κάθε ἄλλο παρὰ ὡμορφὴ εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἐχει τὰ παλαιὰ χεῖλη τοῦ Σεβαλιέ. Κ' ἕνα ζευγὸς μάτια δίχως καμμιά γλῦκα. Κορμὶ ἀρκετὰ λυγρὸ καὶ πόδια πού κουνιῶνται ὅταν περπατᾶνε. Ἀρκετὰ στραβοκάνα. Ἐλα ὅμως πού τὰ πόδια αὐτὰ μαζί μὲ τὸ κορμὶ ζητιοῦνται σήμερα.

Ἡ Μίριαμ στὸ Λίντο μένει μὲ ψευδώνυμο καὶ σὲ κείνους πού τῆς ζητᾶν συνέντευξι, ἀπαντᾷ:

—Δὲν εἶμαι ἡ Μίριαμ Χόπκινς! Δὲν ἔχω τίποτα τὸ κοινὸ μὲ κείνο τὸ ὑπέροχο πλάσμα πού ἔχει παίξει τὰ ὥραία ἐκεῖνα φιλμ. Μακάρι ἡ τύχη νὰ ἤθελε νὰ γινόμουν ἐγὼ ἡ Μίριαμ Χόπκινς.

Ποῦ ταπεινὴ θέβαινα! Ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸ κάνει τὴ σχετικὴ διαφήμισί τῆς.

ΝΤΑΙΒΙΣ ΜΑΡΙΟΝ

Δὲν εἶνε μόνο ἡθοποιὸς ἡ Νταῖβις Μάριον εἶνε καὶ παραπάνω, εἶνε τὸ εἶδωλο τῶν συμπατριωτῶν τῆς καὶ θεωρεῖται ἡ πραγματικὴ βασίλισσα τοῦ Χόλλυγουντ.

Εἶνε ἡ κυρία στὴν ὁποῖαν ἀναθέτουν νὰ δέχεται τοὺς ξένους πού ἐπισκέπτονται τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ χάρις τῆς, ἡ καλωσύνη τῆς, δίνουν στὴν τέχνη τῆς καὶ στὴν ὡμορφίᾳ τῆς μιά γοητεία πού οἱ Ἀμερικάνοι προτιμοῦν ἀπὸ κάθε ἄλλη, ἀπὸ ὅλες τὶς ὡμορφιές, τὶς καινούργιες καὶ τὶς παλιές.

Ποῦ ξανθοὶ, μὲ μεγάλη καὶ γελαστὰ μάτια, ἕνα χαμόγελο γεμάτο φῶς, μᾶλλον ψηλὴ.

Ἡ Μάριον Νταῖβις εἶνε ἀπλὴ στοὺς τρόπους τῆς, καταφερτζοῦ σὲ ὅλες τὶς ὑποθέσεις τῆς, ἔχει πρακτικὸ μυαλὸ καὶ ἐμπνέει διαρκῶς τὴν συμπαθεία.

Ἡ Τζέαν Χάλεου περιμένοντας στὸ στούντιο τῆς Μέτρο — Γκαλντέιν — ἕνα μέρος στὸ γύρισμα ἑνὸς νέου φιλμ

Ἀγαπᾷ τὰ σπῶρ, τοὺς χορούς, τὰς δεξιώσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει σχέσεις μὲ τὴν χαρὰ καὶ τὴ ζωὴ.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος πού δὲν εἶδε τὸ Φρέντερικ Μάρς; Ποιὸς δὲν ἀποθαύμασε τὴν τέχνη του στὸν «Δόκτορα Τζέκυλ»;

Εἶνε τὸ πουδαίστερο φιλμ πού ἔχει δοθῇ μέχρι σήμερα. Ἐνας νέος ἀρραβωνιάζεται μὲ τὴν κόρη ἑνὸς στρατηγοῦ. Εἶνε μεγάλος χημικός. Πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πειράματά του φτιάχνει ἕνα ὕδρὸ πού ἀμα τὸ πῇ ἄνθρωπος χάνει τὴν πνευματικὴ του ὑπόστασι καὶ περιορίζεται στὰ χειρότερα τοῦ ἐνστικτοῦ.

Ἀκόμη καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις ἀλλάζει καὶ μετασχηματίζεται σὲ κτηνώδη.

Ὁ νέος πειραματίζεται ἐπάνω του. Μ' ἕνα ἄλλο ὅμως ὕδρὸ κατορθώνει νὰ ἐπανέρχεται στὴν πρώτη του κατὰστασι.

Ἀλλὰ κάνει χρῆσι τοῦ ὕδρου αὐτοῦ πάρα πολλές φορές. Μιά μέρα μεταμορφωμένος ὅπως εἶνε, κάνει κάποιο ἐγκλημα γιὰ τὸ ἐποῖο μόλις συνήλθε ἀποφασίζει νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα του.

Τέλος ἀνακαλύπτεται καὶ σκοτώνεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, πρὶν ἀκόμα ἐπανέλθῃ στὴν πρατινὴ του κατὰστασι.

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἔχει πραγματικὰ ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη ἐν γένει τακτικὴ καὶ νοοτροπία.

Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι καὶ ἐδέχθη τοὺς δημοσιογράφους, δὲν ἤθελλε εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματὰ του ἀπὸ εὐγένεια διὰ τὸν τόπο πού τὸν ἐρύλοξεῖνε. Ἀργότερα...ὅμως δὲν μπόρεσε καὶ εἶπε ὅσα δὲν μποροῦσε φαντασθῇ κανεὶς.

Οὔτε τὴν ἐδωγνωμοσύνην τῆς φιλοξενίας δὲν ἐκράτησε, οὔτε σεβάστηκε ὁ Σεβαλιέ.

Οὔτε τὴν ἐδωγνωμοσύνην τῆς φιλοξενίας δὲν ἐκράτησε, οὔτε σεβάστηκε ὁ Σεβαλιέ.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

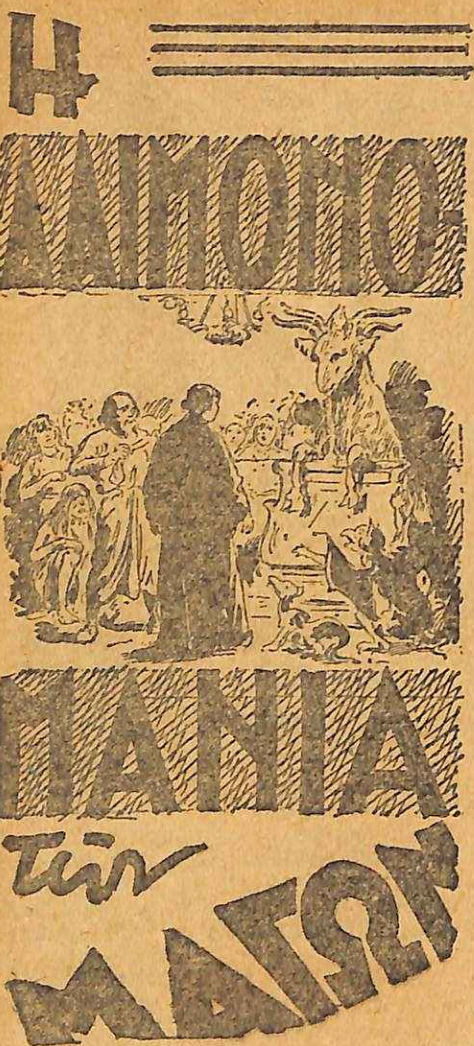
Παραμένει ἡ γυναῖκα τοῦ μυστηρίου.

Γιὰ ὅλον τὸν κόσμο ἔχει σχηματίσει τὸ θρόνολο τῆς ζωτικῆς καὶ μυστηριώδους γυναῖκας, ἐνῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀπλὴ νοικοκυρὰ πού φροντίζει γιὰ τὸ μέλλον καὶ γιὰ τὸ σπιτάκι τῆς.

Ὑπερδόρεια ὅπως εἶνε δὲν μπορεῖ νὰ συγγενεῖσῃ οὔτε νὰ σχετισθῇ μὲ τὴν παρεξηγημένη ἐλευθερία τῶν Ἀμερικανῶν.

Καὶ θὰ μείνῃ μόνη τῆς, μέσα στὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τὶς συνήθειές τῆς.

Μυστικὸπάθη, νοσταλγικὴ ἀλλὰ καὶ προληπτικὴ, ἔχει ζυμωθῇ μὲ τοὺς μύθους καὶ τὴν παράδοσι τοῦ βορρᾶ

Η εξέλιξις της μαγείας

Η μαγεία —που και σήμερα ακόμη έχει μεγάλη πέρασι σε όλόκληρον τὸν κόσμον— ἐνεφανίσθη ἡ ἄλλαν ἐδημιουργήθη στήν Ἀνατολή καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διεπαραϊώθη ἀμέσως πρὸς ὅλους τὴν Ἑλλάδα. Ἀκριβοστερον, κοιτίδες τῆς μαγείας ἦσαν ἡ Περσία καὶ ἡ Βαβυλών, οἱ ἀσχολούμενοι δὲ μὲ αὐτήν, ἐλέγοντο μάγοι, δηλαδή θεολόγοι.

Οἱ μάγοι ἦσαν πρόσωπα ἀπολαμβάνοντα τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ ἰδίᾳ λόγῳ τῆς μορφώσεώς των, διότι ὅλοι ἦσαν σοφοὶ ἐπιστήμονες (νομοδιδάσκαλοι, ἀστρονόμοι κλπ.). Ἔργον τῶν μάγων ἦταν ἡ ἀποκάλυψις τῶν «μυστηρίων τῆς φύσεως». Στὴν κατηγορίᾳ αὐτῇ τῶν μάγων ἀνήκουν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον ὡς προσκυνητὰς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ ὅς γυρίσωμε πάλι στὴν Ἑλλάδα. Στὴν ἀρχὴ ἡ μαγεία ἐθεωρήθη ὡς κάτι ἀνεξάρτητο, ἀργότερα ὅμως ἐβδόμασε νὰ συνδεθῇ καὶ μὲ τὴν θρησκείαν. Παραδείγματα... ἑλληνικῆς μαγείας ὑπάρχουν ἀπείρα. Εἶνε γνωστὰ τὰ κατορθώματα τῆς Κίρκης, πού μετέβαλλε σὲ χοίρους τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύς, τοῦ Πρωτέως πού μετέβαλλε μορφὰς κατὰ θούλησιν, τῆς Μηδείας πού ὑπεσχέθη νὰ μεταβάλλῃ τὸν γέροντα-πεθερὸς τῆς Αἴδωνος... παλληκάρι, τοῦ Ὀρφέως πού ἡ λύρα του ἐγόητευε τὰ δένδρα καὶ τὰ ψάρια... καὶ ἕνα σωρὸ ἀκόμη παρόμοια... κρούσματα.

Αὐτὰ ὅλα εἶχαν μεγάλη πέρασι κατὰ τοὺς μυθολογικοὺς χρόνους, ὅταν δηλαδὴ γίγτοτε δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δράσιν τῶν μάγων. Ἀργότερα, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους ἡ μαγεία κατεδιώκετο λυσσαδῶς ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Δημοσθένους «κατ' Ἀριστογέιτονος» μαθαίνουμε

Ἡ ἀγάπη τῆς Λουσί

Γιὸς μιάς οἰκογενείας μικροαστῶν μάλλον φτωχῆς, πού ζοῦσε σὲ μιά ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς νοτίου Γαλλίας, ὁ Ζάν εἶχε σταλῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσῃ γιὰ τὸς. Οἱ γονεῖς του περιώρισαν ὅσο μποροῦσαν περισσότερο τὰ ἐξοδὰ τους, γιὰ νὰχοῦν τὴν εὐτυχία, ἐπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, νὰ καμαρώσουν τὸ γυιὸ τους ἐπιστήμονα.

Κι' ἔτσι ὁ Ζάν θρέθηκε μέσα στοὺς φοιτητικοὺς κύκλους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐσοικειώθηκε γρήγορα.

Τὰ χρόνια τῆς φοιτητικῆς ζωῆς περνοῦσαν ἀνέμριμα, ἀνάμεσα σὲ σπουδὲς καὶ σὲ μποέμικα γλεντάκια. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ζάν εἶχε γνωρίσει ἀρκετὲς φιλεναδοῦλες καὶ πέρασε μαζί τους εὐχάριστες μέρες.

Μιντινέτες, πού χάριζαν στοὺς φοιτητὰς τὴ νεανικὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης τους, εἶχαν περάσει πολλές ἀπὸ τὴ ζωὴ του, μὰ χωρὶς νὰ τὸν ἀπασχολήσουν ποτὲ στὰ σοῦβρά. Λίγα δάκρυα καὶ, πότε-πότε καὶ οὐτε αὐτὰ, συνώδευαν κάθε φορὰ τὸ χωρισμὸ,

♦♦♦♦♦

ὅτι τότε οἱ μάγοι κατεδικάζοντο εἰς θάνατον μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς των, διότι ἡ ἐργασία των ἐθεωρεῖτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ θλασφῆμία πρὸς τοὺς Θεοὺς. Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἡ μαγεία ἐξησκεῖτο ἐλευθερῶς πάνω στὴν Θεσσαλία.

Καὶ οἱ περιορισμοὶ μάλιστα αὐτοὶ δὲν ἐκράτησαν πολὺ. Μάλιστα κατὰ τοὺς μακεδονικοὺς καὶ τοὺς ρωμαίικοὺς χρόνους, ὁπότε κάθε ὕψηλὴ ἡθιγὴ θεωρεῖτο ἐθεωρεῖτο ἀστεία, ἡ μαγεία εὐρίσκειτο σὲ ἐξαιρετικὴν ἀκμῇ. Ἐννοεῖται ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ἡ μαγεία ἐξεφυλίσθη καὶ μετεβλήθη ἀπλῶς σὲ ἕνα ἀφαντὰ τῶς προσδοκῶν ἐπάγγελμα. Ἀς ἴδωμεν ὅμως τὰς μεθόδους τῶν μάγων:

Ἡ γοητεία, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο καὶ ἐπὶ ὧν ἦταν ἡ μαγικὴ μέθοδος πού εἶχε θέσιν τὴν ἀπαγγελίαν ὠρισμένων ἀκατανοήτων φράσεων (ἐπωδῶν), πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ἡ φαρμακεία, ἦταν τὸ εἶδος τῆς μαγείας πού... ἐξήσφαζε τοὺς μετὰ διάφορα φίλτρα ἢ μίγματα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀπὸ τοὺς μάγους εἰς τοὺς πελάτας των.

Ἡ νεκρομαντεία, ἦταν ἡ μέθοδος μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνιαιολοῦντο αἱ ψυχὰ ἀπὸ τὸν Ἄδην ἢ ἐπὶ γαῖαν σ' αὐτόν... μετ' ἐπιστροφῆς, διάφοροι ἄνθρωποι.

Ἡ ἀγυρτεία, ἦταν ἡ δέσμευσις τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐξηγανέζοντο κατόπιν ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας νὰ θεραπεύουν τὰς διαφόρους ἀσθενείας. Τὰ θύματα τῶν ἀγυρτῶν ἦσαν πολλὰ, ἀν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ λέξις ἀγυρτεία παράγεται ἀπὸ τὴν αἰολικὴν λέξιν ἀγυρτεῖς ἢ ὁποῖα σημαίνει συνάθροισιν.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ κυριότερα εἶδη τῆς μαντείας. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἄλλα, ὅπως ἡ ὑδρομαντεία, ἡ κασκινόμαντεία, ἡ σιδηρομαντεία, ἡ ἀστρομαντεία, ἡ ἀστρογυρομαντεία, ἡ κιομαντεία, ἡ ραβδομαντεία, ἡ χειροσκοπία, ἡ τεφρομαντεία, κ. λ. π.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς «μαντικῆς τέχνης» ὑπάρχουν ἐν ζωῇ καὶ σήμερὰ ἀκόμη... ἐκτέλεσιν. Κίτι πού δὲν εἶνε «ἐν ὁδοῖς» σήμερὰ, εἶνε ἡ δαιμονομαντεία τῶν μάγων, πού εἶχε ἀναπτύχθῃ πολὺ ἰδίως στὸν Μεσαίον, ὁπότε οἱ ἱερωμένοι μάγοι ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τεματομόρφων ὁμοιωμάτων.

Ἀν κρίνῃ τὰρὰ κανεῖν ἀπὸ τὴν δαιμονομαντεία, τὴν «μαντεία» τῶν ἀνεφάρμεν, μπορεῖ εὐκόλως νὰ γράψῃ τὸν προσπτικὸν συμπερασμὸν ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὸ τῆς ἀνθρωπίνης δεισιδαιμονίας δὲν θὰ κινδυνεύσῃ νὰ χ.θῇ ποτέ.

Αἰσθηματικὰ διηγήματα

ὅταν ἔφτανε ἡ μοιραία στιγμή.

Χωρὶς παραίτητα αὐτὸς οἱ ἀγάπες τῆς λείωναν ἡσυχὰ ὅπως ἀρχίζαν.

Τὸν τελευταῖον χρόνον ὁ Ζάν εἶχε συνδεθῇ μὲ τὴν Λουσί, μίαν μιντινέτα πού ἐργαζόταν σ' ἕνα μεγάλο μοδιστράδικο τοῦ Παρισιῦ.

Τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα φοιτητικὸ γλεντάκι. Εἶχαν πάει χωριστὰ ὁ καθένας κι' ἔπειτα, κατὰ τὰ ξημερώματα, ἔφυγαν μαζί.

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς γνωριμίας τους, οἱ δυὸ ἔοι συνέδεσαν τὴ ζωὴ τους. Ἐμεναν στὸ δωμάτιο τοῦ Ζάν. Τὸ πρῶτον ἔφυγαν καὶ οἱ δυὸ, ὁ Ζάν γιὰ τὸ πανεπιστήμιο, ἡ Λουσί γιὰ τὸ κατὰστημα μῶδας πού ἐργαζόταν καὶ τὰ θρόνυα ἄλλοτε τὰ περνοῦσαν ἔξω κι' ἄλλοτε μέσα στὴν ἐρωτικὴ τους φωλιά.

Ἦταν μιά ζωὴ ἀπλή, ἡσυχὴ κι' εὐτυχισμένη.

Ὁ Ζάν εὗρισκε μιά ἡρεμὴ ἀγάπην, πού τὸν ἐκεῖνε ἀπὸ τὴν πολλὴ μελέτη. Κι' ἡ Λουσί πάλι εὗρισκε μιά τρυφερότητα καὶ καλωσύνη πού τὴν συγκινοῦσαν. Δὲν ἤθελεν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωὴ...

Μιά μέρα ὁ Ζάν εἶπε τὴ μεγάλη λέξι: —Πρέπει νὰ χωρισθούμε...

♦♦♦♦♦

Ἡ Λουσί αἰσθάνθηκε τὰ γόνάτ' αὐτῆς νὰ λυγίσουν. Τόσον καιρὸ προσπαθοῦσε νὰ μὴ σκέπτεται τὴ μοιραία στιγμή τοῦ χωρισμοῦ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξεγλήσῃ τὸν ἑαυτὸν μὲ τὴν ἀπατηλὴν ἰδέαν πὼς ἴσως αὐτὴ ἡ ζωὴ ἢ γεμάτη ἀγάπην θὰ διαρκοῦσε γιὰ πάντα. Μὰ τώρα ἡ πραγματικότητα ἦταν πολὺ σκληρὴ.

—Θὰ φύγῃς; τὸν ρώτησε.

—Ναί. Οἱ σπουδὲς μου τελείωσαν. Θὰ πάω στὴν πατρίδα μου...

Προσπαθώντας μὲ κόπον νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς τῆς ἡ Λουσί, ἔτοιμασε τὰ πράγματα τοῦ Ζάν. Τὰ ρούχα του, τὰ βιβλία του, ὅλα ὅσα θὰ παίρνε μαζί του...

Ἀποχαιρετώντας τὸν μ' ἕνα τελευταῖον φιλὶ στὸ σταθμὸ, ἡ Λουσί φάνηκε σὰν νὰ θελε νὰ φανερῶσιν κάτι στὸ Ζάν. Μὰ δὲν τὸ εἶπε. Τὸ κράτησε μυστικόν... Καὶ ὁ Ζάν ἔφυγε...

Ἐνα λευκὸ μαντηλάκι πού ἀνεμιζόταν στὴν ἀποβάθρα κι' ἔπειτα θράχηκε στὰ δάκρυα, ἦταν τὸ τελευταῖον ἀντίο...

♦♦♦♦♦

Πέρασε κάπου ἕνας χρόνος. Ἰσως καὶ περισσότερον.

Καὶ μιά μέρα, ὁ Ζάν, πού εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὡς γιαντὸς σὲ μίαν κρὴν ἐπαρχιακὴ πόλιν, χωρὶς νὰ στείλῃ οὐτε ἕνα ἀπὸ τὰ γραμματάκια στὴ Λουσί, ἔφτασε στὸ Παρίσι. Μὰ ὅχι μόνος του. Αὐτὴ τὴ φορὰ συνώδευε καὶ μιά νέα κοπέλλα, ἀρκετὰ νόστιμη, μαζί μὲ μιά ἡλικιωμένη κυρία, πού φαινόταν μητέρα τῆς. Ὁταν ἔδωκαν ἔξω, κρατοῦσε τὴ νέα ἀπὸ τὸ χέρι μὲ τρυφερότητα. Μαζί τῆς, ἕνα πρῶτον ἐμπήκε σ' ἕνα κατάστημα μῶδας.

—Θὰ ἤθελα δυὸ τουαλέττες γιὰ τὴ μνηστή μου, εἶπε ὁ Ζάν στὸν πρῶτον υπάλληλο πού προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ.

—Ἰεράστε ἀπάνω...

Ἀνέβηκαν.

Ἐσφινκὰ ὁ Ζάν στάθηκε γεμάτος ἐκπληξί. Ἀπέναντί του στεκόταν ἡ Λουσί, πού δὲν θρέθηκε σὲ διαφορετικὴ ψυχολογικὴ κατάστασι.

Ἡ Λουσί συνήλθε πρῶτὴ κι' ἔδωσε μερικὰ φλογουρίνια στὶς δυὸ γυναῖκες.

Κι' ἐνῶ ἦσαν θυσιάζοντες στὴν ἔρευνα τῶν φλογουρινῶν, ὁ Ζάν πλησίασε τὴ Λουσί.

—Τί γίνεσαι, Λουσί; τῆς εἶπε. Πῶς ζῆς;

—Καλὰ, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ δακρυσμένα μάτια. Αὐτὴ εἶνε ἡ μνηστή σου;

—Ὁ Ζάν δὲν ἀπάντησε...

—Μόνη σου ζῆς; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μὴ

ΣΤΑ 1793 στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Φοσσέ-Σαιν Ζάκ, ζοῦσε μιά νοικοκυρεμένη οἰκογένεια. Ὁ γέρον βιβλιοπώλης Λουβέλ, ἡ γρηὰ γυναῖκα του καὶ ἡ χαριτωμένη κόρη του Ζανίνα πού ἕνας πελάτης τοῦ πατέρα τῆς, ὁ ὑποκόμης Ζάν ντ' Ἀπέιγ τὴν φώναζε Ἀσήμω, γιὰ τὴν ὁμορφία τῆς καὶ τὴ χάρι τῆς.

Ὁ νέος αὐτὸς ὁ Ζάν ντ' Ἀπέιγ, πού οἱ πρόγονοί του δοῦσαν τὴν αὐτὴ τῆς Γαλλίας, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀν δὲν ἐκρύβετο δὲν θὰ ἀπέφευγε τὴν τύχη τῶν ἄλλων εὐγενῶν πού ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας τὰ κεφάλια τους ἐπεφταν «σὰν κεραμίδες», ὅπως ἔλεγε ὁ ματωμένος εἰσαγγελεὺς τῆς ἐπαναστάσεως Φουκιέ Τουνβίλλ.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ λοιπὸν τὴν γκινιστίναν, ζήτησε καταφύγιο στὸ σπίτι τοῦ γέρον βιβλιοπώλη Λουβέλ, πού ἐν τῷ μεταξὺ τὰ εἶχε ψήσει μὲ τὴν κόρη του.

Τὸν πρῶτον μῆνα κανένας δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Ζάν μῆκε ὁ δεύτερος ὅμως, ἕνα θρόνυ καμμιὰ 20 «ξεθράκωτοι» μῆκαν στὸ σπίτι, ἔκαναν ἔρευνα, τὸν θρήκαν καὶ τὸν ὠδήγησαν στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου. Εἶχε πάρει τὸ δρόμο γιὰ τὴ λαμπητόμο.

Ἡ φτωχὴ Ζανίνα πού πραγματικὰ ἀγαποῦσε τὸν ὑποκόμη Ζάν, καὶ πού στὰ σπλάχνα τῆς ἐκρύβετο τὸν καρπὸ τῆς ἀγάπης τῆς, γύριζε σὰν τρελλὴ στοὺς δρόμους καὶ μὲ κλάμματα παρακαλοῦσε ὁποῖον νόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ.

—Χάρη! ποῖος μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ χάρι;

Ἐκλαίγε ἡ δυστυχισμένη...

—Μόνον «ὁ ἀπόλυτος», κοπέλλα μου, αὐτὸς μπορεῖ, τῆς ἀπάντησε κάποιος πού τὴν λυπήθηκε.

—Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός; ρώτησε μὲ δάκρυα.

—Ὁ Χριστὸς.

—Ὁ Χριστὸς; Μὲ κάποιον ἄλλον.

—Ποῖον;

—Αὐτὸ τὸ μικρό!

Ἡ Λουσί ἀνοίξε ἕνα μενταγιὸν κι' ὁ Ζάν εἶδε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι ἐνὸς μαροῦ.

Κατάλαβε χωρὶς πολλὰ.

—Δικό μας εἶνε, εἶπε ἡ Λουσί...

—Μὰ πότε;...

—Ἐρτά μῆνες, ἔπειτα πού ἔφυγε.

—Καὶ πῶς δὲν μοῦ εἶπες τίποτα; Γιατί δὲν μοῦ τῶγραφες;

—Δὲν ἤθελα νὰ χαλάσω τὴ ζωὴ σου!

Ἀν ἤξερες πὼς εἶχες ἕνα παιδί, ἴσως ν' ἄλλαξες ἀπόφασιν. Μὰ τώρα... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς σοῦ τὸ εἶπα. Δὲν ἤθελα... Δὲν ἔπρεπε...

Τὸ θρόνυ ὁ Ζάν περίμενε νὰ κλείσῃ τὸ κατὰστημα. Εἶχε στείλῃ τις δυὸ γυναῖκες στὸ ξενοδοχεῖο, μὲ τὴν πρόφασιν μιάς δουλειᾶς.

—Λουσί! φώναξε μόλις εἶδε τὴν παλιὰ του φιλενάδα.

Ἐκείνη στράφηκε καὶ τὸν εἶδε. Χαιρέγασε.

—Σὲ περιμένει κανεῖς;

—Ὁχι.

—Τότε θὰ πάμε μαζί.

—Ποῦ;

—Στὸ σπίτι σου. Θέλω νὰ ἴδω τὸ παιδί σου. Τὸ παιδί μας...

Κι' ἔπιασε τὴ Λουσί ἀπὸ τὸ μπράτσο. Σὲ λίγο, ὁ Ζάν, μέσα στὸ φτωχικὸ ἄλλὰ κομψὸ δωμάτιο τῆς Λουσί, ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα γελαστὸ μπέμπη καὶ τὸν ἐγέμιζε φιλή...

—Τώρα ἐξέρχεται νὰ τὸν βλέπῃς σὺ; ρώτησε ἡ Λουσί.

—Λουσί... Ἀσε με νὰ σκεφθῶ. Σοῦ ἐπιφυλάσσω μιά ἐκπληξί!

Ἀλγες μέρες ἀργότερα ὁ Ζάν, ἐπιστρέφοντας στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνας, πού εἶχαν γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ συνοικέσιο. Ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, φέρνοντας γιὰ δῶρο στὴ Λουσί καὶ τὸ χαριτωμένο μπέμπη τ' ὀνομά του...

ΜΑΡΙΣ ΒΑΡΟΝΑ

Μιά τραγωδία ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι

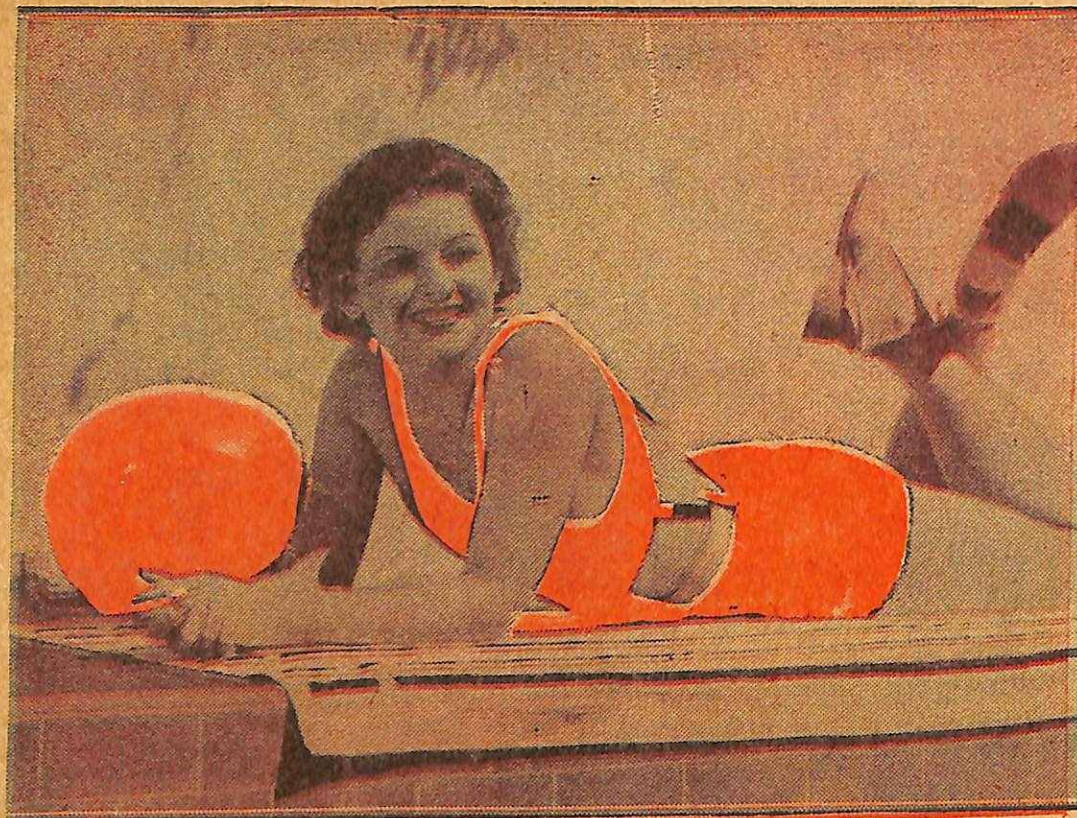
«καταμάτα τὸν ἀγνωστὸ νέο πού ἔπαιζε τόσο γερὸ παιχνίδι καὶ ρώτησε: —Καὶ τώρα λέγε, ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχῆς πού θέλεις ν' ἀλαφρώσουμε ἀπὸ τὸ θάρος του, τὸ κεφάλι του; —Δὲν προκεῖται γι' αὐτὸ, πολίτα, ἀπάντησε ἡ Ζανίνα κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἕνα τσαλακωμένο χαρτί, πού τὸ ἔτεινε στὸν τρομοκράτη. Ζητῶ χάρι γιὰ τὸν ὑποκόμη Ζάν ντ' Ἀπέιγ. —Ὁ Ροβεσπιέρους προσίνισε. Ἐρρίξε τὸ βλέμμα του καὶ κύτταξε τοὺς θαμνῶνας πού εἶχαν μαζεθῇ μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ περιμέναν περὶερὰ τὴ λύσι. —Ὁ Ροβεσπιέρους, εἶπε, εἶνε τίμιος στὶς συναλλαγές του. καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα φτερό καὶ μελάνιν. Σὰν ὑπέγραψε, γύρισε τὸ χαρτί στὴ Ζανίνα καὶ τὴν κύτταξε ἄγρια. —Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, πολίτα, πού ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν τύχη τῶν εὐγενῶν; Ἡ Ζανίνα Λουβέλ, πού ὁ ἐρατὴς τῆς τῆς εἶχε δώσει θάρρος, σηκώθηκε δόλοχαρη καὶ ἐκεκομπώνοντας τὸ ζακέττο τῆς, ἔτσι πού νὰ φανοῦν τὰ πλούσια στήθη τῆς, ἀπήντησε χαροῦντα: —Ἡ ἀρραβωνιαστικίᾳ τοῦ ἀθώου! πολίτα. —ΖΥΛ ΚΑΡΩ

—

Τὰ τριαντάφυλλα τῆς Μπατάβιας

Μέσα στὴν κοιλάδα τῆς Μπατάβιας δὲν παύει ἡ μεγαλειότης συλλογῇ ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. Τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ ἔχουν ἕνα παράξενο ἄρωμα πού θυμίζει πάρα πολὺ μέλλον τὸν Ἀναστά. Οἱ τριαντάφυλλοι εἶνε ἄγρες καὶ τὸ ὕψος κάθε ροδόκεντροῦ ὑπερβαίνει τὸ μέτρο. Τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ ἀν μετασφουτεύονται, ζῆνται, θοῦν, ζῆνται, θοῦν ἀπὸ τὴ γῆ πού πρωιοεργήσαν.

—Ὁ Ροβεσπιέρους τὰ παρᾶτσε. Κύττα

Η χαριτωμένη ηθοποιός του κινηματογράφου Μίρινα Λίου στην πλάζ της Φλωρίδας

Η νυχτερινή ζωή του Μπάρρυμωρ

Τα μυστικά των αστέρων

«Αν θελήσετε να θρήνη το Τζών Μπάρρυμωρ στο δρόμο (στο Χόλλυγουντ ή και αλλού όπου βρίσκεται), πρέπει να περιμένετε τις μικρές ώρες.

Πράγματι ο γέρω-Τζών, ο επιλεγόμενος και «ο άνθρωπος των εκπλήξεων», λατρεύει την νύχτα.

«Αλλ' ως αφήσαμε καλλίτερα τον ίδιο να μάς τὰ πη.

—Πράγματι, λατρεύω τη νύχτα. Οι πολιτείες τη νύχτα έχουν μιαν άλλη όψη, μία καινούργια, ίσως πολύ πιο ενδιαφέρουσα.

«Την ημέρα ο ανώνυμος και διασπαστικός αυτός κοσμάκης διασπασμένος μέσα στους δρόμους και μοιάζει ο ένας με τον άλλο. Όλοι ίδιοι. Τη νύχτα διακρίνονται τα σχήματα, οι χαρακτηριστικές γωνίες. Αλλά εκείνο που με τρελλώνει τη νύχτα, είναι το μυστηριώδες. Περπατάς και όποια συνάντησι κάνεις, σου δίνει την εντύπωσι του μυστηριώδους... Σου προκαλεί την περιπέτεια.

—Γυναικα;...

Για έναν άνθρωπο που κυττάζει τα πράγματα από τη δική του άποψι, οι νυχτερινές συναντήσεις δεν έχουν γένος.

Μπορείτε να φαντασθήτε για τί ενδιαφέροντα περισσότερο; Για τους μεθυσμένους. Μ' αρέσει να καταλαβαίνω ανάμεσα από τη θολωμένη κουβέντα των μεθυσμένων την κοινωνική τους θέση, την κατάστασί τους, τον χαρακτήρά τους και αν...τους πλησιάζω και τους πιάσω κουβέντα, την εσωτερική τους τραγωδία.

«Είπε ένα υπέροχο νυχτερινό γύμνασμα και σ'ας το συνιστώ.

«Για να μπορέσω πολλές φορές να τους κάνω να μιλήσουν, παρ'ότι κι' εγώ τον μεθυσμένο και σ'ας θεσπίζω πώς επιτυγχάνω θαυμάσια.

—Σ'ας πιστεύω, σ'ας είδα που παίζατε στο φιλμ 20ος Αιών!».

—Ακριβώς. Λοιπόν γυρίζοντας τη νύχτα μάθαίνει κανείς πολλά πράγματα.

«Εδώ ο Τζών Μπάρρυμωρ μου διηγήθηκε ένα ωραίο ανέκδοτό του.

Μιά νύχτα, τριγυρίζοντας στους δρό-

μους της Μποστών, είχε πλησιάσει ένα μεθυσμένο. Παρίστανε κι' αυτός το μεθυσμένο κι' ενώ άρχισε να του λέει ο άλλος τὰ μυστικά του, ένοιωσε στον ώμο του ένα χέρι.

Γύρισε και είδε ένα τεράστιο πολισίμνα.

—Ακολουθήστε με.

Δεν μπορούσα να κάνω συζητήσεις και να του δώσω εξηγήσεις.

Στην Αμερική, όταν ένας πόλιςμάν σ'ας λέει ακολουθήστε με, ένα από τὰ δυο πρέπει να γίνει.

«Η να πάτε με το καλό και...με τὰ πόδια, ή αν τον ζορίσατε, θά φάτε μία με το γκλόμπ στο κεφάλι και θά τον ακολουθήσατε λιποθυμίσμενος με ταξί και θά χρειώητε και με την κούρα.

—Αν μου επιτρέπετε να σ'ας εξηγήσω... πήγε να πη ο Μπάρρυμωρ.

—Θά τὰ εξηγήσετε στο δικαστήριο. Ο καθένας στη δουλειά του.

Στην Αμερική, σε κάθε περιφέρεια υπάρχει ένα αυτόφωρο, που παραμένει ανοιχτό και τη νύχτα.

Μπροστά λοιπόν σ' ένα νυσταλέο δικαστή μετέφεραν το Μπάρρυμωρ και το σύντροφό του.

—Τί κατηγορούνται;

—Από έπαισχυντη μέθη, είπε ο πολισίμνος.

Φυσικά ο Τζών διεμαρτυρήθη.

—Ισως αυτό να συμβαίνει για το σύντροφό μου, όχι όμως και για μένα... Εγώ δεν έχω πιη σταγόνα. Γιατί κάνω δίαιτα.

Ο δικαστής άρχισε τὰ γέλια κι' όσο ξυπνούσε, τόσο γελοῦσε περισσότερο.

—Όποτε κάνετε δίαιτα; Για πητέ μου, αστυφύλαξ, πώς τον είδατε να περπατά;

—Με τέτοιο τρόπο, που σ' ένα δρόμο φαρδύ τριάντα μέτρων θά εμπόδιζε και ποδήλατο να περάσει.

Νευριασμένος ο Μπάρρυμωρ τότε, ήθέλησε να εξηγήσει την κατάσταση.

—Είμαι ηθοποιός. Έκανα τον μεθυσμένο για να εμπνεύσω εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον άνθρωπο, του οποίου ήθελα να μελετήσω τὰ αισθήματα. Αλλ' όπωσδήποτε,

μου φαίνεται ότι από τις κουβέντες που σ'ας λέω, μπορεί να τὸ καταλάβετε.

Όσο καταλάβαινε ο τοίχος, τόσο καταλάβαινε και ο δικαστής, ο οποίος έξακολουθούσε να γελά.

—Όστε δεν είσθε μεθυσμένος; Έ, λοιπόν σηκωθείτε.

—Πάρτε αυτό το καλαμάρι και κρατήστε το με τεντωμένο το χέρι.

Ο Τζών τὸ εξέτελεσε.

—Σταθήτε στο ένα πόδι και κάνετε μιό στροφή.

Τώκανε κι' αυτό.

Κατάπληκτος ο δικαστής ωμολόγησε:

—Δεν είνε μεθυσμένος!

Τότε έβγαλε την απόφασί του:

—50 δολάρια, ή, αν δεν τὰ έχη, 25 ή-μέρες φυλακή στον πραγματικά μεθυσμένο.

—Κι' εγώ; είπε ο Μπάρρυμωρ, μπορώ να πηγαίνω;

—Καθόλου. Καταδικάζεστε και σεις στην ίδια ποινή.

—Μά αφού αναγνωρίσατε ότι δεν είμαι μεθυσμένος;

—Σιωπή! Τιμωρούμε τη μέθη όχι γιατί απαγορεύονται τὰ ποτά εις οίανδήποτε ποσότητα και αν πιωθούν, αλλά γιατί απαγορεύονται οι άσχημιες να επιδεικνύονται στο κοινό.

Και αυτές τις άσχημιες, αληθινές ή ψεύτικες, έσείς τις δείξατε. Η μέθη σας ήταν ψεύτικη, αλλά τὰ σκέρτσα σας ήσαν αληθινά. Δηλαδή, έδω που τὰ λέμε, έπρεπε να τιμωρηθήτε και για άπάτη έναντι της άρχης, αλλ' έπειδή οι σκοποί σας ήσαν καλλιτεχνικοί, δεν σ'ας μένει, παρά τὸ πρώτο.

Διαλέχτε λοιπόν τώρα, ή τὸ πρόστιμο ή τή φυλακή.

Πλήρωσε κι' έφυγε.

«Από τότε, κατέληξε, όχι ότι δεν πλησιάζω πιά τους μεθυσμένους, του: πλησιάζω, αλλά...πίνω και εγώ λιγάκι για να μην πληρώνω άδικα τὸ πρόστιμο.

ΤΖ. ΟΒΕΡΝ

Μικρά-μικρά

ΙΑΠΩΝΕΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ

Πολλοί Ιάπωνες οδοντογίατροι βγάζουν τὰ δόντια μεταχειριζόμενοι ως μόνα εργαλεία τον δείκτη και τον αντίχειρα. Για να μπορέσουν να άποκτήσουν ευχέρειαν χρειάζεται μεγάλη εξάσκηση.

Γι' αυτό ο μαθητευόμενος οδοντογίατρος, όφειλε να εξασκηθή πολὺν καιρόν, στο να θγάξη ξυλινες αιχμές μυγμένες έλαφρά στην άρχή, μετά στερεά κτυπημένες με κτυπήματα σφυριού σε δρύινα ξύλα.

Ένα μόνο τράθηγμα, χωρίς να κουνίση τὸ ξύλινο δόντι, τότε τὸ εμπίπτουνται ανθρώπινη σιαγόνα. Αλλά μετά την εξάσκησιν αυτήν κανένα δόντι δεν μπορεί ν' αντισταθῇ σ' αυτόν, έστω κι' αν βρίσκεται πάνω σε χαλύβδινα ούλα.

Ένας Ικανός χειρουργός οδοντογίατρος Ιάπων μπορεί σε διάστημα τριάντα δευτερολέπτων και χωρίς να βγάλη τὰ δυό του δάκτυλα από τὸ στόμα του πελάτου του, να θγάλη μισή δωδεκάδα δοντιών.

*

ΡΩΣΣΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ένας ποντικός ζούσε μέσα σ' ένα κελάρι. Τὸ πάτωμα είχε μιὰ μικρή τρύπα και από εκεί έβγαине και έβοσκοῦσε κι' έκαλοπερνούσε έπειδή όμως ήτανε φαντασμένος, ήθελε να την δείξη και σ' άλλους ποντικούς για να σκάσουν από τή ζήλεια τους.

Ερροκάνιζε λοιπόν την τρύπα με τὰ δόντια του, την μεγάλωσε κι' έκάλεσε κι' άλλους φίλους στο τραπέζι.

Όταν ήρθαν οι προσκαλεσμένοι όλοι, ή πόρτα ήτανε σφραγιστή.

Ο νοικοκύρης είδε τή μεγάλη τρστά σανίδα, πήρε ένα κάρβουνο και έφραξε.

Πειρατικό πλοίο έν ὄψει!...

Από τὰ ναυτικά δράματα

Την Ιστορία αυτή που μοιάζει σαν παραμύθι, μου την διηγόταν κάποιος θράδου σε μιὰ ναυτική ταβέρνα της Καζαπλάγκας, ο καπετάν Γιακουμής, ένας άπόμαχος πιά Έλληνας ναυτικός, που τον γνώρισα τελευταία στο πολυθρόνο πόρτο της γαλλικής Αφρικής.

Είχε συμβῆ το 18... Γεννημένος ο Καπετάν Γιακουμής στην Τουλώνα της Γαλλίας από Έλληνα πατέρα ναυτικό και μητέρα Γαλλίδα, τους είχε χάσει και τους δυο νωρίς και νάρις σε κάποιον θείο του είχα μπη στην Ναυτική Σχολή της Πολιτείας, για να ακολουθήση τὸ ναυτικό έπάγγελμα.

Μόλις πρόκανε ν' άποφοιτήση, νεαρός πιά αξιωματικός του Γαλλικού Πολεμικού Ναυτικού είχαν άρχισει ή γαλλική έπιχείρησις στην Αφρική. Οι μοίρες του στόλου έφευγαν ή μιὰ μετά την άλλη για την μπαρουτοκαπνισμένη Ηπειρο.

Τὰ μεταγωγικά διαρκώς μετέφεραν όλο τὸ άνθος της Γαλλίας, στην χώρα του πολέμου και του αίματος.

Επάνω στον χαλασμό, ο Καπετάν Γιακουμής θρέθηκε να υπηρετή στο εκπαιδευτικό «Μπιζέρτ», γεμάτο ναυτικούς δοκιμούς. Κάποιο πρωί, με μιὰ διαταγή που έλαβαν, τὸ καράβι τους, ένα πελώριο και πολυτελές μπάρκο - μπέστια, μεταβλήθηκε σε πλωτό νοσοκομείο και την ίδια μέρα βρόδυ, σαλπίζαν από την Τουλώνα για τὸ Αλτζέρι.

Τὸ πλήρωμα του καραβιού αποτελούσαν τώρα μονάχα 85 άνδρες, όλοι σχεδόν του ύγειονομικού και καμιά πεινηταριά δόκιμοι, παιδιά 16 - 19 χρονών, που με την άμεριμνησία της παιδικής ήλικίας, σάν να μη γνώριζαν πὸ πηγαίνουν, γέμιζαν τὸ πλωτό τους διαμέρισμα με τραγούδια και φωνές.

Ξημερώματα. Όλοι κοιμούνται ακόμη και μιὰ απόλυτη ήσυχία βασιλεύει στο καράβι. Τὸ μόνο που ακούγεται είναι τὸ χαρακτηριστικό χτύπημα της θάλασσας στις μάσκες του καραβιού καθώς άνεβοκατεβαίνει, έλαφρά σκαμπανεάζοντας.

Βάρδεια αξιωματικό φυλακής έχει ο Καπετάν Γιακουμής, που άκουμισμένος στα κάγκελλα της γέφυρας, άδικα έρευνά του κιάλια. Ούτε στεριά, ούτε πλενάει κάθε τόσο τον όρίζοντα με τὰ μεούμενο διακρίνεται.

Αφηρημένος, έχει παραδοθῇ απ' ώρα στις αναμνήσεις, που περισσότερο απ' όλο τον άλλο κόσμο δέρνουν τους ναυτικούς, πρὸ παντός στις ώρες τὸν ταξιδιῶν.

Πλοῖον άριστερά... άντηχεί ξάφνου με τὸν τηλεθόα ή φωνή του όπτηρος θωρακίου, στην απόλυτη γαλήνη.

Ο Καπετάν Γιακουμής σάν να ξύπνησ από κάποιον όνειρο, πετιέται και με τὰ κιάλια στο χέρι έρευνά τον όρίζοντα.

Αληθινά, σε μεγάλη όμως άπόστασι διακρίνονταν τ' άλμπουρα και ο όγκος ενός σκάφους.

Ο Καπετάν Γιακουμής λογαριάζει πὸς θάνε μέχρι 8 μίλια ακόμη μακριά, μά έχει πλώρη γραμμή επάνω τους.

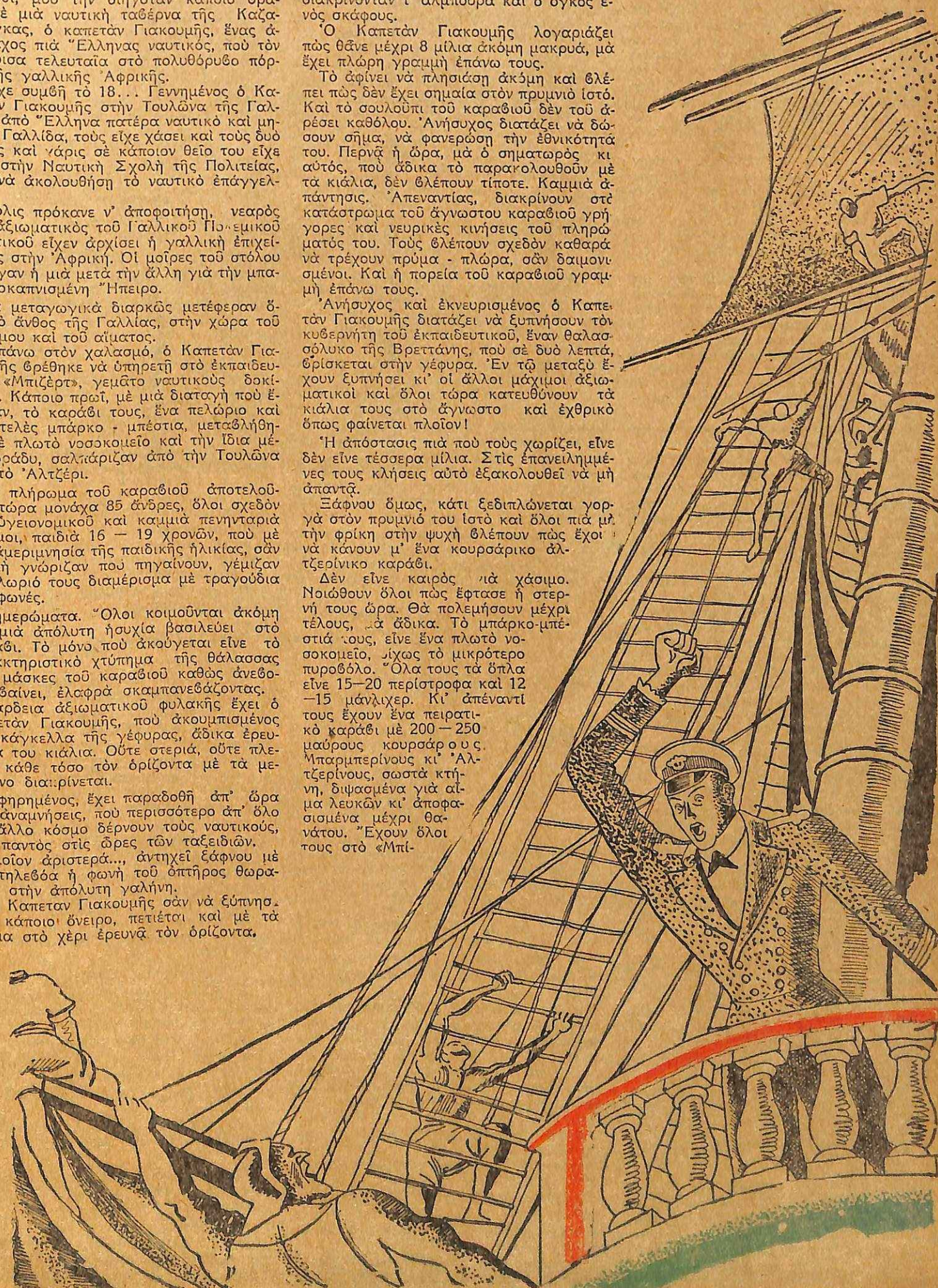
Τὸ άφίνει να πλησιάση ακόμη και βλέπει πὸς δεν έχει σημαία στον πρυμνιό ιστό. Και τὸ σουλούπι του καραβιού δεν τὸ άρέσει καθόλου. Ανήσυχος διατάζει να δώσουν σημα, να φανερώση την έθνικότητά του. Περνά ή ώρα, μά ο σηματορὸς κι αυτός, που άδικα τὸ παρακολουθοῦν με τὰ κιάλια, δεν βλέπουν τίποτε. Καμμιὰ άπάντησις. Απεναντίας, διακρίνουν στέ κατάστρωμα του άγνωστου καραβιού γρήγορες και νευρικές κινήσεις του πληρώματός του. Τους βλέπουν σχεδόν καθαρά να τρέχουν πρὸμα - πλώρα, σάν δαιμονισμένοι. Και ή πορεία του καραβιού γραμμὴ επάνω τους.

Ανήσυχος και έκνευρισμένος ο Καπετάν Γιακουμής διατάζει να ξυπνήσουν τον κυβερνήτη του εκπαιδευτικού, έναν θαλασσοφυλο της Βρεττανίας, που σε δυο λεπτά, βρίσκεται στην γέφυρα. Έν τῷ μεταξύ έχουν ξυπνήσει κι' οι άλλοι μάχημοι αξιωματικοί και όλοι τώρα κατευθύνουν τὰ κιάλια τους στο άγνωστο και έχθρικό ὄπως φαίνεται πλοῖον!

Η άπόστασις πιά που τους χωρίζει, είναι δεν είναι τέσσερα μίλια. Στις επανειλημμένες τους κλήσεις αυτό εξακολουθεῖ να μη άπαντᾷ.

Ξάφνου όμως, κάτι ξεδιπλώνεται γοργά στον πρυμνιό του ιστό και όλοι πιά με την φρίκη στην ψυχή βλέπουν πὸς έχει να κάνουν κι' ένα κουρσάρικο άλτζερνικο καράβι.

Δεν είναι καιρός για χάσιμο. Νοιώθουν όλοι πὸς έφτασε ή στερνή τους ώρα. Θά πολεμήσουν μέχρι τέλους, α άδικα. Τὸ μπάρκο-μπέστια τους, είναι ένα πλωτό νοσοκομείο, λίγως τὸ μικρότερο πυροβόλο. Όλα τους τὰ όπλα είναι 15-20 περιστροφά και 12 -15 μάνλιχερ. Κι' απέναντί τους έχουν ένα πειρατικό καράβι με 200 - 250 μαύρους κουρσάρους. Μπαρμπερίνους κι' Αλτζερνίους, σωστά κτηνή, διψασμένα για αίμα λευκών κι' αποφασισμένα μέχρι θανάτου. Έχουν όλοι τους στο «Μπι-

ζερε» πικρή πείρα των τέτοιων συναντήσεων από κορηγίους συνδεδεμένων τους.

Η σάλπιγγα χτυπάει σαν δαιμονισμένη «πολεμική έγερση». Όλο το καράβι αναταράσσεται. Αγουροζυπημένοι οι δόκιμοι και το πλήρωμα 4½ ή ώρα το πρωί, καταρκαλυοὺν από τις μπράκες τους και σαν τρελλοί διασχίζουν το μεσόδωμα και τους διαδρόμους του καραβιού, τρέχοντας στις θέσεις τους. Δεν ξέρουν τί συμβαίνει και μόλις καταλαβαίνουν, γεννιέται μέσα τους ένα πανικός. Ξέρουν πού είνε χαμένοι και ζητούν όλοι τους όπλα. Έχουν αποφάσει να πουλήσουν ακριβὰ την ζωή τους. Όπλα όμως δεν υπάρχουν πιά. Όσα ήταν, έχουν γίνει ανάρπαστα από τους αξιωματικούς και το πλήρωμα.

Και το κουρσάρικο πλησιάζει. Φαίνονται καθαρά οι ναύτες του, κάτι Μπαρμπερίνοι, εσαυτί θεριά, κραδαίνοντας κοντάρια και τιεκούρια. Είνε όλοι τους σκορπισμένοι στις κουσαστές του καραβιού και περιμένουν να διπλωρῶσουν για να χυμῆσουν στο πλωτό νοσοκομείο.

Ο κυβερνήτης του γαλλικού κάνει μια στερνή προσπάθεια. Αλλάζει ξαφνικά πορεία, ελπίζοντας ν' απόφυγη τὸν ὄλεθρο χάρις στην ταχύτητα του πλοίου του. Σε λίγο όμως διαγκώνει σαν λυσσασμένος την πύλα του. Τὸ κουρσάρικο ἀκολουθεῖ και ἡ ἀπόστασις ἐξασκοῦται νὰ λιγοστεύη.

Παλεύει, φωνάζει στο πλήρωμα. Θὰ πέσωμε όλοι μέχρι τὸν τελευταίον, για τὴ δόξα τοῦ ναυτικοῦ μας.

Τὸ πῆρωμα τώρα ἔχει ἐμπυχωθῇ και ζήτησε να περῶναι σαν δαιμονισμένο.

Στην γέφυρα, στο θωράκιο και σ' όλα τὰ ψηλά μέρη τοῦ καραβιῦ ἔχουν παραταχθῇ, όλοι ἔχουν όπλα. Οἱ ἄνθρωποι όλοι, με τσεκούρια και σπαθιά, περιμένουν στις κοιμηστές τοῦ Μπαρμπερινίου, ἀποφασισμένοι και με τὴν ἀντριότητα τοῦ θαλάσσιου ἀπαιτημένη στα χλωμά τους πρόσωπα.

Και ἡ μοιραία στιγμή φτάνει. Στα 100 μέτρα, τὸ κουρσάρικο ἀνοίγοντας ταχύτατα, γαντζώνεται πλευρίζοντας στο γαλλικό και οἱ μηχανικές τῶν πειρατῶν ἐσχύονται, σπασαίνοντας με τσεκούρια και πελώριες θαλάσσιες αγκυρές οἷς κουσαστές και ἐξαρτήσεις τοῦ πλοίου. Ἀπό πάνω, με τὰ πιστόλια και τα όπλα τους βερίζουν και με τὰ σπαθιά ἀποθηρῶμένοι από τὸ αἷμα, τους ρίχνουν στη θάλασσα.

Στη θέσι όμως αὐτῶν πού πέφτουν ἔρχονται ἄλλοι κι ἄλλοι και στο τέλος δόκληρα κύματα πειρατῶν ξεχύνονται στο κατὰστρωμα τοῦ γαλλικοῦ, σπείροντας με τὰ τεράστια τσεκούρια τους τὸν πῶ ἀπαίσιο θάνατο. Μία ἀληθινή κόλασις αἵματος και καταστροφῆς. Τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιῦ ἀγωνίζεται παληγκαρία και κάνει θραύσι στις τάξεις τῶν κουρσάρων. Είνε όμως λίγοι και ἔπειτα από μία ὥρα ἐξοντωτικῆς πάλης σώμα με σώμα αὐτοὶ πού ἀπομένουν καταφεύγουν στη γέφυρα και ψηλά στα ξαότια, αἱματωμένοι και τραυματισμένοι.

Οἱ κουρσάροι τώρα ἔχουν καταλάβει ὅλο τὸ κατὰστρωμα και ὁρμούν στα ξάρτια και στην γέφυρα. Ἀπό πάνω τους ἀποδεκατίζουν, μὰ είνε τόσο πολλοί. Οἱ ἀγῶνας συνεχίζεται. Ὅλο τὸ καράβι πιά ἔχει περιέλθει στους κουρσάρους και τὸ κατὰστρωμα τὸ καμποῦκι και τὸ κάπαρο είνε σπαρμένο με καταξοχισμένα κορμιά. Τὸ καράβι ἔχει βαρύνει κόκκινο στο αἷμα.

Ο κυβερνήτης τοῦ γαλλικοῦ ἔχει μείνει μόνος πιά στην γέφυρα με τὸν Καπετάν Γιακουμή και ὀγτώ ἄνδρες τοῦ πληρώματος του. Με τὰ περιστροφὰ στα χέρια ἐξασκοῦσθαι νὰ ρίχνουν στους σωρούς τῶν Μπαρμπερινῶν.

Νοιώθουν όμως πῶς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν και πολύ. Δὲν θέλουν νὰ πέσουν στα χέρια τῶν πειρατῶν, γιατί ξέρουν τί ἀγρία θάνατος τοῦ περιμένει.

Μὰ ἔαφνου ὁ Καπετάν Γιακουμῆς ὀρθώνει τὸ πελώριό του κορμὶ ὑπερήφανα και

μιλᾷ στον Γ'άλλο κυβερνήτη. Τὸ ἑλληνικό αἷμα πού κυλάει στις φλέβες του τὸν ἐκναφέρνηει στις δύσκολες παρόμοιες στιγμές τῶν ἡρωικῶν του προγόνων, πού ὀργάνωναν ἄλλοτε τὰ νερά τῆς Μεσογείου.

«Οχι, δὲν θὰ πέθαιναν ἔτσι ἄδοξα. Σὰν τρελλὸς ὀρμᾷ από τὴν γέφυρα στο κατὰστρωμα και ξεφεύγοντας τὰ τσεκούρια πού ὑψώνονται ἐπάνω του μαλιασμένα, τρυπώνει στις μπαρουταποθήκες τοῦ πλοίου.

Σὲ λίγο ξαναφαίνεται και σπέρνοντας τὸν θάνατο ἡλόγυρά του, με τὰ περιστροφὰ στα δυὸ του χέρια, τρέχει πρὸς τὴν γέφυρα. Ἀδικὰ τὸν ἔχουν κυκλώσει οἱ πειρατές. Σὰν τιτάν, σὰν θεὸς τῆς καταστροφῆς και τοῦ ὀλέθρου τοὺς γκρεμίζει από τις σκάλες τῆς γέφυρας και σκαρφαλώνει ἐπάνω.

Ἀγκαλιάζει τὸν κυβερνήτη και ὅλοι τους στην γέφυρα φιλοῦνται για στερνή φορά με τὴν ἀγωνία ζωγραφιστὴ στα αἱματωμένα τους πρόσωπα. Ἐχουν ἀναθέσει πιά στις μπαρουταποθήκες τὴ συνέχεια.

Ἐνας κρότος φοβερὸς και παρατεταμένος. Μία βοή σὰν νὰ ἀνοίξαν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἐνα κακὸ σὰν νὰ συγκρούστηκαν δυὸ πλανῆτες στο ἄπειρον. Κι' ἔπειτα τίποτε...

Τὴν ἄλλη μέρα σὲ 360 πλάτος και 420 μῆκος, 30 μίλια ἀνοιχτὰ από τὸ Ἀλτζέρι, στο στίγμα πού εἶχε συμβῇ ἕνα από τὰ πῶ φοβερά ναυτικά δράματα, ἐπιπλέανε μονάχα μερικὲς σανίδες και κάτι ἄλλα ξύλινα μικροπράγματα. Ἡ θάλασσα ἦταν σπαρμένη από φουσκωμένα πτώματα. Ὅταν ἔφθασε μία μοῖρα τοῦ στόλου και ἄρχισε τις ἀναζητήσεις, θοῖκε σκαρφαλωμένοι σ' ἕνα κομμάτι ἀμπουρο και ἔξη ναυαγοὶ μισοζωντανούς.

Οἱ τέσσαρες ἦσαν πειρατές, ὁ πέμπτος ἕνας νέος Γάλλος ἀξιωματικός και ὁ τελευταίος ὁ Καπετάν Γιακουμῆς πού εἶχε ἕνα φοβερὸ τραῦμα στο δεξιὸ του χέρι από τσεκούρι.

ΣΤΕΦ. ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

Μοντέρνο πνεῦμα

Ὁ διάλογος τῆς ἐβδομάδος

Ἡ σκηνὴ στο δρόμο. Ἀνταμώνονται δυὸ φίλες. Εἶνε δυὸ μοντέρνες δεσποινίδες, πού ἔχουν νὰ ἰδωθοῦν πρὸ πολλοῦ. Καὶ οἱ δυὸ εἶνε κομπῆς και χαριτωμένες.

ΒΕΡΘΑ. Καλὴ μέρα, Λίζα.

ΛΙΖΑ. Καλὴ μέρα, ἀγαπημένη μου. Τί μοῦ γίνεσαι; Ἐχῶ καιρὸ νὰ σὲ δῶ.

ΒΕΡΘΑ. (Ἀπλώνει ἐπιδεικτικά τὸ ἀριστερὸ της χέρι για νὰ δείξῃ τὴ θέρα της).

ΛΙΖΑ. «ὦ! τί θάῤῥω! Ὅποια ἐκπληξί! Συγχαρητήρια λοιπόν. Καὶ καλλορίζεσαι. Μπράβο, κι' όμως οὔτε σκέφθηκες νὰ μὲ εἰδοποιήσης.

ΒΕΡΘΑ. Μά... με συγχωρεῖς, Λίζα μου, ἦταν τόσο ἐξαφνικό! Σὲ μία ὁδομάδα κανονισθῆκαν ὅλα. Ἐγὶνε ὁ λόγος και ὁ ἀρραβῶνας.

ΛΙΖΑ. Ἀς εἶνε. Σὲ πιστεύω. Εὐχομαι νὰ εὐτυχῆς.

ΒΕΡΘΑ. Εὐχαριστῶ και στὰ δικά σου, σύντομα και ὅπως ἐπιθυμεῖς.

ΛΙΖΑ. Φαντάζομαι πὴ χαρά σου, τὴ χάρα τοῦ Πῶ! Ὑστερα ἀπὸ τέτοια ἀγάπη, πού θάσταζε πέντε δόκληρα χρόνια! Εἰδύλλιο πραγματικό.

ΒΕΡΘΑ. (Ξεκαρδίζεται). Για στάσου, φίλη μου, σὰν νὰ πῆρες μεγάλη φόρα.

ΛΙΖΑ. Ὅριστε μας. Σᾶμπως ἦτανε τίποτε μυστικό; Ὁ ἐρωτὰς σας ἦτανε γνωστός σὲ μεγάλο κύκλο. Ἀλλῶστε ἐσεῖς ἐλεύθερα θγαίνετε μαζί με τὸν Πῶ. Πηγαίνετε παντοῦ και στὸν περίπατο και στις ἐκδρομὲς και στὰ θέατρα.

ΒΕΡΘΑ. Μὰ δὲν παίρνω τὸν Πῶ. Αὐτὸ εἶνε τὸ νόστιμο.

ΛΙΖΑ. Δὲν παίρνεις τὸν Πῶ; Τότε ποῖνε λοιπόν; Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ τὸ μάθω.

ΒΕΡΘΑ. (Ἀφελέστατα). Τὸν κύριο ντὲ Μουλαίν.

ΛΙΖΑ. Τὸν ντὲ Μουλαίν; Καὶ ποῖον ἀπ' ὅλους; Ντὲ Μουλαίν εἶνε ἕνα δόκληρο κοπάδι.

ΒΕΡΘΑ. (Γελώντας). Τὸν ἀρχαιότερο.

ΛΙΖΑ. Δηλαδή;

ΒΕΡΘΑ. Τὸν γέρο ντὲ Μουλαίν. Ξέρεις δὰ πῶς χήρεψε πρὸ τριῶν χρόνων.

ΛΙΖΑ. Τί μοῦ λές;

ΒΕΡΘΑ. Καὶ γιατί ἀπορεῖς;

ΛΙΖΑ. Εἶνε νὰ μὴ ἀπορήσῃ κανεῖς; Καλὲ αὐτὸς εἶνε γέρος. Τὸν πατέρα σου θὰ πάρης; Ἡ καλύτερα τὸν παπποῦ σου θὰ κάνης ἀντρα; Καὶ τὸ αἰσθημά σου, ἡ μεγάλη σου ἀγάπη, τί ἔγιναν; Ἐσθυσαν μοιρομῆς;

ΒΕΡΘΑ. Πᾶνε αὐτά. Ἡ ἀγάπη εἶνε κάτι παροδικό, φίλη μου, και πρὸ παντὸς εἶνε κάτι πού δὲν τρώγεται. Τὸ ξέρεις και σύ.

ΛΙΖΑ. Πῶς μιλάς ἔτσι; Δὲν σὲ ἀναγνώριζω.

ΒΕΡΘΑ. Δυστυχῶς, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἀς μὴ πλανώμεθα στὰ σύννεφα. Ὁ Πῶλ μ' ἀγαποῦσε και τὸν ἀγαποῦσα και ἐγώ, μὰ εἰμαστε πτωχοὶ και οἱ δυὸ. Πῶς νὰ παντρευόμαστε; Πῶς θὰ σχηματίζαμε οἰκογένεια;

ΛΙΖΑ. Καὶ πῶς θὰ γίνης γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ γέρου; Αὐτὸς εἶνε ἕνα σαράβαλο, ἕνα ἐρεπίπο.

ΒΕΡΘΑ. Χμ! Ἰσα-ἴσα, τὸν παίρνω για τί εἶνε σαράβαλο και εἶνε πολὺ πλούσιος.

ΛΙΖΑ. Φαντάζεσαι ἴσως πῶς θὰ πεθᾶνῃ γρήγορα.

ΒΕΡΘΑ. Ἐ! βέβαια, πόσο μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἕνας ἐβδομηντάρης; Τὸν λογαριάζω πεθαμμένο από τώρα.

ΛΙΖΑ. Καὶ ἂν ζήσῃ ἄλλα δέκα χρόνια; Ὅθ' ἔνουν περάσει τὰ πρῶτα σου νεῖατα.

ΒΕΡΘΑ. Στὸ μεταξύ, δὲν θὰ κάθουμαι με χέρια σταυρωμένα. Ὅχι, ἀγαπητή μου. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ κρῶμαι πίσω ἀπ' τὸ δάχτυλό μου.

ΛΙΖΑ. (Ἐκπληκτος). Καὶ θὰ δημιουργήσης σκάνδαλο; Αὐτὸ δὲν σοῦ ταριάζει.

ΒΕΡΘΑ. Καθόλου σκάνδαλο. Ἀντρέ, νου, θὰ κανονίζονται ὅλα. Ἐχει κάτι ἀνήμια...τρέλλα. Μάγκες ὅλοι τους, ὁμορφόμαγκες! Ἐ! καταλαβαίνεις. Φαντάσου, πῶς με φλεοτάουν από τώρα... Ὅθ' περὶνῶ ἔξοχα. Δὲν ξαναγεννιέται κανεῖς, Λίζα μου.

ΛΙΖΑ. (Συλλογισμένη). Ἐτσι, ἔ;

ΒΕΡΘΑ. Ἐτσι, βέβαια. Πρέπει νὰ γλεντᾷ κανεῖς τὴ ζωὴ. Καὶ νὰ ξέρῃ νὰ προσαρμόζεται στὴ περίστασι.

ΛΙΖΑ. Καὶ ὁ Πῶλ ὁ καμμένος!

ΒΕΡΘΑ. Ἀστονε νὰ κουρευέται. Θὰ θρῇ ἄλλη νὰ παρηγορηθῇ.

ΛΙΖΑ. Καὶ σ' ἀγαπᾷ πολὺ ὁ γέρος σου;

ΒΕΡΘΑ. Οὐ! οὐ! οὐ! τρελλαίνεται Μοῦ ἔκανε μιά σπουδαία προγαμιαία δωρεά.

ΛΙΖΑ. (Ἀνοίγοντας διὰπλάτα τὰ μάτια της). Ἀκου, Βερθούλα, ξέρεις τί σκέφθηκε;

ΒΕΡΘΑ. Τί;

ΛΙΖΑ. Ἄν σοῦ τύχῃ κανένας σὰν τὸν ντὲ Μουλαίν, πλούσιος και με ὁμορφους ἀνεψιούς, νὰ μοῦ τὸν προξενέψης...

Τί ἀποκαλύπτει μιά νεκροψία

Ὁ δόκτωρ Βανέτα ἔρριξε μιά ματιά ἔξω από τὸ παράθυρο και ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ἀπ' αὐτό.

Σὲ μιά γωνιά τοῦ δωματίου ἦταν ἐκπλωμένος ὁ Μπόμπυ, ἕνας τεράστιος σκύλος, ὁ ποῖος ἀνῆκε στο φίλαθλο φίλο του Τανύχ.

Ὁ Τανύχ εἶχε ἐξαπλώσει σὲ μιά πολυθρόνα και κάπνιζε.

Ξαφνικά, μέσα στὴ νύχτα ἀκούστηκε μιά κραυγὴ.

Ὁ δόκτωρ Βανέτα και ὁ Τανύχ ἀνοῖξαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου και πετάχθηκαν στο διάδρομο.

Ἡ φωνὴ ἔρχόταν από τις σκάλες. Μιά πόρτα ἔκλεισε με ὀρμὴ και ἡ σπαρχαγὴ και κραυγὴ ἐπανελήφθη.

Ἡ λαίδη Τόλεϋ ἐξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἀφίνοντας νὰ φαῖν τὸ τρομαγμένο πρόσωπό της.

Κι' ἄλλες πόρτες ἀνοῖξαν.

Ὅλοι οἱ φιλοξενοῦμενοι ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Τόλεϋ βγήκανε ἔξω νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

—Ἄννα, ἔλατε ἐδῶ, φώναξε ὁ Βανέτα σὲ κάποια κυρία, πιάστε τὴν Ἰωάννα, κατὰ τὴς συμβαίνει.

Ἡ Ἰωάννα ἀνοῖξε τὰ μάτια, κύτταξε γύρω της και φώναξε:

—Ὁ Ἐδουάρδος, ὁ Ἐδουάρδος... στὴν κάμαρά του... Πέθανε, σκοτώθηκε.

Ὁ Βανέτα και ὁ Τανύχ σπρώσαν με ρούρια μιά πόρτα. Τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν πολὺ φωτισμένο, ὑπῆρχε όμως ἄρκετὸ φῶς για νὰ δοῦν τὸ σῶμα τοῦ τραπεζίτου ἐκπλωμένο χάμα στο χαλί, με τὸ κεφάλι κατακατωμένο.

—Πεθαμμένος, ἐδήλωσε ὁ δόκτωρ Βανέτα, ἐξετάζοντας τὴν πηλὴ.

Ὁ Τανύχ ἀνατρίχασε. Ἐπείσε διπλά σὲ μιά πολυθρόνα, γιατί τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστούσαν.

Μιά ἀντιπάθεια ἐνοιῶθε ὁ Τανύχ για τὸ δόκτωρ Βανέτα. Μολοντὶ δὲν τὸν ἤξερε καλά αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ παραδόξως πῶς τοῦ φανότανε σὰν νὰ τὸν εἶχε γνωρίσει σὲ πολὺ κακές περιστάσεις.

—Ἀς κατεβούμε ὅλοι κάτω στο σαλόνι, εἶπε ὁ δόκτωρ Βανέτα ἐπιτακτικά. Τὸ δωμάτιο πρέπει νὰ μείνῃ ἀνάγγιχτο μέχρι πού θὰ ἔλθῃ ὁ ἀστυνομικός.

—Πεθαμμένος, ἐδήλωσε ὁ δόκτωρ Βανέτα, ἐξετάζοντας τὴν πηλὴ.

Ὁ Τανύχ ἀνατρίχασε. Ἐπείσε διπλά σὲ μιά πολυθρόνα, γιατί τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστούσαν.

Περάσανε στὴν τραπεζαρία και τηλεφωνήσαν ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Οἱ δὲ πρὸς προσκαλεσμένοι κάτσανε γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἔξω πυκνῶς.

—Αὐτᾶμαι πολὺ, πού θὰ ρίξω τὸν πανικό ἀναμεταξύ μας, εἶπε ὁ δόκτωρ Βανέτα. Ὁ δολοφόνος θρίσκειται ἀκόμα μέσα στο σπίτι. Κρύβεται...

—Κατὰρα! φώναξε ὁ Μπόκ Κάπ, δικηγόρος και φίλος τοῦ λόρδου Τόλεϋ. Μὲ τί δικαίωμα μᾶς κρατᾶτε ἐδῶ; Ἐγὼ θὰ πηγαίνω.

—Ὅχι, ὑπάρχει κάποια σοβαρὴ αἰτία, πού πρέπει νὰ περιμένετε. Ἐκύτταξα ἀπ' ἔξω από τὸ σπίτι, γύρω-γύρω και δὲν εἶδα πούθενά ἱχνη θημάτων στο χιόνι. Καταλαβαίνετε τώρα;

—Θέλετε νὰ πῆτε...ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ἕνας από μᾶς;

—Πάρτε το ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ὁ Βανέτα. Τὸ ἀνάγγιχτο χιόνι σημαίνει ὅτι ὁ δολοφόνος θρίσκειται ἐδῶ μέσα. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς εἶνε λιγάκι ἐξυπνοὶ, βέβαια δὲν πρέπει νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ δῶ.

Ὁ Κάπ ἐκάθησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Ἡ Ντόλυ Μπύρνε όμως, ἡ ποῖα εἶχε ἦδη πῆλ στο τρίτο ποτηράκι λικέρ, σηκώνοντας προκλητικά τὸ κεφάλι της, εἶπε:

—Ὁ Τζὸς Φέντον δραπέτευσε ἀπὸ τὴ φυλακὴ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Δὲν φαντάζεσθε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχεν ἔλθῃ ἐδῶ και σκότωσε τὸν Ἐδουάρδο; Ὁ Τζὸς εἶνε ὁ ἀδελφὸς τῆς λαίδης.

—Σωπάτε, Ντόλυ, ψιθύρισε κάποιος.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε και μπῆκε ὁ ἀστυνομικός μέσα.

—Κύριοι, ἄγγισε κανεῖς τὸ πτώμα;

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Βανέτα.

Ὁ ἀστυνομικός πέρασε στο δωμάτιο τοῦ νεκροῦ. Ἐκύτταξε με προσοχὴ.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπείτα γύρισε και κύτταξε τριγύρω του.

τραπεζίτης φώναγε στο χρηματοκιβώτιό του και κάτι ἄλλο.

—Ναί, εἶπε ἡ λαίδη. Τὰ μπριλλάντια μου, ἄλλας πενήντα χιλιάδων λιρῶν. Ξέρω ὅτι ὁ λόρδος τὰ εἶχε ἀγοράσει πρὸ ἐβδομάδος για νὰ τὰ κάνῃ δῶρο στὴ λαίδη τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων του πού εἶνε τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα.

Ὁ ἱατροδικαστὴς ἔκανε τὴν ἐκθεσί του: —Θλάσις τοῦ κρανίου δι' αἰχμηροῦ ὀργάνου. Τίποτε ἄλλο.

Καὶ ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία, δέπου ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι οἱ ἄλλοι.

—Ἐπιμένω ὅτι δολοφόνος εἶνε ὁ Τζὸς Φέντον, ἐφῶναξε ἡ Ντόλυ Μπύρνε με μιά ὑστερικὴ φωνή. Τὸ ξέρετε πολὺ καλά, γιατί λοιπὸν δὲν ἀφίνετε τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν;

Ὁ Τζὸς Φέντον, ὁ μεγάλος ἀδελφὸς τῆς λαίδης εἶχε καταδικασθῇ σὲ τρία χρόνια φυλακὴ για κάποια πλαστογραφία. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν λοιπὸν εἶχε δραπέτευσῃ και δὲν ἔφτανε πιά τίποτε γι' αὐτόν, τί εἶχε ἀπογίνει.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνῃ μπῆκε κατατρομαγμένη ἡ μαγειρίσσα.

—Κυρία, κυρία, ὁ σκύλος τοῦ κυρίου Τανύχ ψόφισε στο μαγειρεῖο.

Γενικὴ κατάπληξις.

Ὁ Μπόμπυ ἦταν ἕνα από τὰ καλύτερα σκυλιά. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐστοίχιζε πάρα πολὺ στο Τανύχ.

Πράγματι ὁ Μπόμπυ ἦταν ἀνάσθητος.

—Τοῦ δώσατε τίποτα νὰ φῆ;

—Ὅπως συνήθως, τοῦ ἔκοψα κομματάκια κρέας και τοῦ τὰ ἔδωσα.

—Τὰ δώσατε μόνη σας;

—Μόνη μου.

—Τίποτ' ἄλλο ἔφαγε;

—Μάλιστα, τοῦ ἔδωσα κ' ἕνα μπιφτέκι, πού δὲν ἔφαγε ἡ λαίδη.

—Ἡ λαίδη δὲν ἔφαγε;

Ἡ λαίδη ριγμένη περίλυπη σὲ μιά πολυθρόνα, ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὅχι.

—Μπορῶ νὰ δῶ τὸ πιάτο, μέσα στο δέποιο ἔφαγε ὁ σκύλος;

Πράγματι ὁ ἱατροδικαστὴς ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ πιάτο και ἀπεφάνθη:

—Τὸ κρέας ἦταν δηλητηριασμένο.

—Ἀσφαλῶς θὰ ἤθελαν νὰ δηλητηριάσουν τὴ λαίδη. Κυάνιον, στρυκνίνη, δὲν μπορῶ νὰ τὸ θεωρήσω ἀμέσως. Θὰ τὸ δοῦμε στὴ νεκροψία.

—Κύριοι, ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιά δήλωσι, εἶπε ὁ δόκτωρ Βανέτα. Μέσα στο σακκάδιό μου φέρω πάντα διάφορα φάρμακα.

—Ἰσως νὰ μεταχειρίσθηκαν ἀπὸ τὰ δικά σας, γιατρέ.

Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι πῆγαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν κουζίνα, ὅπου θρίσ

Τό μαγικό μαργαριτάρι

Ιστορίες τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ

Μιά στριγγιά φωνή πόνου τάραξε τὴν ἡσυχία τοῦ ἡρεμοῦ ὁρμου κι' ἓνα ποδοβολήτῳ ἀνθρώπων ποὺ τρέχανε, ἔφτασε ὡς τὸ μικρὸ πολεμικὸ, ὃ Κυβερνήτης τοῦ ὁποῖου ἔτρεξε στὴν γέφυρα μὲ τὰ κιάλια στὸ χέρι γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τί συνέβαινε.

Στὴ στεριά, τρεῖς ναῦτες τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος τρέχανε ἀπελπισμένοι, κι' ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς φαινότανε τραυματισμένος γιὰτὶ κινιότανε μὲ δυσκολία, καὶ πότε ἀκουμποῦσε στὸν ἓνα τοῦ σύντροφου, πότε στὸν ἄλλο.

Ὁ Κυβερνήτης ἀνησυχῆσε, φώναξε τοὺς κατωτέρους τοῦ ἀξιωματικούς καὶ τοὺς παρατήρησεν αὐστηρά.

—Πῶς συμβαίνει, ρώτησε, κι' εἶπε ναῦτες ἔξω, ἀφοῦ ἡ ἀποχώρησις ἔχει σημάνει πρὸ πολλοῦ;.

Οἱ ἀξιωματικοὶ σάσισαν, δὲν ἤξεραν τί ν' ἀποκριθῶν. Ὁ καθεὶς θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

—Στείλτε ἀμέσως τὸ βαρκάρη νὰ τοὺς φέρῃ, νὰ δοῦμε τί συμβαίνει», πρόσταξεν ὁ Κυβερνήτης.

Πραγματικά, ἡ βάρκα ρίχτηκε στὴ θάλασσα καὶ οἱ τρεῖς ἄντρες βρέθηκαν

ἀπὸ μισὴ ὥρα μ' ἓνα θαλιτσάκι στὸ χέρι ἔμπαινε σ' ἓνα αὐτοκίνητο.

—Γιὰ τὸ σταθμό! εἶπε στὸ σωφέρ.

Ὁ σωφὲρ ὅμως δὲν τὸν πῆγε στὸ σταθμό, τὸν ὡδήγησε κατ' εὐθείαν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, παρ' ὅλες τὲς διαμαρτυρίες τοῦ Βανέτα.

—Δόκτωρ, συγγνώμην ποὺ σὰς φέραμε μέχρι ἔδω, ἀλλὰ σὰς εἶχαμε καλέσει.

—Γιὰ τίς 6 μ.μ.

—Ναί, ἀλλὰ τὸ τραῖν καὶ τὸ θαπτόρι ποὺ παραγγέιλαι εἰσιτήρια θὰ σὰς εἶχαν πολὺ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ ραντεβού μας.

—Καὶ τί μὲ θέλετε;

—Νὰ σὰς ποῦμε ὅτι κάναμε τὴ νεκροψία.

—Καὶ ὅτι θρήκατε τὰ μπριλλάντια στὴν κοιλιά τοῦ σκύλου;

—Ναί, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς συλλαμβάνουμε.

—Εἶται ἦταν. Κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε,

ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα εἶχε σκοτώσει τὸν λόρδο, ὅτι τοῦ ἔκλεψε τὰ μπριλλάντια, ὅτι δηλητηρίασε τὸ σκύλο, ταῖζοντάς τον τὰ κομμάτια τὸ κρέας μέσα στὰ ὁποῖα ἔκτος ἀπὸ τὸ δηλητήριο εἶχε χώσει καὶ ἀπὸ ἓνα μπριλλάντι, γιὰ νὰ τὰ κρύψῃ πολὺ καλά μέσα στὴν κοιλιά του καὶ νὰ τὰ θγάλλῃ ἀργότερα, μετὰ ποὺ θὰ τὸν θάβανε σὲ καμμιά γωνιά.

Αὐτὸ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε. Ὅπως δὲν θὰ πιστεῦσε ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα δὲν ἦταν δόκτωρ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓνας τυχοδιώκτης καὶ κακοῦργος, γνωστὸς σὲ ὅλες τὲς ἀστυνομίες ἀπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ ψευδωνυμία.

Αὐτὸ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε. Ὅπως δὲν θὰ πιστεῦσε ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα δὲν ἦταν δόκτωρ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓνας τυχοδιώκτης καὶ κακοῦργος, γνωστὸς σὲ ὅλες τὲς ἀστυνομίες ἀπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ ψευδωνυμία.

Αὐτὸ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε. Ὅπως δὲν θὰ πιστεῦσε ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα δὲν ἦταν δόκτωρ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓνας τυχοδιώκτης καὶ κακοῦργος, γνωστὸς σὲ ὅλες τὲς ἀστυνομίες ἀπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ ψευδωνυμία.

Αὐτὸ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε. Ὅπως δὲν θὰ πιστεῦσε ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα δὲν ἦταν δόκτωρ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓνας τυχοδιώκτης καὶ κακοῦργος, γνωστὸς σὲ ὅλες τὲς ἀστυνομίες ἀπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ ψευδωνυμία.

Αὐτὸ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε. Ὅπως δὲν θὰ πιστεῦσε ὅτι ὁ δόκτωρ Βανέτα δὲν ἦταν δόκτωρ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓνας τυχοδιώκτης καὶ κακοῦργος, γνωστὸς σὲ ὅλες τὲς ἀστυνομίες ἀπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ ψευδωνυμία.

Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ νεαρὸς κύτταξε τολημῶν τὸν Κυβερνήτη, ἀνοίξε τὸ στόμα του, ἔβγαλε κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα του ἓνα λαμπρὸ μαργαριτάρη καὶ εἶπε:

—Εἶμαι ὁ Ὁ Τό, ὁ σκλάβος τοῦ Γέρω Μάγου. Ἐφερα τὸ μαργαριτάρη ποὺ ἤθελε σήμερα νὰ πάρῃ ὁ λευκὸς ναύτης ἀπὸ τὸν ἀφέντη μου καὶ ποὺ αὐτὸς προτιμᾷ νὰ τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα παρὰ νὰ τὸ πάρῃ λευκός. Ἐγὼ τὸ πῆρα καὶ σὰς τὸ φέρνω γιὰ τὴν τυφλὴ κόρη τοῦ λευκοῦ, ποὺ οἱ Θεοὶ θέλουν νὰ δῇ κι' αὐτὴ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ὁ Κυβερνήτης δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Κοντοστάθηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

—Ὁ Τό, ἔλα μαζί μου.

Ἐτρεξε στὴν φυλακὴ, ἀνοίξε τὴν πόρτα, φώναξε τοὺς δύο τιμωρημένους κι' εἶπε:

—Μιλ, Ράτζυ, ἀπατῶ νὰ μάθω τί συμβαίνει μ' αὐτὸ τὸ μαργαριτάρη.

Τότε ὁ Μιλ μίλησε.

—Κύριε Κυβερνήτα, ἔχω κεῖ στὸ μακρυνὸ μας νησί ἓνα κοριτσάκι δέκα ἐτῶν, μιά πραγματικὴ κούκλα, μὰ μιά κούκλα δίχως μάτια. Ἡ γιάτριά σου χωριοῦ μας ποὺ εἶνε πιὸ ἄξια κι' ἀπ' τὸν πρῶτο γιαντρά, μοῦ εἶπε πῶς γιὰ νὰ γίνῃ τὸ παιδί καλά, νὰ δῇ τὸ φῶς του, πρέπει κάθε πρῶτὸ νὰ πλένῃ τὰ μάτια του μὲ νερὸ στὸ ὁποῖο ὅλη νύχτα ἔμεινε θουτηγμένο ἓνα μαργαριτάρη τοῦ Εἰρηνικοῦ. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πάρω ἀπὸ τὸν Μάγο μὲ τὸ ζόρι, ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸ εἶδνε μὲ τίς παρακλήσεις, μ' αὐτὸς πρόλαβε κι' ἐφώναξε ἄλλους Ἰθαγενεῖς καὶ μὲ πλήγωσαν.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Μιλ, ἡ γρηῃ ἀλεποῦ καὶ σάπασε.

Ὁ Ὁ Τό ἔπρεσε ξανά στὴ θάλασσα καὶ μὲ σβετλωσύνη κολύμπησε πρὸς τὴν παραλία.

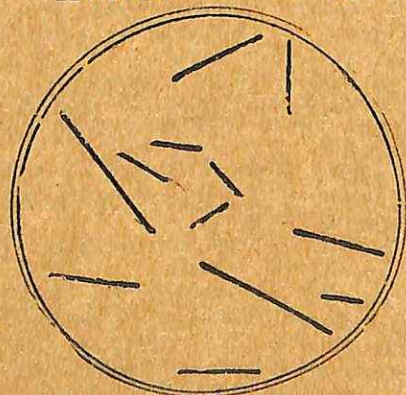
Ὁ Κυβερνήτης, συγκινημένος, ἔδωσε τὸ μαργαριτάρη στὸν Μιλ, ποὺ ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι κι' εἶπε μὲ ἐνθουσιασμό:

—Αὐτὸ εἶνε τὸ φῶς τῆς κόρης μου.

P. ΜΑΝΓΚΕΡΑΟ.

★

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κύκλο ἔχουνε πέσει διάφορα μπαστούνια μικρὰ μεγάλα.

Λοιπὸν, σὰς προκαλοῦμε νὰ τραβήξετε 5 γραμμὲς χωρὶς νὰ ἐγγίσετε κανένα ἀπὸ τὰ μπαστούνια, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε χάρισμα ποὺ θὰ κάνουν οἱ γραμμὲς νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀπὸ ἓνα μονάχα μπαστούνι.

(Ἀποστολὴ Λιονέλ Δεπόλλα, Σῦρος).

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ φτάσουν στὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ θὰ στείλουν σωστὲς λύσεις, θὰ γίνῃ κλήρωσις καὶ θὰ δώσουμε στὸν Α' μίαν ἐτήσια συνδρομή.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρδιές

Ἀπὸ τὰ δράματα τῆς ζωῆς

Ἡ Λιέτα εἶχε χτυπήσει γιὰ τρίτη φορὰ τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

Ὁ Ἄλντο δὲν ἀνοίξε.

Καὶ ὅμως τὴν εἶχε δη νὰ ἐπιστρέφῃ τὸ θράδυ ἐκεῖνον.

Ἀπογοητευμένη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὴν πόρτα, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀνατινάχθηκε.

Ἀκουσε σιγομιλήματα.

Ὁ Ἄλντο θρισκότανε σίτι, ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνος.

Ὅλα λοιπὸν ἐτελείωσαν!

Ὁ μεγάλος τῆς ἔρωος δὲν ἦταν παρὰ μιά ἀπὸ τίς ἐκατὸ διαφορὲς περιπέτειες, τίς κοινὲς περιπέτειες, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε κουρασθῇ καὶ κατέφυγε τώρα σ' αὐτὰ τὰ μέσα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ.

Μὲ τὰ δακρυα στὰ μάτια καὶ σφιγμένη τὴν καρδιά ἀπὸ τὸν πόνο βαστοῦσε τοὺς λυγμούς τῆς κι' ἀνέθηκε τίς δύο στροφὲς τῆς σκάλας ποὺ χωρίζανε τὸ δωμάτιό τῆς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ἄλντο.

Καθὼς περνοῦσε, ἀντάμωσε τὸ Λίντο, τὸν καμπουρῆ, ποὺ τὴν κύτταξε μ' ἓνα χαμόγελο.

Χάιδεψε τὸ δλοκόκκινο κεφάλι του.

Τὰ ἡλίθια μάτια τοῦ καμπουρῆ προσηλώθηκαν πάνω στὸ θλιμμένο τῆς πρόσωπο. Τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἀνησυχία καὶ ἔπειτα ξαφνικὰ κατέθηκε ἀ σκαλοπάτια.

Ἡ Λιέτα μπῆκε στὴν κάμαρά τῆς, ρίχτηκε στὸ κρεβάτι τῆς.

Ξαφνικὰ ἀνασηκώθηκε. Ἦθελε νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια ὅτι τὸν ἔχασε πιά τὸν Ἄλντο.

Νὰ δῇ καὶ νὰ πῇ στὴν φτωχὴ τῆς καρδιά, ὅτι ὅλα εἶχον τελειώσει καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων, ὁ Ἄλντο «τῆς» θὰ ἦταν ἀσφαλῶς μὲ μιά ἄλλη γυναῖκα.

Βέβαια ἔτσι θὰ ἦτανε. Μὲ μιά ἄλλη γυναῖκα!

Μὲ ποιά, ὅμως;

Ἡ ζήλεια τὴν ἔκαιγε, τῆς ἔσφιγγε τὸ κεφάλι σὰν πυρακτωμένο σίδερο.

Κύτταξε τριγύρω.

Τὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν χαλασμένο.

Ἐπὶ τῆς τρύπης.

Τὸ σίτι ἦταν παλιό.

Σὲ μιά γωνιά, ὁ σωλῆνας τοῦ ἀεριοφωτὸς ἄφινε ἓνα ἀνοιγμα.

Ὁ σωλῆνας αὐτὸς κατέβαινε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἐφτανε ν' ἀνοίξῃ λιγάκι τὸ ξύλο, ἓνα δυὸ πόντους καὶ ἦταν θεβαία πῶς θὰ μπορούσε νὰ δῇ κάτω.

Καὶ ἂν πραγματικά τὴν ἐπρόδιδε.

Ἐνα ρίγος πέρασε ἀπ' ὅλο τῆς τὸ κορμί.

Ἀνοίξε τὸ συρτάρη τοῦ κομοῦ καὶ πῆρε ἓνα μικρὸ περιστροφὸ, τὸ ὁποῖον κρατοῦσε πάντοτε μαζί τῆς ὡς ἐπέστρεφε τὴ νύχτα τὸ Ὅτελ Ρουαγιαλ, ὅπου ἐδούλευε.

Τὸ κύτταξε καλά, καλά. Τοῦ ἔλειπε μιά σφαῖρα. Τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ σὲ κάποια ἀπρόοπτη συνάντησι πρὸ τριῶν ἡμερῶν μ' ἓνα λοιποῦτη ποὺ γελάστηκε μὲ τὸ δαχτυλίδι τῆς.

Μέσα σὲ δέκα λεπτά βάζοντας ὅλη τὴν ὑπομονή τῆς, ἀνοίξε μιά τρύπα 3 πόντων.

Ἐσκυψε, ἔβλεπε τὸ μάτι τῆς, εἶδε ὅλο τὸ δωμάτιο τοῦ Ἄλντο.

Ἐκεῖνος ὅμως;

Ἐκεῖνος, ἐκεῖνη; Ποῦ ἦσαν,

Ἄ, νὰ τοὺς!

Πάνω στὸ φαροῦ ντιβάνι μὲ τὴν μπλε κουβέρτα ποὺ τῆς θύμιζε τόσες ἀξέχαστες ὥρες, ἦταν ἐπλωμένη μιά γυναῖκα μέσα σὲ μιά ροζ ρόμπια.

Συκκινημένος ἀπάνω τῆς, τῆς μιλοῦσε ὁ Ἄλντο.

τῶσα, δὲν θὰ τὸν σκότωνᾶ ποτέ... Ἐκεῖνον... Εἶνε πατέρας, πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔχω μέσα μου.

Κυττάχθην ἀφηρημένα.

Ἡ Λιέτα ἄπλωσε τὰ χέρια καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

—Ἀλλὰ τότε ποῖος τὸν σκότωσε;

Μέσα στὲς ἀνακρίσεις ποὺ τῆς εἶχε παρασφίξει ὁ ἀνακριτὴς, ἓν.ς ἀστυφύλακας ἔφερε ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα καμπουράκο μὲ ἡλίθιο βλέμμα.

—Κύριε ἀνακριτά, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σκοτωμοῦ θρήκαμε σκαρφαλωμένο αὐτὸν ἐδῶ ὃν καμπουρί. Τὸν φάξαμε καὶ τοῦ θρήκαμε αὐτὸ τὸ πιστόλι.

Ἐνα τρίτο πιστόλι ἐμπήκε ἀνάμεσα στ' ἄλλα δύο.

—Γιατὶ ὃν σκότωσες;

Ὁ καμπουρῆς σήκωσε τὸ ἡλίθιο βλέμμα του καὶ γέλασε.

—Γιατὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Λιέτα;

Καὶ τὰ μάτια του θολώσανε γιὰ μιά στιγμή.

—Ἦταν κακὸς ὁ Ἄλντο, ἡ Λιέτα τὸν ἀγαποῦσε. Αὐτὸς ἔπαιζε μαζί τῆς, τὴν γέλοῦσε... Μιά σφαῖρα, τὸς ἄρ καὶ τὸν σκότωσα... Τώρα... οὔτε αὐτὴν οὔτε αὐτὴν...

Ἐξῶ ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα δυὸ σκίες προχωροῦσαν.

Ἡ μιά βαστοῦσε τὴν ἄλλη.

Καὶ τίς δυὸ τίς θάρυνε ὁ πόνος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησαν καὶ τὸν ἔχασαν σὲ μιά στιγμή.

M. ΜΠΕΠΛΑΝΙ

—103—

Γυναῖκες-φορτηγὰ

Μέσα στὲς ἀτέραντες ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου τοῦ Χαμποῦτ ὁλέπει κανεὶς ἓνα πολὺ περίεργο θέαμα ποὺ ντροπιάζει τίς χιλιετηρίδες τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Εὐρωπαίων.

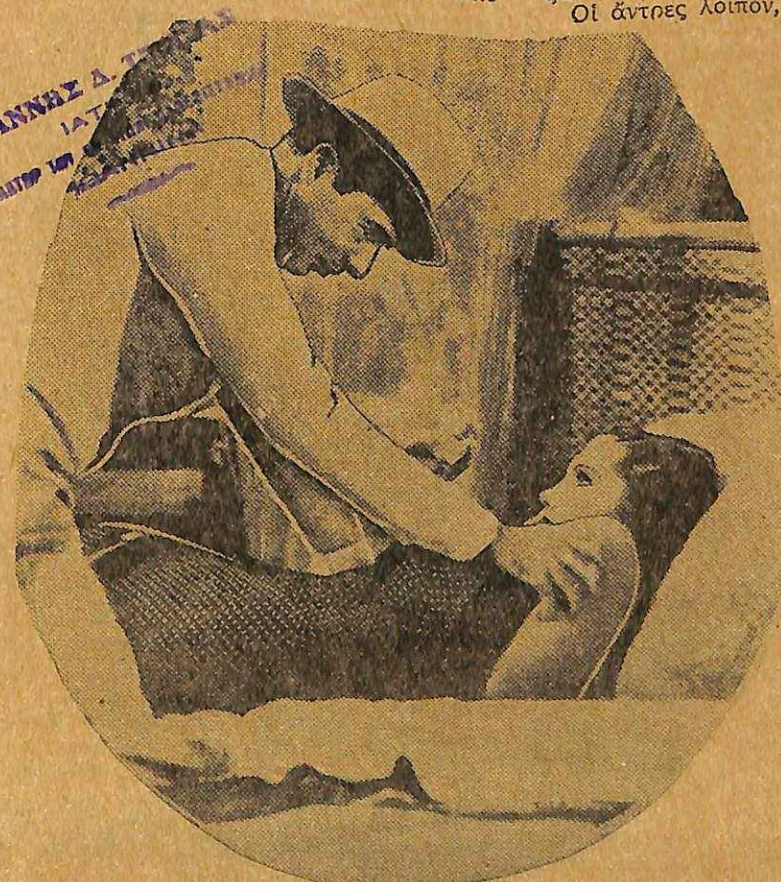
Ἐπὶ τῆς μίας φυλῆς τῶν Ἀμποῦ Ρασίντ ἡ ὁποία, μολοντὶ πρεσβεύει τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, ἐν τούτοις ἔχει κρατηθεῖ τὰ ἔθιμα τῶν Σομαλῶν. Κατ' αὐτοὺς ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε μόνον σκλάβος, ἀλλὰ καὶ παραπανύ. Εἶνε τὸ κτήνος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ὁ ἄντρας μεταχειρίζεται γιὰ τίς πιὸ θοερὲς δουλειές του, ἔξω καὶ μέσα στὸ σπίτι.

Οἱ ἄντρες λοιπὸν, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν ἀνεσί τους, παντρεύονται σύμφωνα μὲ τὸ μουσουλμανικὸ νόμο πολλὰς γυναῖκες, τίς ὁποῖες παίρνουν μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ εἰς μεταχειρίζονται γιὰ ὅλες τὲς δουλειές.

Ἡ γυναῖκα σκλάβος, ἡ γυναῖκα θηρία, ἡ γυναῖκα χιτίζει, ἡ γυναῖκα κουβαλᾷ τίς πέτρες καὶ τὴν αἵμα, ἡ γυναῖκα γιὰ νερό, γιὰ φαί, ἡ γυναῖκα τέλος... γιὰ παιδιὰ...

Κάτω ἀπὸ τὸν καυστικώτατον ἥλιο τῆς ἐρήμου, ὀλόγυμνες, σκυφτὲς προχωροῦνε, μιά πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, φορτωμένες μὲ πέτρες ἢ μὲ ἄλλο ὕλικον χρήσιμον γιὰ τὴν κατεργεσίαν τῶν σπιτιῶν.

Ἡ φορτηγὰ αὐτὴ τῆς ἐρήμου δουλεύουν μοναχὰ νὰ ἔχουν πιάτο φαί.

Ἡ φορτηγὰ αὐτὴ τῆς ἐρήμου δουλεύουν μοναχὰ νὰ ἔχουν πιάτο φαί.

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το υπραιότιερο ιππολικό μυθιστόρημα ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΥ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Αλλά αδίκως πηγαίνουν όλοι οι άγω-
νες του για να κατάρθωσι να περάσει τη
θάρα. Δεν κατάρθωσε ν' απομακρυνθῇ
ἀπ' αὐτὴν. Καὶ κατὰ κράτος ἀφῆκε νὰ θυ-
θισθῇ ἐλπίζοντας ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ
μείνῃ ἀρκετὴ ὥρα διὰ νὰ περάσῃ ἡ θάρ-
κα ἕνα διάστημα.

«Αλλ' ἀρχίζε νὰ αἰσθάνεται τὸ αἷμα
ποῦ ἔχανε, δοκίμασε μιά λιποψυχία. «Ε-
να σύννεφο κέραιες ἀπ' τὰ μάτια του καὶ
αἰσθανόθηκε ζάλη.

Τότε ἐξαντλήσας ὅλα ὅσα ἤμπορεῖ νὰ
κάμῃ ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις καὶ ἐνεργητι-
κότης, ἀφέθηκε στὸ ρεύμα.

«Απ' αὐτὴν τὴν στιγμήν θρικότανε στὴ
διάθεσι τῆς τύχης.

«Ὁ Μαρτινιάκ διέκρινε τὸ σῶμα τὸ ὁ-
ποῖον ἔπλεε στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ
καὶ ὠδήγησε τὴν θάρκα πρὸς αὐτό.

«Υστερὰ ἀπὸ λίγο κατάρθωσε νὰ σκύ-
ψῃ καὶ ν' ἀρπάξῃ τὸν Κλαύδιο ἀπὸ τὰ
ροῦχα.

«Βοήθησέ με, ἐφώναξε εἰ στὸν θαρ-
κάρη, δός μου λίγο χέρι, σύντροφε, γιὰτὶ
αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν κρατοῦμε...

Τὸ ψάρι δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ πιά, στὸ
ἐγγυῶμαι.

Καὶ πραγματικά κρατοῦσε στερεὰ τὸν
εὐλοκόπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτανε σὲ θέσι νὰ
φέρῃ σοβαρὰ ἀντίστασι, ἀλλὰ μηχανικὰ
υπεράσπιζε τὸν ἑαυτὸν του.

«Ὁ θαρκάρης ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπακού-
σῃ στὴν πρόσκλησι τοῦ συντρόφου του ἂν
καὶ δὲν τὸ ἤθελε αὐτό.

Χρειάσθηκε νὰ βοηθῇ γιὰ νὰ τραβή-
ξουν στὴ θάρκα τὸν πληγωμένο, γιὰ τὸν
ὁποῖο θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔθελπε μακριὰ γε-
ρὸ καὶ ἀβλαστῇ.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Κλαυδίου, ὁ ἀν-
θρώπος αὐτὸς μετὰ τὴν ἄλλην καρδιά δὲν
μπόρεσε νὰ τὸν βοηθῇ γιὰ νὰ δραπε-
τεύσῃ. «Ὅτι μποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ θαρ-
κάρης, ἦτανε νὰ τὸν περιποιηθῇ, νὰ ἐπιδέ-
σῃ τὴν πληγὴν του καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ
στὰς αἰσθήσεις του.

Εἶπε λοιπὸν στὸ Μαρτινιάκ, ὁ ὁποῖος ἔ-
θελπε τὸ θῦμα του μετὰ θριαμβευτικὸν ἔ-
φος καὶ χαίροταν γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

«Εγὼ λέγω, σύντροφε, ὅτι ὁ δυστυχι-
σμένος αὐτός, ἐπειδὴ ἔχασε πολὺ αἷμα θὰ
πεθάνῃ...

«Διάβολε! αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ!

«Τότε πρέπει νὰ τὸν περιποιηθῶμε!

«Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμαι χειρουργός.

«Οὔτε ἐγώ!

«Πληγὲς ξέρω νὰ κάνω, νὰ εἶνε τὸ
ἐπάγγελμά μου, σὰν στὴ ζωῆς πού εἶ-
μαι, ἀλλὰ νὰ τίς χειρουργῶ ὅτε ἰδέα δὲν
ἔχω.

«Νομίζω πὼς θὰ μπορέσω νὰ περιποι-
ηθῶ αὐτὴν ποῦ ἔκανες στὸν αἰχμάλωτο.

«Τότε κάνε ὅ,τι μπορεῖς καλύτερα, ὅλ-
λὰ γιὰ τὸ Θεό, πρέπει αὐτὸν τὸν ἀνθρώ-
πο νὰ τὸν πάω ζωντανό. «Υστερὰ ὅς πο-
φήσῃ ἂν θέλῃ, δὲν ἂν με ἐχθρεύεται πιά.

«Ὁ Μαρτινιάκ ἦτανε ἀνήμερος, βοηθῆσε
τὸν θαρκάρη νὰ βάλουν ὅσο μποροῦσαν
καλύτερα τὸν πληγωμένο στὴ θάρκα.

«Ὁ Κλαύδιος δὲν εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴς
αἰσθήσεις του· ἀκούγε καὶ ἔθελπε, ἀλλὰ
δὲν κατάρθωνε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Καὶ ἀπ'
αὐτὸ οἱ δύο ἄνδρες φαντασθήκανε ὅτι εἶχε
πάθει συγίση.

Δὲν δυσκολευντόυσαν λοιπὸν νὰ μι-
λοῦν καὶ δυνατὰ ἐμπρός του.

πέθανε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐδῶ ἢ ἂν πεθά-
νῃ, ἀφοῦ τὸν μετακομίσουμε στὴ θάρκα
τί θὰ κάνωμε τὸ σῶμα του;

«Ὁ Μαρτινιάκ σκεπτότανε.

«Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε σὲ μιά στι-
γμῇ, θὰ θρικόμουναι σὲ μεγάλῃ δυσκο-
λία τί νὰ κάνω.

«Καὶ γι' αὐτὸ ἂν ἔφερνες τὸ πτώμα στὸ
Σατελῆ, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶν' ἡσυχία τὸν
αἰχμάλωτο, θὰ σὲ κατηγοροῦσαν ἴσως
ὅτι τὸν σκότωσες...

«Ἀλλ' ἔθελαι, ἀφοῦ ἔχει μιά πληγὴ!

«Ὅτι θμως θάτανε θαρὺ γιὰ σένα
στὴν περίστασι αὐτῇ, εἶνε ὅτι δὲν θὰ δυ-
σκολευντόυσαν νὰ πιστέψουν πὼς τὸν δο-
λοφώνησες.

«Ἐδολοφώνησα;

«Ναί, ἐδολοφώνησες, ξαναλέω τὴν λέ-
ξι...

«Τί ἀπόδειξι θὰ εἶχανε;

«Μήπως θὰ μποροῦσαν νὰ υποθέσουν
ὅτι ἐμονομάχησες τίμια μαζί του;

«Ὁ Μαρτινιάκ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ
τὴν ἐντύπωσι ποῦ τοῦ κάνανε τὰ λόγια
αὐτά.

«Διάβολε τῆς κολάσεως! φώναξε, ἐξέ-
ρεις πὼς με κάνεις ν' ἀνησυχῶ.

«Τὸ ἴδιο κάνει, πρέπει ὡς τόσο νὰ πά-
ρῃς μιά ἀπόφασι.

«Δὲν γυρεύω ἄλλο καλύτερο, ἂς ἀ-
κούσουμε πρῶτα τὴ γνώμη σου.

«Ὁ θαρκάρης δὲν φαινόταν καθόλου ἡ-
συχος.

«Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπε, ὅτι ἔδωσες
ἕνα περίφημο κέντημα σ' αὐτὸν τὸν φου-
καρά, μετὰ τὴν πρόφασιν πὼς ἦθελες νὰ τὸν
καμακάρῃς σὰν ψάρι.

«Τέλος πάντων ἀφοῦ γίνηκε, ἀπήντησε
ὁ Μαρτινιάκ στενοχωρημένος, δὲν ἀξίζει
νὰ φροντίζουμε γι' αὐτό, τὸ σπουδαῖο γιὰ
τὴ στιγμῇ εἶνε νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ πο-
φήσῃ ὁ πληγωμένος.

«Ἄν ἔχῃς κανένα μέσο νὰ τὸν περι-
ποιηθῇς, σύντροφε, ἔχω ἐμπιστοσύνη σ'
ἐσένα.

«Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἐξοῦσε;

«Λοιπὸν, πιστεύω πὼς γιὰ ἀσφάλειά
μας δὲν θὰ κάναμε ἄσχημα ὅταν κατα-
λασθαιναμε καλὰ πὼς δὲν ἀναπνέει πιά
νὰ ρίξουμε τὸ πτώμα του στὸ ποτάμι.

«Αὐτὸ δὲν λές κι' ἐσύ, δὲν εἶνε ἔτσι;

«Καθολοκληρίαν.

«Ὁ Κλαύδιος πρόσεξε νὰ μὴν κουνῇ
καθόλου, γιὰτὶ τότε θὰ καταλάβαιναν
πὼς εἶχε ἀκούσει τὴν κουβέντα τους. Καὶ
ὅταν κατὰ λάθε πὼς τὸν πλησιάζαμε γιὰ
νὰ κρίνουν τὴν κατάστασίν του ἔκλεισε
τὰ μάτια καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή του.

«Εγὼ νομίζω πὼς πέθανε, εἶπε ὁ θαρ-
κάρης, μὰ κι' ἂν δὲν συμβαίῃ αὐτό, δὲν
ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πεθαμένο.

«Πρέπει νὰ θεοβιωθοῦμε, σύντροφε.

«Ὁ Μαρτινιάκ πλησίασε στὸ στήθος τοῦ
πληγωμένου κι' ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ του.

«Δὲν εἶνε πεθαμένος, φώναξε ζωηρά.

«Κτυποῖ ἡ καρδιά του;

«Ναί... σιγά!... ἀλλὰ κτυπάει!

«Τότε νὰ τοῦ βάλω ἕνα πανί στὴν πλη-
γὴ του.

«Ἐχεις πανί τοῦλάχιστον;

«Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ θαρκάρης τράθη-
ξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πανί με κόκ-
κινα καὶ κίτρινα τετράγωνα.

«Λές νὰ φθάνῃ αὐτό, σύντροφε;

«Πρέπει ἕνας ἀπὸ μᾶς νὰ θυσιάσῃ τὸ
πουκάμιό του ἢ κανένα ἄλλο φόρεμα,
εἶπε γελώντας ὁ θαρκάρης.

«Διάβολε, εἶπε ὁ Μαρτινιάκ, αὐτὸ δὲν
εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο καὶ ἐπρόσθεσε.

«Ἄς κάνουμε γρήγορα.

ἔχῃς ἐσύ τὸ νοῦ σου νὰ θρικόται ἡ θάρ-
κα σὲ καλὴ διεύθυνσι.

«Θὰ σοῦ κάνω φῶς πρῶτ' ἀπ' ὅλα.

«Ὁ Μαρτινιάκ ἔβαλε τὸ φανάρι πολὺ
κοντὰ στὸν πληγωμένο.

Τὸ κεφάλι τοῦ Κλαυδίου θρέθηκε ξα-
φνικὰ φωτισμένο.

Τὸ πρόσωπο ἦτανε ἥσυχο, χλωμό, ὅ-
πως ὅταν ἔχῃ χάσει κανεὶς πολὺ αἷμα.

Τὰ μάτια ἦτανε κλειστὰ ὅπως εἶπαμε.

«Ὁ Μαρτινιάκ ἐκύτταξε ἀνήμερος. Τά-
ρα φοβότανε μήπως πεθάνῃ τὸ θῦμα του;

«Μὴν ἀργῇς νὰ τὸν περίποιηθῇς, σύν-
τροφε, εἶπε στὸν θαρκάρη.

Αὐτὸς εἶχε γονατίσει γιὰ νὰ δέσῃ τὴν
πληγὴ καὶ τὰ κατὰφερε μετὰ δέκα λε-
πτὰ. Καὶ εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸν ἑαυτὸν
του φώναξε στὸ Μαρτινιάκ.

«Νὰ ποῦ γίνηκε, σύντροφε, τώρα πρέ-
πει νὰ φροντίσουμε νὰ φθάσουμε τὸ πέ-
ραμα ὅσο γρηγορότερα μποροῦμε.

«Ἐνῶ λοιπὸν οἱ δύο ἄνδρες μεταχειρι-
ζόντουσαν ὡς κρυπία τὰ δύο καμακάρια, ὁ
Κλαύδιος γωνορίζοντας ὅτι δὲν φροντίζα-
νε γι' αὐτὸν, σκέφθηκε νὰ δοκιμάσῃ νὰ
δραπετεύσῃ πάλι.

«Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ στὴν ἀρχὴ
τὸ βλέμμα του ἔπεσε στοὺς δύο εὐλοκάς
του καὶ βλέποντας ὅτι δὲν φροντίζανε γι'
αὐτὸν ἐτοιμαζόταν νὰ σηκωθῇ κρυφά.

Ξαφνικὰ ἡ κηλίδα τοῦ αἵματος ποῦ
θρικότανε στὴ θάρκα τὴν ἀντελήφθηκε
καὶ εἶδε τότε ζωγραφισμένα σὲ μιά σα-
νίδα δύο σημεῖα τὰ ὁποῖα γινώριζε καλὰ.

«Ἦτανε ἕνας μικρὸς σταυρὸς κοντὰ σὲ
μιά ἀγκυρά.

Μὲ τὰ ἴδια στοιχεῖα χαραγμένα σὲ διά-
φορα δένδρα τοῦ δάσους ὁ κωδωνοκρού-
στης ἐσυνήθιζε νὰ κάμῃ γνωστὸν στὸν
εὐλοκόπον, καὶ ὅτι ὅλα πηγαίνανε καλὰ
καὶ ὅτι ὑπῆρχε ἐλπίς ἐπιτυχίας.

«Ὁ Κλαύδιος λοιπὸν δὲν ἀμφέβαλλε πιά
ὅτι ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ Ἁγίου Μερ-
ρὺ τοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴ θάρκα γιὰ νὰ τὸν
πληροφορήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπομο-
νὴ καὶ νὰ ἐλπίζῃ...

Τότε ὅλα ὅσα εἶχε ἀποφασίσει ἔπαψε
νὰ τὰ σκέπτεται, ἀντὶ νὰ σκεφθῇ νὰ δρα-
πετεύσῃ κινδυνεύοντας μετὰ τὴ ζωὴ του, ἀ-
πεφάσισε νὰ μείνῃ αἰχμάλωτος.

«Ὁ κωδωνοκρούστης ἐπαγρυπνοῦσε.
Τοῦτο ἦτανε γι' αὐτὸν μιά ἐγγύησις πὼς
θὰ ἐργαζόντουσαν γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώ-
σουν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμῇ δὲν σκε-
πτότανε τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον τὴν κα-
τάστασί του.

«Ἡ πληγὴ του δὲν ἦτανε σοβαρὴ. Καὶ
μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ξανάπαιρνε πάλι θάρ-
ρος. Κατάρθωσε μάλιστα νὰ καθῇ, ἐ-
νῶ ἡ θάρκα πλησιάζε στὸ πέραμα.

Η ΑΦΙΞΙΣ

«Ἀφήσαμε τὸν μαρκήσιον ντὲ Κριβελί
καὶ τὴν συνοδείαν του, καθ' ἣν στιγμήν
τὸ ἀμάξι περνοῦσε τὴν γέφυραν καὶ ἡ

Ἰωάννα σκύβοντας εἶδε τὴ θάρκα ποῦ
θρικότανε ὁ πατέρας της.

«Ἡ δυστυχισμένη νέα αἰσθάνθηκε μιά
κακὴ προαίσθησι, τὴν ὁποίαν κρατοῦσε
στὴν καρδιά της σ' ὅλο τὸ ταξίδι.

Μὲ τὰ μάτια γυρισμένα στὴν δυστυχι-
σμένη φίλη της, ἀφινότανε σὲ λυπηρὲς
σκέψεις καὶ τῆς φαινότανε ὅτι οἱ ἄδρες
περνοῦσαν γρήγορα, διότι φοβότανε τὴν
ἀφίξι τῆς στοῦ Παριζι.

«Δὲν ἔβλεπε ἄνδρα ὅτι τὸν ἔβλεπε ὁ
πατέρας της.

«Μὴν φοβῇς, εἶπε ὁ πατέρας της, ὁ
πατέρας της.

«Μὴν φοβῇς, εἶπε ὁ πατέρας της, ὁ
πατέρας της.

πότομα ἀπὸ τὴν Μαγδαληνὴ μόλις θὰ
φθάνανε. Καὶ φοβόταν μήπως κανόνισαν
ἀμέσως τὴν τύχη τῆς Μαγδαληνῆς πρὶν
προφθάσουν νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειάν της.

«Ἦξερε ὅτι ὁ πατέρας της ἦτανε φυλα-
κισμένος.

Μένανε λοιπὸν ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ κω-
δωνοκρούστης, ἀλλὰ θὰ ἐρχόντουσαν;

«Ἡ τρομερὰ αὐτὴ ἐρώτησις, εἶχε ἔλθει
πολλὰς φορὰς στὸ νοῦ τῆς Ἰωάννας. Καὶ
ἄλλως τε ἂν αὐτὸς ὁ παρὰ δόξος ἀνθρώ-
πος ὁ κωδωνοκρούστης, ἐλάβαινε καμ-
μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι, θὰ ἐνεργοῦσε ἀρά
γε ἐγκαίρως;

Δὲν εἶχε πολλὰς πιθανότητες ἡ Ἰωάν-
να, γιὰτὶ ὁ μαρκήσιος θὰ ἔκανε γρήγορα
τὸν γάμον, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦσε ὁ βα-
σιλεὺς.

Θὰ ἦτανε πολὺ ἂν ἀφίνανε τὴ Μαγδα-
ληνὴ νὰ συνέλθῃ, ἄλλως τί μποροῦσε νὰ
κάμῃ αὐτὴ σὲ μιά τέτοια θέλησι, ἡ ὁποία
φαινότανε τόσο ἀκαμπτos, θὰ τὴν ἀκού-
γανε ἂν διεμαρτύρητο;

«Ἀλλοίμονον! μήπως δὲν εἶπε ὅλα ὅσα
ἦταν δυνατόν γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ μαρκηίου;

Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀκούσανε.

«Ὅταν παρακαλοῦσε καὶ φώναζε νὰ
σάσουνε τὸ παιδί της ἀπὸ τὴν κνιομένην
καλύδα, νομίσανε πὼς τὸ ἔκανε σὲ μιά
στιγμὴ παροδικῆς τρέλλας.

Καὶ τὴν ἀρπάξανε.

«Ἡ Ἰωάννα ἐφροντίζετο ὅτι δὲν θὰ ἀ-
κούγανε περισσότερο τὴ Μαγδαληνὴ ἂν
ἐξεγείρετο ἐναντίον τοῦ ἐγκληματικοῦ
γάμου, τὸν ὁποῖον θέλανε νὰ τῆς ἐπιβάλ-
λουν, θὰ τὴν μεταχειρίζοντουσαν καὶ πάλι
σὰν τρελλή.

Βεβαίως ἡ Ἰωάννα ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ
πάν ὅ,τι περνοῦσε ἀπ' αὐτὴν, νὰ δοκιμά-
σῃ πᾶν ὅ,τι ἀνθρωπίνως μποροῦσε νὰ γί-
νῃ, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν μαρκήσιον ὅτι αὐτὴ
ποῦ ἤθελε νὰ παντρευθῇ ἦταν ἡδὴ παν-
τρεμμένη.

Βεβαίως ἡ γενναία αὐτὴ κόρη θὰ ὠρ-
κίζετο μετὰ τὸ χέρι πάνω στὸν ἐταυρω-
μένο ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦτανε μητέρα.

«Ἦξερε ὅτι θὰ μιλοῦσε μετὰ ὅλην τὴν
ψυχὴ καὶ ὅτι θὰ ἐπείθετο μετὰ ὅλην τὴν
ἐλικρίνειαν, ἀλλὰ θὰ ἐπείθετο;

Δὲν τὸ ἐπίστευε, κρίνοντας ἀπὸ τὴν αὐ-
στηρότητα, τὸν ἐγωισμόν καὶ τὴν ἐπιμο-

νὴ τοῦ μαρκηίου.

«Ὅχι! ἐσκέπτετο ὁ ἀνθρώπος αὐτός
δὲν θ' ἀκούσῃ τίποτα, θὰ φθάσῃ ὡς τὸ
τέλος!...

Τότε ἡ Ἰωάννα ἀπελπιζότανε. Ἐνῶ
συγχρόνως ἡ λύπη κυρίευε τὴν ψυχὴ της,
ἡ λύσσα ἔβραζε μέσα της.

Τῆς ἐρχόντουσαν κάθε εἶδους ὀρμητι-
καὶ σκέψεις.

Φανταζότανε ὅτι ἔπαιρνε ὄπλο, ὅτι ἔ-
κανε τὴν ἀδιάφορη γιὰ νὰ μὴ τὴν ὑπο-
ψιαστοῦν... «Επειτα, κατὰ τὴν ἡμέραν
τοῦ γάμου, ἐπερίμενε τὴν κατάλληλη στι-
γμὴ γιὰ νὰ ὀρμήσῃ σὰν θηρίο κατὰ τοῦ
μαρκηίου.

Τοῦ ἐδούθιζε τὸ ἐγχειρίδιον στὴν καρ-
διά!...

Καὶ ἐνθουσιαζότανε ὅταν ἐσκέπτετο ὅ-
τι θὰ ἔσωζε τὴν Μαγδαληνὴ θυσιαζομένη.

«Ἀλλὰ ἡ μαρτία της αὐτῆς περνοῦσε.
«Ὅλα αὐτὰ τὰ αἱματώδη ὄνειρα διελύον-
το ἀμέσως.

Καὶ ἀνεγνώριζε ὅτι ἡ θυσία αὐτῆς δὲν
θὰ ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι
μετὰ τὸν φόνο τοῦ μαρκηίου νέαι καὶ
τρομεραὶ δοκιμασίαι θὰ ἀρχίζανε γι' αὐ-
τὴν καὶ τὴν Μαγδαληνὴ!...

Θὰ χανότανε μοιραίως χωρὶς νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ σώσῃ τὴν φίλην της, ποῦ τὴν ἀ-
γαποῦσε σὰν ἀδελφὴν της.

Τί νὰ κάμῃ τότε;

Νὰ ἀφήσουν τὰ πράγματα ν' ἀκολου-
θήσουν τὸ δρόμον τῶν;

«Ἀλλὰ ἦτανε φοβερὸ νὰ τὸ σκεφθῇ!
Κόντευε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸ της.

Καὶ πράγματι τὸ πνεῦμα τῆς Ἰωάν-
νας εἶχε ἐρεθισθῇ τόσο ποῦ δὲν ἀπείχε πο-
λὺ ἀπ' τὴν τρέλλα.

Οἱ ἄδρες περνοῦσαν, χωρὶς ἡ δυστυχι-
σμένη νὰ νὰ θρῇ μιά στιγμὴ ἡσυχίας.

«Ἐχάραξε μόλις φθάσανε στὴν ἀρχὴ τοῦ
δάσους τῆς Βουλώνης.

«Ἡ θέα τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἐθύμισε
στὴν Ἰωάννα τὸ δάσος ἐκεῖνο, ποῦ εἶχε
περάσει τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία, ποῦ εἶχε
γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει τὴν Μαγδαληνὴν
αὐτὴ ποῦ σήμερα θασανίζετο τόσο
πολύ.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ Ἰωάννα, γυρίσε
τὰ μάτια της στὸ πρόσωπο αὐτοῦ ποῦ ἦ-
τανε καταδικασμένη στὴν πιο φοβερὴ
τύχη.

«Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχε κουνῇθῃ ὀλο-
κλήρῃ αὐτὴ τὴ τύχη. Τὰ χαρακτηριστι-
κά ἦταν ἡσυχία ὅπως κι' ἡ ψυχὴ της. Φαί-
νεται ὅτι καμμιὰ ἀπ' τὴς λυπημένες σκέ-
ψεις ποῦ ταραζοῦν καὶ τὸν ὕπνο ἀκομῇ
δὲν τὴν ἐτάραξε.

Κοιμότανε ὅπως κοιμούνται οἱ μητέρες
ποῦ εἶνε ἡσυχοὶ γιὰ τὴν τύχη τῶν παιδιῶν
τῶν.

Κοιμότανε σὰν νὰ ἔθελπε ὄνειρα εὐτυ-<

Το
αλφάβητο
των
αναγνώσεων

Τέτοιες φωιοχρσες νά μας ελάνειτε

28 Φοιτς και Έλλη Παράσχου, στο παλαιόν φροόριον, Μαύρη
τοπογράφον από Κακοσάλεσι (ἀποστ. Θ. Εὐσταθιάδην).— 4) Ένα γ
δρομή στην Αίγινα (ἀποστ. Μαρίας Λαμπρινάκου).— 6) Έλληνες να
ραντών).— 7) Στην Αίγινα (ἀποστ. Γ. Τοπούζη).— 8) Στο πο
(ἀποστ. Β. Βλαστό).— 10) Ντίνα και Άλνα Ε. Μπουκουλά
δι.— 12) Στο γάνι της Ζαγοράς (ἀποστ. Μ. Κότακα).— 13) Έ
Γιάλοβα.— 15) Έ γιοισπούλα Κ...ς.— 16) Στο αγάλμα του
ἀναγνώστων μας (ἀποστ. διδασ Κ. Ζαΐμη).— 18) Α' διδασ Γκ. Άλε
της στην Άγιο, Μαρίνα.— 19) Γρεϊς ἀναγνώστει της «Ατλαντίδα
«Μάρμας».— Σάββας συνομιλεί με τον ξενόδοχον Άγριας.— 21) Σ
«Γαλιταρίαν» παρά τον Γαλιταριόν (ἀποστ. Φ. Παράσχου).— 23) Ο
ποστ. Γ.— 25) Μιά παρέα γλεντιέδων στο Άγιον (ἀ
ποστ. Γ.— 29) Μιά παρέα γλεντιέδων στο Άγιον (ἀ
ποστ. Γ.— 30) Ο κ. Γ. Σαλιάρης στη Κηφισιά.— 31) Στο
Μόκονο.— 33) Έ κ. Σ.τ. Β. Μαρουλάκη και αι διδασ Άθηνά και

παρά την Κίλιαν. 2) Στη Πεντέλη (ἀποστ. Ν.Α.Α.).— 3) Έκδρομή
ἀναγνώστων μας της Κωνσταντινουπόλεως (ἀποστ. Β. Κριθιώτη).— 5) Έκ
ἀπαι της Αίγινας σε μία έκδρομή στην Ίαση (ἀποστ. Γερ. Μα
Αίγια Έλαιο).— 9) Ένα φιλικό γκρουπ ἀναγνώστων μας στο Αίγιον
1) Ο κ. Γέμης Ίεσέλλας ἐπιστρέφει από το Μακ στο Γαλαξει
στα, στο Καλαμάκι.— 14) Έσπερις χαριτωμένες ἀναγνώστρες μας στη
στη Ζάκυνθο (ἀποστ. Π. Στασινοτάκη).— 17) Ένα φιλικό γκρουπ
Κ. Λιέσης και οι κ. κ. Ίωαννίδης, Σαμπής, Κεδράκος και Κοντα
βασύλλιο της Καβάλλας (ἀποστ. Ίζακο Μάγιο).— 20) Έο περίφημος
ηητό Έ. Μιχαλακλής και Παν. Βαρθολομίου).— 22) Στο Άμπελακι
Σαλιέρρος, Φίλιππου, Σ. ανδάρης, Λουκάς.— 24) Γλέντι στη Νεμέα (α
Βλαστό).— 26) Στο Γαλιούπη Άλεξανδρείας.— 27) Έ Καίτη και η
Έλλη Προδρομίδου.— 29) Έ μικρή Βέμπο, καλλιτέχνις του μουσικού
(ἀποστ. Γ.Δ.).— 32) Έ χαριτωμένη μικρούλα Β. Χριστοδουλίδου στη
μικροπούλου και Ζηνοβία Μαρουλάκη (ἀποστ. Άλ. Β. Μαρουλάκη).— 34

ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ
ΣΟΦΟ
ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ

—Αὐτός ὁ κύριος ἔρχεται κάθε μέρα στὸ μπάνιο...

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

Ο Ζάκ Ζέρλαντ μολονότι έχει αγγλικό όνομα είναι Γερμανός.

Καταγίνεται στη μηχανή και έχει το ρεκόρ των κατατεθειμένων εφευρέσεων. Μεταξύ άλλων που έχει φτιάσει, είναι και η αυτόματος παγίδα.

Κάθε σπίτι, κάθε χρηματοκιβώτιο, όσα μέσα και να διαθέσουν για την προφύλαξή τους, δεν απέφυγαν τον κίνδυνο της διαρρήξεως.

Γι' αυτό και ο Ζάκ Ζέρλαντ έσκέφθη κάτι το πολύ πρωτότυπο και απλό, το οποίο χρησιμεύει για να πιάνει τον κλέφτη και να τον κρατάει μέχρις ότου φθάσει η αστυνομία.

Το μηχανήμα του συνίσταται από ένα μεταλλικό δίκτυο, το οποίο έχει τοποθετηθεί ακριβώς πάνω από την πόρτα εξωτερικά.

Από θραδύς, ο νοικοκύρης του σπιτιού σηκώνει μια λαβή, η οποία χρησιμεύει για ασφάλεια κι έτσι ο πρώτος που θα ανοίξει μετά το κλείσιμο την πόρτα, σκεπάζεται μ' αυτό το δίκτυο το οποίο πέφτει τον τυλίγει και τον σφίγγει.

Με το πέσιμο όμως του δικτυοπέφτει και ένας διακόπτης ηλεκτρικός ο οποίος συγκοινωνεί με ένα σύρμα και το σύρμα με ένα ηλεκτρικό πινάκιο, ο οποίος εδρiscεται στην αίθουσα της αστυνομίας.

Ο εν επιφυλακή αστυνομικός ακούει το κρουνοί, βλέπει τον αριθμό που έδειξε ο πίνακας και αποστέλλει άμεσα τα όργανά του στο ύποπτο σπίτι.

Όλο το μηχανήμα αυτό κοστίζει 500 δραχ. και συνήθως το τοποθετεί η Ασφαλιστική Εταιρία, η οποία έχει ασφαλίσει το σπίτι έναντι κλοπής.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ... ΜΕΤΑΞΩΤΗ

Στην Ιαπωνία, όπου το χαρτί θγαίνει σε όλες τις ποδιότητες, οι εφημερίδες αμυλάνονται στις εκδόσεις τους, ιδίως στα έκτακτα παραρτήματα, τα οποία προορίζουν για την Αυτοκρατορική Αυλή.

Μια λοιπόν από τις ημερήσιες εφημερίδες θγαίζει μια ειδική έκδοση σε μεταξωτό χαρτί τόσο πολύ λεπτό που μοιάζει με πανί.

Το πλέον περίεργον όμως είναι ότι μολονότι το χαρτί είναι λεπτότατο, η πίεσις είναι τόσο έντονη ώστε από την άλλη μεριά δεν φαίνονται καθόλου τα γράμματα.

ΓΑΤΑ... ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Μολονότι όλες οι αστυνομικές αρχές της Ν. Υόρκης είχαν αναστατωθεί να ανακαλύψουν το πτώμα της εξαφανισθείσης Μις Ρουθ Πίλσον, και δεν καθάρωναν να θρούν τα ίχνη της, μια γάτα με τα νιαουρίσματα της καθώδηγσε μια μέρα έναν αστυφύλακα να το βρή στο υπόγειο μιας κεντρικωτάτης επαύλεως.

500.000 ΧΑΡΤΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Είναι μια παραγγελία που πήρε ένας Ιάπων παραγγελιοδόχος από το Άθηνσινικό κράτος για το στρατό.

Οι Άθηνσινοί, όπως ξέρομε, έκτος από την Αυτοκρατορική φρουρά, δεν φορούν ούτε πηλίκια, ούτε κάσκες.

Για το αξιοπερίεστερον όμως της εμφάνισως, η Κυβέρνησις απέφασκε να τους φορέση κάσκες τραπεζοειδείς... απιπεποιημένο χάρτι.

Οι κάσκες αυτές είναι διαρκείας τριών μηνών, όσο δηλαδή υπολογίζουν οι Άθηνσινοί.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΛΛΗΝΕΣΕ ΠΟΤΕ ΤΟΥ

Το ζεύγος γαιοκτημόνων Άστούρ της Έλβετίας έφερε στη διεθνή έκθεση της Ζυρίχης μεταξύ άλλων προϊόντων κι' ένα τεράστιο πετεινό.

Έξω από το κλουβί υπήρχε η έξις επιγραφή:

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΛΛΗΝΕΣΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο κόσμος που μαζευτότανε, προσπαθούσε να κάνει τον κόκορα για να τον κάνει να λαλήσει. Εκείνος όμως τους εκύτταζε κι' έκανε τον περίπατό του.

ΤΟ ΒΟΥΝΣ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Στά νότια της Φινλανδίας υπάρχει μια χαράδρα μέσα από την οποία περνούν τα διάφορα ρεύματα του αέρος.

Πάνω όμως από τη χαράδρα υπάρχει ένα βουνό, το οποίο έχει στους πρόποδας ένα σπήλαιο.

Από το σπήλαιο μέχρι την κορυφή ανυψείται μια τρύπα.

Οι διάφοροι λοιπόν αέρηδες που φυσούν αλληλοδιαδόχως θγαίνουν σφυριχτά από την τρύπα, ούτως ώστε κάνει την εντύπωση ότι τραγουδά.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κάθε νύχτα στις ακτές της Νορβηγίας οι ψαράδες άκουαν κάποιο παράξενο θόρυβο ξλικός.

Το πράγμα διεδόθη κι' έτσι οι διάφοροι ρεπόρτερ από άφηγησης παράδοξες των θαλασσιών, έφτιασαν ολόκληρα παραμύθια.

Στο τέλος ενδιαφέρθη και η Κυβέρνησις.

Ανεκαλύφθη λοιπόν ότι ο θόρυβος προήρχετο από αεροπλάνο το οποίο περνούσε σαν φάντασμα τις μεταμεσονύχτιες ώρες, μεταφέροντας το ταχτικό ταχυδρομείο.

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΟΝΙ

Οι διάφοροι υπνωτιστάι και πνευματιστάι της Βουδαπέστης συνεκεντρώθησαν την περασμένη εβδομάδα σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της πόλεως και απέφασαν να συνεργάζωνται διά την καλύτερευσιν και προαγωγήν των θεωριών, αλλά και των πειραμάτων των.

Η μία επιστήμη είπαν, είναι αλληλένδετος με την άλλη.

Από την ημέρα λοιπόν αυτή, για να αποδείξουν το κοινωφελές της συνεργασίας τους, άρνωσαν πειράματα μεταθίσεως της σκέψεως κατά σταθμούς, παίρνοντας τας αποστάσεις χιλιομετρικώς. Δηλαδή μέρα με την ημέρα απομακρύνουν το διάστημα της μεταθίσεως, ενισχύοντας πάντοτε με ισχυρότερα μέντιουμ.

Ένα πολύ παράξενο ποδήλατο έφτιασε ο Κάρλ Ζάνεχ, μηχανικός και το οποίο γκαίνισσε η γυναίκα του.

Το ποδήλατο αυτό δεν έχει τιμόνι, έμειτα έχει μόνον δύο ρόδες.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Έξω από ένα καμπαρέ της Ν. Υόρκης υπάρχει μια πολύ περίεργη ρεκλάμα. Φωτίζει: Φαίνεται ένας άνθρωπος καλοθρεμμένος, με κοιλιά, με προγούλια και με μουστάκια.

Σβύνει: Φαίνεται ένας φωτεινός σκελετός.

Ξανασβύνει: Μια σειρά από κεφαλαία γράμματα: «Ματαιότης, ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης».

Και παρακάτω: Χαρήτε τη ζωή σας σήμερα, το αύριο δεν το ξέρετε. Κατέβητε να βρήτε τη χαρά της ζωής.

Πού είναι η χαρά της ζωής;

Στο κρασί ή στη μπύρα;

Στην ξανθή ή στη μελαχροινή;

Η ρεκλάμα πολύ πρωτότυπη και ο κόσμος συρρέει για να δοκιμάση εκείνο που ίσως να μη το έχη αύριο.

ΓΥΑΛΙΝΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Στην Ιαπωνία γίνηκαν οι πρώτες δοκιμές ενός έργουστασιού να φτιάση γυαλίνα κεραμίδια.

Κατά τη θεωρία ενός Ιάπωνος επιστήμονος η στέργησις του φωτός καθιστά καχεκτικά τα παιδιά και αρρωσταίνει τις μητέρες που μένουν διαρκώς μέσα στο σπίτι.

Πειράματα λοιπόν ολόκληρου δεκαετίας απέδειξαν ότι τα παιδιά που ζήσανε κάτω από γυαλίνη στέγη είναι πιο ροδαλά, πιο εύρωστα και το μυαλό τους είναι περισσότερο προετοιμασμένο για να σκεφθώ λογικά και να δώση μια απάντησι.

Με το σκοπό λοιπόν αυτό που έγινε και τόσο πολλή ρεκλάμα, ο εργοστασιάρχης γυαλίνων κεραμιδιών ελπίζει να ξεταβανώση όλα τα σπίτια και να τα στεγάση με τα γυαλίνα της δικής του βιομηχανίας.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Οι διάφοροι υπνωτιστάι και πνευματιστάι της Βουδαπέστης συνεκεντρώθησαν την περασμένη εβδομάδα σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της πόλεως και απέφασαν να συνεργάζωνται διά την καλύτερευσιν και προαγωγήν των θεωριών, αλλά και των πειραμάτων των.

Η μία επιστήμη είπαν, είναι αλληλένδετος με την άλλη.

Από την ημέρα λοιπόν αυτή, για να αποδείξουν το κοινωφελές της συνεργασίας τους, άρνωσαν πειράματα μεταθίσεως της σκέψεως κατά σταθμούς, παίρνοντας τας αποστάσεις χιλιομετρικώς. Δηλαδή μέρα με την ημέρα απομακρύνουν το διάστημα της μεταθίσεως, ενισχύοντας πάντοτε με ισχυρότερα μέντιουμ.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η μεγαλύτερα ευτυχία για τον Μαλγκάσι, τον κάτοικο δηλαδή της Μαδαγασκάρης είναι ένα κομμάτι ψωμί.

Το σιτάρι είναι άγνωστο στο λαό της. Και το ψωμί θεωρείται γλυκίσμα εξαιρετικής ποιότητος και προσφέρεται στις γυναίκες και στα παιδιά.

ΤΑΛΗΡΑ ΜΑΡΙΑΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ

Μολονότι η Αυτοκρατορία έχασθη, η Αυστρία διελύθη και η Θηρεσία έχει πεθάνει πρό πολλού, εν τούτοις η Αθήνα είναι η μόνη που κρατά πιστή την ανάμνησι της Αυστριακής Αυτοκρατορίας.

Στην αγορά της, το μόνο νόμισμα που έχει πέρας, είναι τα Τάλληρα Μαρίας Θηρεσίας.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΛΩΝΕΙ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ

ΛΟΥΙΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛ

Κοντά στο σπίτι του γιατρού την άλλη μέρα η Σίλλη συνάντησε το Τζοβάνι Μπάρδι.

Τον κύτταζε κατάπληκτη, φοβισμένη και σαν ένοχη.

—Ω, καλημέρα! τί εκπληξίς! της φώναξε με τη χαρούμενη και φιλική φωνή του.

—Πού πηγαίνετε από δω;

—Επήγαινα... Πηγαίνω στον αδελφό σας. Πάω να του κάνω μια επίσκεψι. Δεν είμαι καλά, και ο δικός μας ο γιατρός λείπει για μερικές ημέρες στην έξοχή.

—Αλήθεια; Μά τότε σας συνοδεύω μέχρι επάνω κι' έτσι δεν θα χάσετε καιρό αναμονής. Είσαθε ευχαριστήμενη;

—Ανέβηκαν μαζί τις σκάλες, αλλά κάθισε σκαλοπάτι φαίνονταν στη Σίλλη πιο κουραστικό από το προηγούμενο. Τα γόνατά της τρέμανε και ένοιωσε να σβύνη λίγο-λίγο το κουράγιο της.

Στο γύρισμα της σκάλας σταμάτησε κι' ακούμπησε στον τοίχο:

—Όχι, όχι, είπε ξαφνικά. Ίσως θα είναι προτιμότερο νάρθω μίαν άλλη μέρα στο αδελφό σας. Δεν είμαι και τόσο καλά, σήμερα.

Της φαίνονταν ότι ο Τζοβάνι θα είχε καταλάβει κάθε τι συνδυάζοντας το τηλεφώνημα με τη σημερινή της επίσκεψι στο γιατρό, και γι' αυτό την έπνιξε η ντροπή.

—Γιατί αλλάξατε απόφασι;

—Θέλω να επιστρέψω σπίτι.

Την κύτταξε καλά-καλά στο πρόσωπο και της είπε:

—Αλήθεια... δεν είσατε και τόσο καλά. Ξέρετε τί να κάνουμε; Θα σας συνοδεύσω με το αυτοκίνητό μέχρι το σπίτι και θα πω στον αδελφό μου να έλθη αύριο το πρωί να σας επισκεφθώ στο σπίτι σας.

Μιλούσε μ' ένα τόνο αυταρχικό και συνάμα στοργικό, σαν τον άνθρωπο που είναι συνηθισμένος να παίρνει αποφάσεις και να ξεκαθαρίζει καταστάσεις.

—Ανέβηκαν μαζί στο αυτοκίνητο κι' έπειτα από λίγα λεπτά τη ρώτησε με φιλικό τόνο:

—Υπάρχει κάτι που σας έχει καταβάλει ήθικα; Είναι μια αρρώστεια της μόδας σήμερα, αρρώστεια που μπορεί να τη νικήση κανείς μονάχα με τη θέλησι και τη δύναμι. Θέλετε να σας μάθω τον τρόπο εγώ;

Έκλεινε δεν απήντησε. Καθότανε μαζεμένη, ήσυχη δίπλα του, σαν νάνοιωσε τον εαυτό της προστατευμένο.

Θυμήθηκε με κάποια αδιαφορία ότι δεν είχε βάλει πούντρα ούτε κόκκινο στα χείλη.

Ο Τζοβάνι ασφαλώς θα την ευρίσκε πολύ άσχημη.

Έκλεινε όμως δεν την ένοιαζε.

Ο Τζοβάνι σταμάτησε τ' αυτοκίνητο μπροστά στο σπίτι της Σίλλη και της πρόφερε το χέρι.

—Θα ήθελα να μάθω νέα σας το γρηγορώτερο, δεσποινίς! Σεις το ξέρετε καλύτερα, γιατί είσατε μια έξυπνη γυναίκα. Θα καταλάβετε ότι εδω και κάμποσους μήνες έχω απασχολήσει πολλές φορές τη σκέψι μου με τα μάτια σας.

Ξαφνικά, εκείνη, αθόρυμη, άπλωσε τα χέρια της, τον ανάγκασε κι' έκρυψε το πρόσωπό της στην αγκαλιά του.

—Το ξέρετε πόσο είμαι ανησυχισμένη!

για όλα, για όλα... Πρέπει να με συγχωρήσετε... Έστω κι' αν έχω κάνει τρέλλες... Σεις είσατε το μόνο πρόσωπο που σκεπτόμουν... φιλικά... Χαίρετε... χαίρετε... συγχωρέστε με.

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, άπομακρύνθηκε τρέχοντας με το καπέλλο θγαλμένο από τη θέση, τη μια κάλσα χαλαρωμένη. Συμπτώματα σοβαρά για μια γυναίκα.

Ο Τζοβάνι έμεινε εκεί για μια στιγμή ακίνητος, άφηρημένος, σαστισμένος.

XIII

Μόλις πέρασε η ξαψι που της είχε δώσει η συνάντησι του Τζοβάνι, η Σίλλη ένοιωσε μια κούρασι στον εαυτό της. Ένοιωσε να θυμώνη με τον εαυτό της γιατί τόσο πολύ παρασύρθηκε.

—Ηθελε να φύγη, να δραπέτευση, να το σκάση! Πού; Να το σκάση από ποιόν;

Δεν το ήξερε. Να πήγαινε στη γιαγιά της: Ήταν τόσο καλή η γιαγιά. Ή μάλλον θα έκανε πως πήγαινε εκεί και θα άλλαζε διεύθυνσι, θα πήγαινε σε μια επαρχία, σε μια ξένη πολιτεία, που δεν θα την ήξερε κανείς.

—Είσατε μέσα σ' ένα κουτάκι να δώσω λεφτά είχε.

Λίγα, πολύ λίγα, με τα οποία δεν θα μπορούσε να ζήση ούτε μια μέρα έξω από το σπίτι.

Θα ζήτησε όμως κι' άλλα λεφτά από τον πατέρα της.

Δεν της είχε ποτέ άρνηθη, προπάντων όταν έπρόκειτο για χρέη.

Και ακριβώς θα προφαιζότανε κάποιο χρεάκι της ράφτρας της.

Ξαναβάζανε το καπέλλο στο κεφάλι και θγίκε.

Είχε πάει πολλές φορές στο γραφείο του πατέρα της. Συνήθως κάθε φορά που πήγαινε, φρόντιζε να φορά άλλο φόρεμα, προπάντων δε να είναι περιποιημένη.

Την ημέρα εκείνη δεν σκέφτηκε τίποτ' από όλα αυτά.

Ο γραμματέυς του πατέρα της, της είπε:

—Ο κύριος δεν είναι εδώ. Έχει πάει μέχρι το χρηματιστήριο. Μας επτε όμως ότι θα επέστρεφε πρό των επτά. Αν θέλετε να τον περιμένετε.

Εμπήκε στο γραφείο του πατέρα της. Κάθισε στο τραπέζι του.

Έκει πάνω υπήρχαν όπως πάντα οι φωτογραφίες της μαμάς, της Άννας, ένα βάθος με λουλούδια.

Υπήρχε όμως κι' ένας φάκελλος, άκουμπησε θρια εκεί επάνω. Ένα γράμμα που μόλις θα είχε φτάσει γιατί ακόμα δεν είχε ανοιχθώ.

Η Σίλλη ανέγνωρισε το γράμμα της Νέρας.

Τινάχθηκε επάνω. Τα μάγουλά της είχαν ανέψει ξαφνικά. Κύτταζε προσεχτικά, το βλέμμα της διαπερνούσε το φάκελλο και φανταζότανε φράσι, φράσι τα γραφόμενα της Νέρας.

Τα ήξερε, πάντοτε τα ήξερε. Τα ήξερε από την ημέρα που της είχε πη: «Είνα άλληλα ότι ο πατέρας σου έχει πολλές περιπέτειες».

Ήταν αλήθεια λοιπόν ότι ο πατέρας της, ο τόσο καλός, να είναι θραυτός τη

Βγήκε από το γραφείο, τρέχοντας, χωρίς να χαιρετήσει και κανένα.

✱

Μπρός στην πόρτα του κινηματογράφου, ο Ιζοβάνι Μπάρδι περίμενε τη φιληνάδα του την Άννιτα.

Όταν την είδε να φθάνει, χαμογελάστη, με βήμα ήσυχο, ντυμένη απλά, στα μαύρα, του φάνηκε ότι την έβλεπε κ' έσκεπτότανε γι' αυτήν για πρώτη φορά.

Ήταν γραμματέας του τώρα και τέσσερα χρόνια και ο Ιζοβάνι δεν θυμότανε και καλά από τότε την είχε κάνει έρωμένη του.

Θυμότανε πώς ένα βράδυ την πήρε και την έφερε σ' ένα άτομακρυσμένο κέντρο. Φάγανε κ' έπειτα πήγαν στο σπίτι του. Και όλα συνέβησαν κανονικά, χωρίς να προσφέρουν ούτε μια λέξι έρωτική ο ένας στον άλλο.

Άκακη αλλά άρκετα ξευπνη έξηκολούθησε ήρεμα τη δουλειά της στο γραφείο του και συνέχισε να τον καλή ακόμα και στις τρυφερές στιγμές «Κύριε αρχιτέκτων».

Ήταν φτωχή, από ταπεινή οικογένεια και με το μισθό της διατηρούσε τη μητέρα της και τον αδελφό της. Ήταν κομψά ντυμένη, καλά χτενισμένη, με τα νύχια καλοφτιαγμένα.

Για την πολυσχολή ζωή του Ιζοβάνι Μπάρδι η Άννιτα ήταν ένα ξεκούρασμα.

Από το βράδυ όμως εκείνο που σκέφτηκε ότι έπρεπε να διακόψει μαζί της, ο Ιζοβάνι άρχισε να απασχολείται μαζί της.

Αρά γε τα ίδια έκανε και με τα άλλα αφεντικά της;

Ήταν πριν γραμματέας ενός δικηγόρου, έπειτα ενός χρηματιστή.

Στον έρωτα απέδειχθη πεπειραμένη.

Τι γά σκεπτότανε γι' αυτόν; Τι ένιωθε γι' αυτόν;

Φάνηκε ότι δεν καταλάβαινε το περίεργο θέλημα του.

Μήπως άρρηστα, κύριε; ρώτησε.

—Όχι, καθόλου, αγαπητή μου.

Και γιά να δικαιολογήση την περίεργη ματιά του, επρόσθεσε:

—Τι ώραίο καπελλάκι που φοράτε. Είναι καινούργιο;

—Ναί, τό έφτιασα εγώ. Όραίο δεν είναι έτσι;

Στά σκοτεινά ο Μπάρδι συλλογιζότανε την Σίλλη.

Όταν τελείωσε το θέαμα και τη συνάδευσε σπίτι της, μπήκε σ' ένα καφενείο και τηλεφώνησε του αδελφού του.

—Πρέπει να πιάς αύριο το απόγευμα στο σπίτι μιάς δεσποινίδος που ενδιαφέρονται. Σε παρακαλώ να ενδιαφερθείς και σύ.

Γύρισε σπίτι του με έλαφρά την καρδιά, χωρίς τύψεις.

Ήρθε και της άνοιξε μια καμαριέρα.

Το Σάββατο, στις τέσσερις ακριβώς, η Μαγδαληνή Ρικιέρι έχτυπησε στην πόρτα του σπιτιού της Σίλλη.

—Η δεσποινίς είναι εδώ; έρώτησε.

—Ναί, αλλά... δεν είναι καθόλου καλά...

Από το πρωί έχει τρομερούς πόνους στο στομάχι... Για την τύχη της, έφυγε ξαφνικά και ο πατέρας της γιά το Παρίσι χθές βράδυ. Τηλεφώνησα ήδη τρεις φορές στην φίλη της Νέρα, αλλά δεν ήλθε ακόμα.

Στη Μαγδαληνή άρέσανε τα δράματα. Της άρεσε να προσφέρει υπηρεσίες και να κάνει θυσίες, γι' αυτό και μπήκε μέσα και προχώρησε με βήμα σταθερό προς το δωμάτιο της φίλης της.

Το δωμάτιο ήταν μισοσκοτεινό.

Η Άπιν, ριγμένη σε μια πολυθρόνα, έκλειε κατατρομαγμένη.

Η Σίλλη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, είχε βάλει στο κεφάλι της ένα πανί με έυδι.

—Καλημέρα, Μαγδαληνή, είπε η Άπιν. Αυτή η ανόητη η αδελφή μου δεν θέλει να φωνάξει το γιατρό.

—Γιατί δεν θέλει; ρώτησε η φιλενάδα της, βγάζοντας αποφασιστικά τα γάντια και το καπέλο.

—Μά δεν είναι τίποτα, ψιθύρισε ήρεμα η Σίλλη. Μιά ένόχλησις φυσική.

Και γύρισε το κεφάλι της προς τον τοίχο, σαν να μην είχε όρεξι να δώσει άλλες απαντήσεις.

Η Μαγδαληνή, η οποία είχε και δίπλωμα νοσοκόμου, ήταν ένθουσιασμένη που της δινότανε ευκαιρία να προσφέρει τις υπηρεσίες της.

Έδωσε δέκα διαταγές στην καμαριέρα, ζήτησε θερμόμετρο, λάβδανο.

Έπειτα από δέκα λεπτά, που εκείνη θρискότανε πάνω στη δράσι της, φάνηκε στο κατώφλι η Νέρα.

Το πρόσωπό της ήταν χλωμό και παράξενα σκληρό.

Αυτή δεν έβγαλε το καπέλλο της, αλλά στάθηκε πάνω από το μαξιλάρι και ρώτησε:

—Μπορώ να ξέρω, επί τέλους, τί διάβολο έχεις;

Η Σίλλη κούνησε το κεφάλι σά δυσανεστήμενη.

—Μπορώ επί τέλους να μάθω την αιτία όλων αυτών των υπερβολών;

—Ποιός σε φώναζε να ρθής; ρώτησε η Σίλλη.

—Η καμαριέρα σου. Άν την άκουε κανείς, έπρεπε να σε νόμιζε και πεθαμένη. Τι έχεις;

Κ' έπειτα από λίγο είπε:

—Εγώ πηγαίνα δίπλα να τηλεφωνήσω... Στ' άναμεταξύ πές να της φτιάσουν ένα χαμομήλι.

Η Μαγδαληνή έπωφελήθη από την άπουσία της Νέρας να σκύψη και να ψιθυρίση στ' αυτή της Σίλλη.

—Συγγνώμη, αλλά δεν φανταζόμουνα ότι είσαι ακόμη φιλενάδα της γυναίκας αυτής.

—Δεν το κατώρθωσα, θλέπεις, απάντησε η Σίλλη.

—Σε βεβαιώ πώς μέσα στο Μιλάνο παρ' όλη τη παιδευσί της είναι πολύ... ξακουστή. Έκείνη η συμβίωσις με το θεό της... Λένε πώς είναι μονάχα φίλος της.

Και η συγγένεια που βάζουν ανάμεσα είναι γιά να σιωπάνε τις κακές γλώσσες.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Τραγούδια του Μερακλή

Βο ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ Τ' ΑΝΑΠΛΙ

Αγαπημένη μου Φανή
μη σου πολυκακοφανή,
τό πώς με κλείσαν στη Ψειρού, γιά άλλ
(λα πέντε χρόνια.

Θά τους τό σκάσω και θά 'ρθώ
ξανά κοντά σου να 'ρεθώ.

Δεν ξέρεις ρε πώς τά θουνά, συνήθισαν
(στά χιόνια;

Μη σου κακοφανή,
δεν είσαι πρώτη, ούτε στερνή
δόσις, που με μαντρώνουνε. Μη νοιάζεσαι
(καθόλου,

σκέψου την Άλληνε θολά
που δέκα χρόνια στρογγυλά

Με είχαν στείλει έξοχη... Στη Νήσο του
(Διαβόλου.

Ένα να σε στενοχωρή
Οι πολιτμανοι: που μπορεί,

— γιατί αυτοί 'νε μάννα μου, ίδιοι με κα
(ταρίδες —

ν' ανασκαλέσουν κα' να θρουν
'ρημοδικίες που μπορούν

στ' Ανάπλι να με κλείσουνε, γιά δυό...
(χιλιετηρίδες.

Άς ύσεται όμως ο Λελές
ο Βάσος ο Σουρουκλεμές.

Άς ύσεται που γούσταρε, έσένα να τσα
(τίση,

άν κι' ήξερε πώς την τιμή
μούθιγε 'κείνη τη στιγμή.

Μά έλα που ο άιμιος, δεν έπρεπε να ζη
(ση!

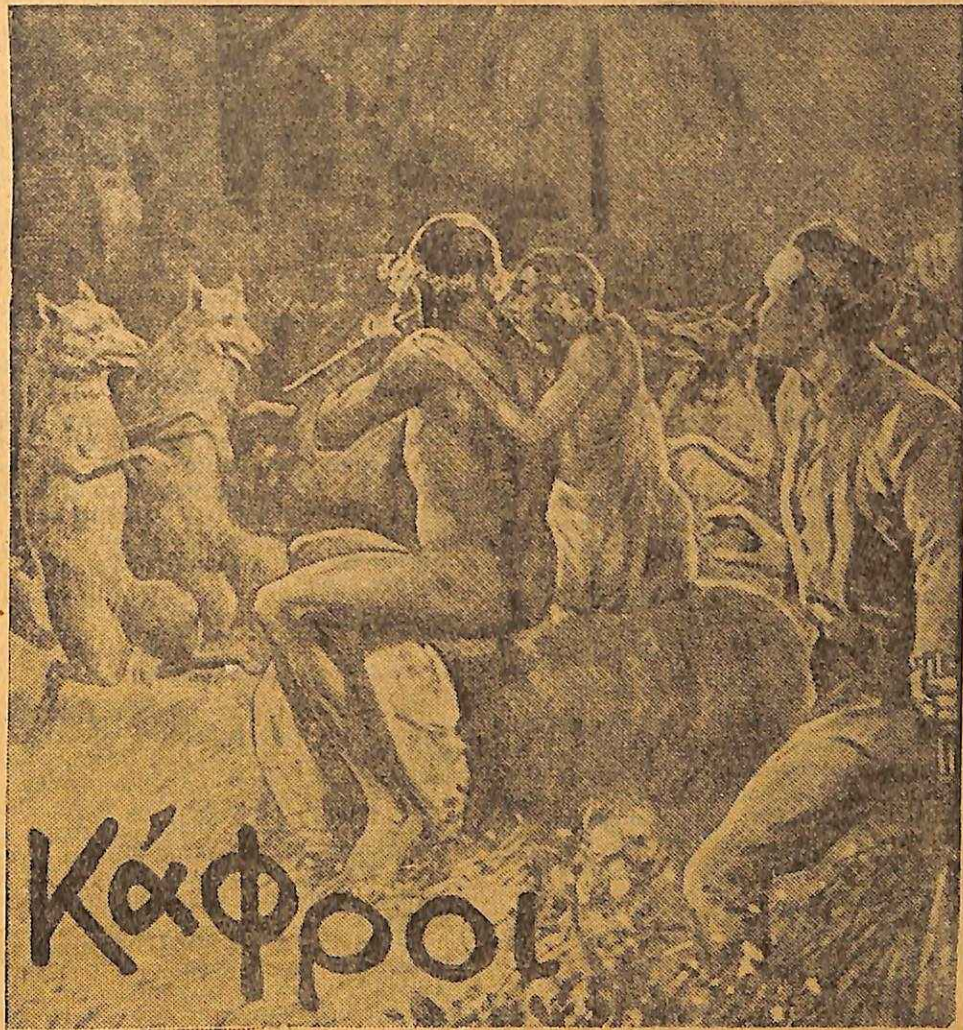
Άντίο λοιπόν και σάν θά 'ρθής
έδώ στ' Ανάπλι να με δής

κάνε κουμάντο γιά ψηλά και φέρε μου
(καμπόσα.

Άντε και 'γώ μ' ένα φιλή,
κάτ' άπ' τ' άφτι σου ρε Φανή,

θά σου πατισώ τά δασά σου, θέ να μου
'φέρης γρόσα.

Ο ΝΤΙΝΟΣ

Όταν, άπιστι ή γυναίκα ο σύζυγος καταδικάζεται σε θάνατο

Στους Κάφρους, μετ'ξύ των άλλων παραδόσεων συντηρούν και την παράδοση του Λαγού και της Σελήνης.

Πιστεύουν ότι ή Σελήνη λυπηθείσα κάποτε τους κατοίκους της γής σκέφθηκε να τους άπειθύν μερικές συμβουλές έπειδή έφοβόντο γι'αυτή νομίζανε πώς προσέγγιζε ο θάνατός τους. Γι' αυτό νόμισε καλό να τους στείλ η έναν άγγελιοφόρο ταχύ, γι' αυτό διάλεξε το λαγόν.

Και είπε σ' αυτόν να μεταβιβάση στους κατοίκους της γής τά ακόλουθα:

—Κάτοικοι της Γής! Όπως βλέπετε, γώ άνάτω και σβύνω, έτσι κι' έσεις θα αθήτε άπ' τη γαίρα σας, γιά να ξαναανήτε σε κόσμο καλύτερο.

Όστε μη φοβόσαστε τον θάνατον.

Άλλά ο δυστυχισμένος άγγελιοφόρος, ιανε προικισμένος άπ' την φύσι με άρετή κουταμάρα, και δεν μπόρεσε να υγκρατήση στο μυαλό του τις άληθινές ράσεις της Σελήνης, και ένόμισε πώς εν θάκανε λάθος ν' αντικαταστήση αυτά ού του είπανε με τά επόμενα λόγια:

—Κάτοικοι της Γής! μ' έστειλε ή Σελήνη να σας είδοποιήσω, ότι θ' άποθάνετε όλοι και ότι ο θάνατος θά είναι νιά σας ο τέλος του κόσμου. Τρέμετε λοιπόν τον άνατον.

Όταν όμως έμαθε ή Σελήνη με το υπόπλο ο άγγελιοφόρος της λαγός έξεπλήρωσε την παραγγελία που του έδωσε, έθύνασε πομενόν, και το έδωσε ένα κτύπημα στην άλυσή της να τον άφήση νεκρόν.

Και επλήρωσε μεν ο λαγός το πράγμα του με υιά μόνον πληγή, αλλά ή πληγή αυτή του έσχισε τά γέυλη του τά όποια έκληροδότησε στην γενεάν του.

Τρελλός ο λαγός άπ' τον πόνον, επήδωσε στο πρόσωπο της Σελήνης και γιά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

Ο δόκιμος Ρέι ο όποιος παρεστάθη σε

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

μιά τέτοια έορτή μας διηγιται τά κά

Τά Σεληνοφώστα βράδυα οι μελλοντοίμοφοι γιά να δοκιμάσουνε κατά πόσον ή ζωή τους θα είναι ευτυχής ή όχι, εισέρχονται στα ενδότερα της Ζούγκλας και προκαλούν τά θηρία.

Η πρόκλησις γίνεται με την μουσικήν.

Ο μελλον σύζυγος κρατάει στα χέρια του ένα καλάμι μέσα στο όποιον φυσά να θγάξη ήχος στριγγούς, που μοιάζουν τά ούρλιας στα λύκων.

Στο άκουσμα της παράξενης αυτής μουσικής μέσα άπ' το δάσος θγαίνουνε οι λύκοι και τότε μπορεί να δη κανείς το πιο περίεργο θέαμα της Ζούγκλας.

Βλέπει τους λύκους να σηκώνωνται στα πιανά τους πόδια και να πηδούν χορεύοντας γύρω από το ζευγάρι, ούρλιαζοντας διαρκώς και έκδηλώνοντας μια άλλόκοτη χαρά.

Τούτο σημαίνει ότι οι μελλοντοίμοφοι θα περάσουν μια ευτυχισμένη ζωή.

Άν όμως τύχη και συμβή το έναντιον τούτο σημαίνει ότι ή ζωή τους θα έχη κινδύνους και δυστυχίες, όποτε προλαμ

θάνουν να χωρίσουν πριν παντρευτούν.

Κανένας δεν μπορεί να χωρίση την γυναίκα του χωρίς σπουδαίαν άφορμήν, ή όποια εξετάζεται από τους άρχηγούς της φυλής.

Την άπιστιάν δεν την θεωρούν ως κλοπήν τιμής, και συνεπώς τιμωρείται μόνον ο άνδρας και όχι ή μοιχαλίσ σύζυγος, αλλά τιμωρούν τον άνδρα με πονήν θανάτου, συστηματική δέ άνυπακοή, ή άδιόρθωτος όκνηρία τιμωρείται με διαζύγιον.

Εάν ή γυναίκα νομίση πώς την κακομεταχειρίζεται, μπορεί να γυρίση στο σπίτι του πατρός της, ο όποιος έχει το δικαίωμα να την κρατήσει, επιστρέφοντας τά θόδια, τά όποια διατίθησαν γι' αυτήν από τον άνδρα της, τα δά τέκνα τά παίρνει πάντοτε αυτή.

Εάν μια γυναίκα δεν κάνει παιδιά, επέρχεται το διαζύγιον, ή ο πατέρας της δίδει την άλλη αδελφή της χωρίς καμία άλλη πληρωμή.

Εάν όμως ή αδελφή έχει παιδιά τά δίδουν στην πρώτη σύζυγον και θεωρούνται παιδιά της πλέον.

Όταν γεννιούνται δίδυμα, το ένα πάντοτε θυσιάζεται, γιά να δώξη τον κακόν δαίμονα.

Εάν ένας άνδρας επιθυμή να πάρη περισσότερες από μια σύζυγο, πρέπει πρώτα να έχη έξησφάλισμένη την έδραν της πρώτης γυναίκας του, ή όποια διατίθεται θασιλίσας.

Όπως θέλπει κανείς, οι γαμήλιοι θεσμοί των Ζούλου μοιάζουνε πολύ με τους Άρχαίους Μωσαϊκούς νόμους, και επομένως ή κοινωνική κατάστασις του λαού τούτου έχει πολλές όμοιότητες με την των Ισραηλιτών.

ΤΖΙΜ ΡΕΗΝΤ

Ποδήλατα άεροπλάνα

Μία από τις προσπάθειες της τελευταίας μηχανικής είναι να όπλιση τον άνθρωπο με μηχανηματακά και φτερά και να τον κάνει να πετιέξη.

Κάτι γίνηκε αλλά δεν επέτυχε έντελως.

Πάντως ο Τζιμ Κήν, του άεροδρομίου της Καλλιφορνιας μας πληροφορεί ότι συνεδύασε πάνω σ' ένα τρίτροχο ποδήλατο κάτι φτερά που ξεδιπλώνονται με μια μικρή κίνησι ενός μηχανήματος.

Έπειτα με μια προσπάθεια μιας έλικος το ποδήλατο άνυψώνεται και κατορθώνει να φθάνη τά 200 μέτρα ύψους.

Στην άρχή όλη ή δυσκολία ήταν στο κατέδασμα. Κανονίσθηκε όμως κι' αυτό κι' έτσι θα έχουμε διπλή χρήσι του ποδηλάτου.

Η «Νυχτερίδα»

Γιαννουκάκη

«Νυχτερίδα» ή... «Φλεντεράους» — ζς
δυσεται ο θιεννέζικος θίασος του Φαλή-
ρου! — είνε ή επιτυχημένη επιθεώρησης
του θεάτρου «Καζινό» ή ακριθέστερα ή
πιο επιτυχημένη επιθεώρησης της θερμής
περιόδου.

Υπάρχει ή αρχή ότι κάθε επιτυχία έ-
χει το μυστικό της. Έν τούτοις το μυστι-
κό της επιτυχίας του «Καζινό» δέν είνε
καθόλου «μυστικό», αφού τά συστατικά
του φιγουράρουν στά προγράμματα και
στis ρεκλάμες έν γένει του θεάτρου. Γιαν-
νουκάκης, Γιαννίδης, Κυριακός και Μαυ-
ρέας. Νά, τέσσερα ονόματα ή μάλλον
τέσσαρες άνθρωποι που δέν ήταν δυνατόν
παρά —θέλοντας... και μη— νά επιτύχουν.

Ο πρώτος έγραψε επιθεώρηση —πραγ-
ματική και πρωτότυπη επιθεώρηση — ο
δεύτερος μουσική —καλή μουσική— και
οι δύο άλλοι επί κεφαλής του άρτίου θιά-
σου του «Καζινό», δημιούργησαν —πραγ-
ματικά έδημιούργησαν— ρόλους εξαιρε-
τικά αξιοσημείωτους.

Με αυτό μόνο, μπορεί νά καταλάβη κα-
νείς ότι ή επιτυχία του «Καζινό» δέν είνε
καθόλου τυχαία και ότι, ακόμη, θά είνε
διαρκής, όπερ και σπουδαιότερον.

*

«Ας ίδουμε όμως όσα πράγματα μās
επιτρέπει το μάτι, πρώτον και ό... παρόν
χώρος, δεύτερον, αρχίζοντας από το τυ-
ρολέζικο Σκέτς και καταλήγοντας... ό-
που μās θγάλη ή άκρη τών... χειρογρά-
φων!

«Επειτα από την λαμπρή εμφάνισι του
μπαλέττου σέ έναν καλοδιαμμένο τυρολέ-
ζικο χορό, παριστάμεθα εις συνάντησιν—
έπι... σκηνής, θέβαια— του κουμπέρ (Γ.
Γαβριηλίδης) με δύο άλλους παρ...ζένους
Τυρολέζους (Κυριακός και Μαυρέας) οι
όποιοι στο τέλος αποδεικνύεται ότι δέρ-
νονται για πολιτικούς λόγους και ότι έ-
πομένως είνε... «Ελληνες καθαρόαιμοι!

Και αρχίζει ή αφήγησις των πραγμά-
των, τά όποια θαρέθηκαν οι δύο «αυτοε-
ξόριστοι»:

«Βαρεθήκαμε το Χ... λίθορο
συνοικία νάναι στην Αθήνα
και το Μεταξά τον κοντοπιθαρό
να αλλάζει κόμμα κάθε μήνα!
Βαρεθήκαμε, μα όμως έννοια του
το Λευτέρη μας, αναμειβόμενος
και τον ναύαρχο να ξη τά γένεια του
σαν του έφυγε κρυφά ο στόλος!...».

Και συνεχίζεται το μιτζ και έπομένως
ή... αφήγησις, μέχρι... ξεθεώματος των
δύο συμπαθών πρωταγωνιστών.

Από τά εξαιρετικά νούμερα της «Νυ-
χτερίδας» είνε και ο «Αρχιμουσικός του
Δήμου» με τον Μαυρέα, ο όποιος δρασκε-
λίζει πρώτα τά κάγκελλα των Χαυτειών

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ριαπιστώνων ότι τά... «κάγκελλα των Ά-
θηνών είνε για τους λεβέντες» και άκο-
λούθως εκθέτει τά της «σκοπιμότητος»
των συναυλιών του Δήμου.

Κατ' αυτό, όταν μιιά συνοικία δέν έχη
φως αποστελλεται εκεί ή μπάντα του Δή-
μου και παianίζει το

«Μαύρη είν' ή νύχτα στα θουνά...».

γεγονός που παρηγορεί τους κατοίκους,
αφού τους υπενθυμίζεται ότι και... στα
θουνά δέν υπάρχει φως! Έπίσης όταν
δέν υπάρχουν κάπου τά γνωστά εκείνα
πρόχειρα περίπτερα που έξυπηρετούν εις
μέγιστον βαθμόν τους... πότας, καταφθά-
νει ή μουσική και παίζει το γνωστό:

«Από την πόρτα σου περνά
θήχω και ξεροθήχω
κι αν δέν γυρίσης να με ίδης
σοο... κτλ. κτλ. κτλ.».

Η συνοικία ακολουθεί το παράδειγμα
που εξαγγέλλει το τραγοϋδι και... άνα-
κουφίζεται!...

Πολύ καλό —όπως σέ όλες τις επιθεω-
ρήσεις του Γιαννουκάκη— το σόλο του κ.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ο «Μιμικός ο γιατρός» εναεθρήκε τις
παλές του δόξες στο θέατρο Σαματζή, έν
το προσωπικό ενός συμπαθούς νέου που ένσαρ-
κώνει τον παλαιόν τραγικόν τύπον της... Ά-
κροπόλεως.

—Τά πράγματα έφθασαν μέχρι σημείου
προσφοράς... λουκουμιού έκ μέρους ενός ά-
γνωστού μέχρι στιγμής θεατού εις τον μιμητήν
του Μιμικού, πράγμα το όποιον —και δικαί-
ως— αυτός, έθεώρησεν ως τρομερά... άνα-
γωγήν!

—Τό κουτσομπολιό για την άποτυχία του
θιάσου της Σωτηρίας Ίατρίδου, εις το «Ά-
κροπόλ», συνεχίζεται... άμειωτο εις τους θε-
ατρικούς κύκλους.

—Ηκούσθ ή μάλιστα και κάποιος, λέγων
διά τον προαναφερθέντα θιάσον ότι ήταν καλ-
λίτερα να πέση αδόξως από την Ακρόπολιν,
παρά αδόξως από το... «Άκροπόλ»!...

—Ένα θλιβερό κρούσμα, άποτέλεσμα της
θεατρικής δυσπραγίας της σαιζόν, έσημειώθη
σέ ένα κεντρικό θέατρο της πρωτεύουσας.

—Πρωταγωνιστής —μόνος και απόλυτος—
της υποθέσεως ήταν ο ταμίας του θεάτρου αυ-
τού, ο όποιος, κατά τους Ι. χρισμούς του έ-
πιχειρηματίου παρουσίασε έλλειμμα 25 χιλιά-
δων δραχμών. «Ας ύφεται ή θεατρική κρίσις!

—Ενθ υπάρχουν χίλιοι τουλάχιστον επί-
δοοι θεατρικοί συγγραφείς έτοιμοι να
γράφουν «Έργα» με την όκα, οι άνεγνωρι-
σμένοι ως τοιοῦτοι —συγγραφείς, δηλαδή—
σκέπτονται πολύ νιά να γράψουν μερικές ά-
ράδες.

—Πρόχειρον παράδειγμα ή... Άνορεξία
του κ. Ευαγγελίδη, ο όποιος έδέχθη να άν-
τιμετώπιση δλοκλήρον —και σοδαρόν μάλι-
στα— καυγά, παρά να γράψη μερικά συμπλη-
ρωματικά κοντιλά.

—Τό νέο έργο του κ. Μελά «Ο μπαμπάς
έκπαιδεύεται» εξακολουθεί να παίζεται με
πρωτοφανή επιτυχία στο θέατρο Άλίκης, από
τον δωάνυμο έκλεκτο θίασο.

—Α ειοπράξεις που πραγματοποιούνται Ι-
κανοποιούν θέβαια τον θίασο, αλλά και τον
συγγραφέα, τον όποιον συνήθως δέν ικανο-
ποιούν μόνο οι κριτικοί, οι όποιοι την φοράν
αυτήν... συνώμοσαν να επανέσουν όλοι μαζί
το εξαιρετικό όπως έργο του κ. Μελά.

στο «Καζινό»

Γιαννίδη

Γ. Γαβριηλίδη, για τά προτερήματα των
θερινών κινηματογράφων. Μεταφέρουμε
έδω όπως μπορούμε τις συμβουλές μιιάς
...προσφυγομάννας προς την κόρη της, ή
όποια μετά την παρακολούθησι του «Έξ-
τάξ» συνιστά στο φιντανάκι της να μιμη-
θής τά κόλπα «της Έρσιλίας της Ντοκουζ-
μιστόλας», ή όποια «άγκαλά, δέω από
λόου μας είχε μάννα της εκείνη την... κά-
ραβοπηδήχτρα, την μιντινοῦτα του Ένδερ
μπέη»!...

Τό φινάλε με την «Νορμανδία», το κα-
ράθι στο όποιο... υπάρχουν τάξι και γί-
νονται έκδρομές με... αεροπλάνα, είνε κά-
τι περισσότερο από καλό και πρωτότυ-
πο. Παρελαύνουν από σκηνής τά πολιτι-
κά πρόσωπα, προς τά όποια άπευθύνον-
ται συστάσεις για τά ταξείδια που πρό-
κειται να πραγματοποιήσουν. Στόν κ.
Κονδύλην, επί παραδείγματι, συνιστώ-
νται τά εξής:

«Φίλε μου, κατενύδω
κάθ' έμπόδιο να νικήσης
τελικώς να καταφέρης
και... αυλάρχης να γυρίσης!

Πολύ καλό και το νούμερο «Βιεννέζικος
θίασος» με τους Κυριακόν, Μαυρέαν, Γα-
βριηλίδην και τάς κυρίας Βεράνν και Ά-
φεντάκη. Ο τενόρος Γλόχαν Φάπεν (Κυ-
ριακός) και ή πριμαντόνα Φρίτς Πάξιμ-
Αντεν (Μαυρέας) έκτελούν στην αρχή
μιιά σκηνή της «Εῦθυμης Χήρας» (γερμα-
νιστί «Λούστικε βίτθε»), ή όποια, κατά
ντόπια έρμηνεία... λούστηκε και έγινε εῦ-
θυμη!

Ο «γαλατάς» με τον Τζινόλη και την κ.
Νέξερ και την Α. Μιμόζα επίσης επιτυχη-
μένος. Τόν έφαγαν οι χημικοί και τον πνί-
γουν, τόν φουκαρά — στο νούμερο έννο-
είται — τά γάλατα!...

Και τά άλλα νούμερα, στα όποια έμ-
φανίζονται αί Και Καίτη Βεράνν, Τζένη
Άρσένη, Κ. Νέξερ και Α. Δέλτα, αί δι-
δες Ν. Άφεντάκη και Α. Μιμόζα και οι
κ.κ. Κυριακός, Μαυρέας, Τζενιόλης, Γ.
Γαβριηλίδης, Καμθύσης κλπ., δέν ύστε-
ρουν καθόλου σέ επιτυχία. Ο τενόρος κ.
Περδίκης πάντοτε καλός, επίσης δέ πολύ
καλές οι χορευτικές δημιουργίες του κ.
Συμποπούλου. Γενικώς —και με τά νού-
μερα που προσετέθησαν πρό ήμερών— ή
«Νυχτερίδα» μπορεί να λεχθί ότι είνε ή
πιο καλή από τις επιθεωρήσεις που παί-
ζονται τώρα.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

Ένα γιγάντιο ανάγνω-
σμα πάθους, αίματος και
φρίκης.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

Ο Γιάννης Μώρ εξακολούθησε.

— Έπαθα όμως και μιιά κρίσι που βά-
σταξε πολύ και αυτή δέν συμπίπτει με τά
έγκλήματα του Φουσερόλ... .

— Α! έκανε ο άστυνόμος με περιέρ-
γεια...

— Δέν θυμάμαι πώς με βγάλανε άπ' τις
φυλακές... Θυμάμαι μόνον ότι μιιά φορά,
πέντε-έξη βδομάδες μετά την σύλληψίν
μου, κατάλαθα ότι ήμουνα πολύ άρρω-
στος και πολύ κουρασμένος... Θά με εί-
χε πιάσει και τότε πυρετός... Και φαίνε-
ται ότι ένθ ήμουνα σ' αυτή την κατάστασι,
μ' έβγάλανε άπ' τη φυλακή.

— Δέν θυμάσαστε κανένα περιστατικό;
— Τίποτα, σάς το όρκίζομαι. Πώς έγυ-
ρισα άπ' την Ραμπουγιέ;... «Ηλθα μ' ά-
μάξι;... Συνάντησα φίλους στο δρόμο;...
Ποιό δρόμο πήρα;... Τίποτα από αυτά
δέν ξέρω.

— Αυτό είνε πολύ παράξενο, είνε ο
Φλανκάρ προσέχοντας. Και άν σάς έλεγα
έγω τί κάνατε... Αυτό θά σάς βοηθούσε
να θυμηθήτε.

— Μα πώς, με συνωδεύσατε σεις;

— Σας άκολούθησα.

Και ο Φλανκάρ διηγήθηκε το ταξείδι
του Γιάννη Μώρ από το Ραμπουγιέ έως
το ύποστατικό, ρπως το περιγράψαμε πιο
πάνω.

Ο Γιάννης Μώρ σέ κάθε λέξι κινούσε
το κεφάλι.

— Όχι είνε, όλα αυτά είνε καινούργια
για μένα.

Ο Μοργκάν έσκυψε στο αυτί του Φλαν-
κάρ και το είπε.

— Από όσα συμβαίνουν... μπορεί να
καταλάβη κανείς ότι αυτός ο άνθρωπος
ή τρελλός είνε ή μās κοροϊδεύει.

— Και έγω αυτό λέω. Μα θά το μάθω-
με άργότερα.

Και άποταθείς στον έπιστάτη:

— Γιάννη Μώρ, είνε ο άστυνόμος, έχω
να σ' έρωτήσω και μερικά άλλα πράγματα
άκόμα.

— Είμαι έτοιμος να σάς άπαντήσω, εάν
μπορώ.

— Είνε πολλός καιρός που σάς θεραπεύει
ο γιατρός Ροσκώφ;

— Από τον καιρό που ήλθε... και να
σάς πω όλα πάνε χαμένα...

— Και δέν λιγοστέψανε οι πυρετοί σας;
— Τό αντίθετο, όσο κι' άν φροντίζη ο
γιατρός, μου φαίνεται ότι πάω άπ' το κα-
κό στο χειρότερο.

— Για προσπαθήστε να θυμηθήτε. Αυτό
που θά σάς ρωτήσω είνε πολύ σπουδαίο.
Πριν να σάς θροῦν οι τελευταίοι πυρε-
τοί, δέν συνέβαινε πάντα να σάς έπισκέ-
πτεται προτίτερα ο κ. Ροσκώφ;

Ο Γιάννης Μώρ σκέφθηκε για πολύ ώ-
ρα.

— Έτσι μου φαίνεται, είνε, δέν μπορώ
όμως να σάς το βεβαιώσω... Αὐτοί οι
πυρετοί, όπως βλέπετε, μου γυρίζουν το
μνημονικό ανάποδα.

— Θυμάσαστε τουλάχιστον άν ο κ. Ρο-
σκώφ δέν σάς έλεγε την προηγούμενη να
μη λησμονήτε να παίρνετε άπ' αυτήν την
άσπρη σκόνη;...

— Ναι, έπαίρνα άπ' την σκόνην, αλλά
δέν έκανε τίποτα γιατί δέν σταματοῦσε το
κακό. Και πολλές φορές το είπα αυτό στο

ΡΟΣΚΩΦ

Υπό Ίουλίου Μαρϋ

σας ζητήσω την άδεια να βάλω κοντά σας
έναν φίλον άπ' τον πύργο.

— Ποιόν;

— Τόν Καραντέκ, ο όποιος στέκεται
στην πόρτα. Θά σας κάνη συντροφιά, για
να περνάτε την ώρα σας και εάν στενο-
χωρήσθε και δέν έχετε ύπνο, θά σας λήη
ιστορίες από τά ναυτικά του ταξείδια, αυ-
τός ξέρει πολλές ιστορίες και δέν θέλει
παρακάλια για να σας τις πη.

— Δικαίωμά σας είνε να με επιθλέπετε
και να λαμβάνετε προφυλάξεις. Δέν θά
κάνω ούτε βήμα άπ' έδω και άν ακόμη
πίαση φωτιά το ύποστατικό.

Και λυπημένος έσκυψε το κεφάλι λέ-
γοντας.

— Πρέπει τουλάχιστον να σάς δείξω με
την καλήν μου θέλησιν ότι και άν άκόμα
είμαι ένοχος, δέν φταίω όμως.

Ο Φλανκάρ εφώνασε τον Καραντέκ και
του έδωσε οδηγία.

Ο γέρος ναύτης είπε μόνον:

— Κατάλαθα.

— Επειτα έγέμισε την πίπα του και έκ-
θρε φιλοσοφικώτατα στην χαμηλή έδρα.

Ο Πέτρος και ο Φλανκάρ βγήκανε, φεύ-
γοντες άκούσανε τους όρτες και τά κλει-
διά να τρίζουνε.

Ο ναύτης έκλεινε τις πόρτες.

Ο Φλανκάρ γύρισε στο Φουσερόλ ένθ
ο Πέτρος Μοργκάν έτοιμαζότανε να πάη
στο Παρίσι χωρίς να χάση καιρό.

— Νά μη χαζεύετε στ' δρόμο, του εί-
πε, άστεινόμενος, ο άστυνόμος, γιατί θά
σας περιμένω άνυπόμονα.

Την έπομένη μετά το μεσημέρι ο Πέ-
τρος είχε γυρίσει.

Ο Φλανκάρ, ο όποιος δέν κοιμήθηκε
αυτή τη νύκτα, τον περιέμενε, και μόλις
τόν είδε έτρεξε άμέσως.

— Έπληροφορηθήκατε; έρώτησε.

— Ναι.

— Πέστε μου γρήγορα τί ξέρετε.

Ο Πέτρος είχε πάει πρώι να δη τόν γι-
ατρό Ταρδιώ και έυτυχώς τόν βρήκε στο
σπίτι του. Τοῦ εξήγησε δέ τόν σκοπόν της
έπισκέψεώς του.

— Δείξτε μου την σκόνην αυτήν, είπεν ο
διάσημος ιατρός.

Ο Πέτρος τοῦ έδωσε το δέμα.

Ο γιατρός τοῦ πήρε το μύρισε, δοκίμα-
σε άπ' την σκόνην με την άκρη του στο-
ματός του.

— Περιμένετε λίγη ώρα, είπε... υπάρ-
χουν έφημερίδες και περιοδικά να διαβά-
σετε, έως ότου αναλύσω έγω την σκόνην
στο έργαστήριόν μου.

Ο σοφός έπιστήμων, έγύρισε μετά ένα
τέταρτο.

— Είνε στρυχνίνη, είπε.

— Και ποιές ιδιότητες έχει;...

— Είνε δηλητηριον όταν πάρη κανείς
σέ ώρισμένη δόσιν, άν πάρη σέ μικροτέ-
ρα δόσιν είνε δραστήριον έρεθιστικόν και
μπορεί να φέρη πυρετόν, επίσης φέρνει
παραληρημα συνοδευόμενον από μανία,
τέλος μεταβάλλει τόν φρόνιμον και ήσυ-
χον άνθρωπον σέ επικίνδυνον φρενοθλα-
στή, δυνάμενον να κάνη ώμότητας.

— Και άν την σκόνην αυτήν την πάρη
κανείς άρρωστος που τόν πειράζουν πε-
ριοδικώς πυρετοί;

— Αυτό μπορεί να φέρη σοβαρές διατα-
ράξεις και άκόμα μπορεί να προκαλέση
τόν θάνατον.

Ο Μοργκάν ευχαρίστησε τόν γιατρόν
και τόν άποχαιρέτησε, βιαζόμενος να γυ-
ρίση στο Φουσερόλ.

ΙΑΛΕΡΙΟΣ

Αὐτὸ διηγήθηκε ὁ Πέτρος στὸν ἄστυ- νόμον.
— Ὁ Φλανκάρ τὸν ἐρώτησε.
— Ὁ γιαιτρός Ταρδιὼ μεταχειρίσθηκε δὴλ τὴ σκόνη, ἥ σὰς ἀφῆσε λιγάκι.
— Νά, αὐτὴ μένει.
— Πιστεύω ὅτι φθάνει.
— Τί σκεπτόσαστε;
— Νὰ δοκιμάσω πᾶνω στὸν Γιάννη Μῶρ τις συνέπειες τοῦ καλοῦ Ιατρικοῦ τοῦ Ρο- σκῶφ ὅπως εἶπα.

ΟΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

Ἡ χεიმῶνας κόντευε νὰ τελειώσῃ καὶ ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ γίνεται πιὸ θερμός. Ἡ ἀνοιξὴ εἶχε ἔρρει ναρίτερα ἀπὸ τὸ χρο- νόν. Τὰ πολυὰ καλοὶδοῦσαν πᾶνω στὰ δέν- δρα. Ἡ φύσις ξυπνοῦσε ἅπ' τὴ νάρκη της. Ἡ Λευκὴ εἶχε γίνει ἐντελὴς καλὰ καὶ ἔβγαине πιά, ἥ δὲ κόμησά, ἀν καὶ ἦτανε πολὺ ἀδύνατη, ἀρχίσε νὰ παρουσιάζεται τελευταῖα ὅταν ἡ ἡμέρα ἦτανε καλὴ.

Ἡ κόμησα δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὸν φόβον ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει ὁ θάνατος τοῦ κόμητος. Πολλές φορές ἐκεῖ ποὺ φαίνονταν ὅτι ξεκουραζότανε ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ, ἔαφνον σηκώνονταν τρομαγμένη, ἰδρώτας ἔδρεχε τὸ μέτωπό της καὶ τότε μόνον ἡσυχάζε, ὅταν ἐπιγίνανε κοντὰ της ἡ Λευκὴ, ὁ Μοργγκάν ἢ ὁ Ροσκῶφ. Τὸ μυα- λὸ της εἶχε παραλύσει, δὲν θυμότανε οὐ- τε καὶ τὰ τελευταῖα ἀκόμη γεγονότα, ἀ- γωνιζότανε γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ συνέβαι- νε, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθῶν παντοτε. Μιά μέρα ποὺ ἦτανε κοντὰ στὴν μαρμα- ρένια σκάλα τοῦ πύργου, χωμένη μέσ' τὸ σάλι της, τὴν ἐπλησίασε ὁ Ροσκῶφ.

Πῶς εἶσθε σήμερα;
Σὰν καλλίτερα, τοῦ ἀπήντησε μὲ λυ- τημένο μεϊδιάμα. Τῆς ἔπιασε τὸν σφυγμὸν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ναι, ὁ πυρετὸς εἶνε ὀ- λιγώτερος... Κα ἰδὸ χέρι εἶνε πιὸ δροσε- ρό... Τὸ πρόσωπο ξανθάνοις... Τὰ μά- τια δὲν φαίνονταν τόσο κουρασμένα, σὲ λίγο θὰ εἶσθε πια καλὰ... Ἐμεινε σιω- πηλὸς ἀπέναντί της καὶ τὴν κύτταξε μὲ παράξενη προσοχή.

Ἐπειτα εἶπε: Θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλή- σω γιὰ σοδάρὰ πράγματα, θὰ ἔχετε ἀρά γε τὸν δέναμι νὰ με ἀκούσετε;

— Νομίζω. Ἀλλὰ τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;
— Ἀκουμπήστε εἰς τὸ χέρι' μου γιὰ νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἐδῶ φοβάμαι μήπως μὰς ἀκούσῃ κανεὶς.

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ γλυκεία ποὺ συγχρό- νως διέταξε. Μηχανικὰ ἡ κόμησα σηκώ- θηκε μὲ ἕνα ἀναστεναγμὸ, σάν νὰ λυπό- τανε γιὰτὶ ἄφινε τὴν ὥραα λιακάδα, καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἐξάθησαν πῖσω ἀπὸ τὰ δέν- δρα. Ὅταν βρέθηκαν μόνον, ὁ Ροσκῶφ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἔπιασε καὶ πάλι ἀ- πὸ τὸ χέρι, αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ὄχι σάν γιαιτρός ἀλλὰ σάν ἐραστή, καὶ τὸ ἐκρά- τησε σφιχτὰ μέσ' τὸ δικό του: Ἀγαπη- μένη μου Μαργαρίτα, εἶπε, ὅλα τὰ δυστυ- χήματα ποὺ μὰς βρῆκανε αὐτὸ τὸ χρόνον μὴ νομίζῃς πῶς με ἀφῆσαν ἀδιάφορο. Ἐ- τράθηξα ὅσα καὶ σεῖς μολοντὶ ὁ βαρὼ- νος δὲ Κρέθκερ καὶ ὁ γυιὸς σας Μαυρί- κιος μοῦ ἦσαν ξένοι...

— Ἀφοῦ με ἀγαπᾶτε, Μιχαήλ, δὲν βρί- σκω ἀκατανόητον αὐτὴ σας τὴν λύπη.

— Σὰς ἀγαπᾶ, Μαργαρίτα, ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα' μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι τώρα σὰς ἀγαπᾶ περισσότερο, γιὰτὶ οἱ στενοχώριες αὐξήσαν τὴν συμπάθειά μου γιὰ σὰς... Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐ- πειδὴ σὰς ἀγαπᾶ τόσο πολὺ, θὰ σὰς πῶ τὸ σχέδιό μου ποὺ θὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς μεγαλειτέρους πόθους μου καὶ ποὺ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ σὰς.

— Ἀν πρόκειται γι' αὐτὸ, φίλε, μάθετε ὅτι θὰ εἶσθε εὐτυχὴς, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ τίποτα, καὶ ἀπὸ τώρα δέχο- μαι τὸ σχέδιόν σας. Μὴ διατάξετε, λοιπόν, πέστε το μοῦ.

Μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ Ροσκῶφ ἐδίσταξε. Τὴν τελευταῖα στιγμή ποὺ ἔμελλε νὰ τελειώσῃ τὸ σχέδιόν του, ἔτρεμε καὶ ἦτο ὠχρὸς.

— Ἀφοῦ πιά τώρα εἶσθε ἐλευθέρω, Μαργαρίτα, εἶπεν ἡσυχῶς, ἀφοῦ ἡ σκληρὴ

μοῖρα τὸ ἔφερε νὰ γίνεταί χήρα, ἀφοῦ τε- λειώσῃ τὸ πένθος σας, δέχεσθε νὰ γίνεταί σύζυγός μου;

— Σὺζύγός σας!...

Ἡ Ροσκῶφ, χωρὶς νὰ τῆς ἀφήσῃ τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇ, ἐπρόσθεσε:

— Μὴν ἀρνήσθε, Μαργαρίτα, μὴ με κά- νετε τόσο δυστυχῇ... Γιὰ ποῖο λόγο με βασανίζετε;

— Δὲν ξέρω μὰ τὴν ἀλήθεια τί ν' ἀπαν- τήσω, εἶπε ἐνῶ ἔφερε τὰ χέρια σὸ μέ- τωπο σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ φωτίσῃ τὸ σκοτι- σμένο μυαλό της. ... Αὐτὸ ποῦ μοῦ λέτε εἶνε σωστὸ' ἀλλὰ τόσο γρήγορα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ συζύγου μου, ποῦ με φοβίζει...

— Μὴ τρομάξετε καθόλου, ἀγαπημένη μου Μαργαρίτα, θὰ σὰς ἀφήσω ὅλον τὸν χρόνον ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ἱκανοποιη- θῇ ἡ κοινωνία... Μὴ μοῦ πῆτε ὄχι, σὰς παρακαλῶ, ἐάν δὲν θέλατε νὰ με κάνετε νὰ νομίσω ὅτι δὲν με ἀγαπᾶτε διόλου.

— Μιχαήλ!

— Ἐάν ἀρνηθῆτε τί θὰ γίνῃ; ἔσυνέχι- σεν ὁ τιποτήσης, δὲν θὰ μπορῶ πιά νὰ σὰς βλέπω συχνὰ ὅπως πρὶν, τώρα ποὺ πέ- θανε ὁ κόμης δὲ ἀναγκασθῇ νὰ φαίνε- σθε πιὸ προσεκτικῇ... Ἐπίσης κάθε εὐ- καιρία ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω τὴν Λευκὴ, τὴν κόρη μου, θὰ χαθῇ... ἐνῶ ἀπεσαντῖας, ἐ- ἀν δεχθῆτε τὸ ἔντημον καὶ σεβάσαντν ὄνο- μα ποὺ σὰς προσφέρω, ἔρχομαι πιά με ὅ- λα τὰ δικαιώματα σ' αὐτὴ τὴν οἰκονομία ποὺ με κάνει νὰ ποθῶ τὸ πατρικὸν φίλ- τρον... θὰ μπορῶ νὰ θαυμάζω τὴν Λευκὴ κάθε μέρα, ν' ἀκούω τὴν φωνὴ της, νὰ τὴν κάνω νὰ με ἀγαπῇ... γιὰτὶ καθὼς βλέπετε δὲν μ' ἀγαπᾶ Μαργαρίτα... δὲν μ' ἀγαπᾶ αὐτὸ εἶνε τὸ βασανιστήριό μου...

... ἀφοῦ δὴ τὴν μετὰ ἀπ' τὸν κόμητα ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιάς σας... ἴσως ἡ ἀδιαφορία της μεταβλήθῃ σὲ αἰσθημα- γλυκύτερο καὶ ἀφοῦ δὴ τὰς ιεροποιήσεις μου πρὸς αὐτὴν νὰ με καταλάβῃ καλλι- τέρας καὶ νὰ νοιώσῃ τὴν στοργὴν μου...

Καὶ ὦ! πόση εὐχαρίστησι καὶ τιμὴ γιὰ μένα, Μαργαρίτα, θὰ τὸ φαντάζεσθε βέ- θαια;

— Ναι, ἔλεγεν ἐκεῖνη, ναί...

Καὶ κουνούσα ἡσυχᾶ τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλε- γε ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ πνεύματός της, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὸν τρόμον ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει.

— Λοιπόν, δέχεσθε;

— Ναι, ναί, ἐπανελάμβανε αὐτὴ χωρὶς ἔννοια. Ἀλλὰ τὰ λέμε ἀργότερα...

— Θὰ περιμένω νὰ περάσουν οἱ μέρες τοῦ πένθους σας... Γιὰ λίγο καιρὸ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἐρχομαι στὸν πύργον...

Ἡ κατάστασις τῆς υγείας σας, καθὼς καὶ τῆς Λευκῆς δικαιολογοῦν τὰς ἐπιθέσεις μου. Ἐπειτα θὰ ἐξαφανισθῶ ἕως ὅτου με καλέσετε πλησίον σας...

Ἐφίλησε τὸ χέρι της, τῆς ἐγέλασε καὶ ἐθῆκε. Ἡ δὲ Μαργαρίτα ἔμεινε ἐξασθενημένη με τὰ χέρια στὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι γεμμένο σὲ στήθος, ἀκούγε ἀόριστα τὰ λόγια τοῦ Ρο- σκῶφ, πάντοτε ὅμως ἐνοιωθε ἕνα κενὸ μέσα της. Καὶ ἐψιθυρίζε:

— Φοβοῦμαι! Φοβοῦμαι!

Ἡ Ροσκῶφ πέρασε τὸν κῆπον, καὶ ἐνῶ ἦταν ἔτοιμος νὰ μῆσ' στὸ πάρκο, εἶδε τὴ Λευκὴ νὰ ἐρχεται. Ἡ Λευκὴ ὅσο καιρὸ ἦτανε ἀρρωστὴ εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀ- νήσυχον συμπάθειαν τοῦ Ροσκῶφ, ποὺ βε- θαίως δὲν ἦτο προσποιητὴ. Καὶ θὰ τὸν εὐγνωμονοῦσε ἐάν δὲν ἐστριφογύριζε πάντοτε μέσ' στὸ μυαλό της τὸ σφάλμα τῆς μητέρας της με τὸν ἀνθρωπον αὐτόν.

Μὲ ὅλη τὴν προθυμία τοῦ Ροσκῶφ, δὲν τὸ εἶχε λησμονήσει καὶ γι' αὐτὸ σὲ τὸ πρόσω- πο τοῦ γιαιτροῦ ἔβλεπε τὸν συνένονχον τοῦ σφάλματος τῆς μητέρας της... Οἱ περιποι- ήσεις τοῦ Ροσκῶφ τὴν ἔκαναν νὰ τρομά- ζῃ καὶ πολλές φορές κινδύνευε νὰ προδο- θῇ... Πολλές φορές ἤθελε νὰ σηκωθῇ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της...

Ἀλλοτε πάλι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: Μὰ ἀφίστε με λοιπόν νὰ πεθᾶ- νω. Νομίζετε ὅτι θὰ με κάνετε νὰ σὰς ἀ- γαπήσω καὶ ἀν ἀκόμη διὰ τῆς βίας μοῦ δώσετε τὴν ζωήν;... Ὅχι! τὸ νὰ δρεῖλω σὲ σὰς τὴν ζωὴν μου μοῦ φαίνεται φρικτὸ,

θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ χέρια σας. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κου- νηθῇ ἀπ' τὸ κρεθῶντι ἀπ' τὴν ἀδυναμία, ἐσώπαινε, γιὰτὶ ἀν ἀπέφυγε τὰς περιποι- ήσεις τοῦ Ροσκῶφ θὰ ἦτο ἀναγκασμένη νὰ πῇ τὰ πάντα καὶ ἔτσι θὰ ἐγίνετο σκάν- δαλον καὶ θὰ φανεωνότανε τὸ αἰσχος τῆς μητέρας της. Καὶ μωροστὰ στὸν Πέτρο Μοργγκάν ἀναγκάζετο νὰ χαμογελᾷ πρὸς τὸν Ιατρόν καὶ νὰ τὸν εὐχαρίστη ἐνῶ τὸν ἔμισοῦσε θανάσιμα.

Ὅταν λοιπὸν βρέθηκε ἀπέναντί του, ἡ κόρη δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀπο- στροφή της...

Ἡ Ροσκῶφ τὸ πρόσεξε, ἔγινε κατακί- τρινος καὶ ἀναστένανε, τὴν πλησίασε ὀ- μως καὶ ἐνῶ ἔκρυπτε τὸν πόνο τοῦ τῆς εἶ- πε: «Βλέπω ἀγαπητὴ μου ἀρρωστὴ ὅτι μέρα με τὴν μέρα πᾶτε καλλίτερα... Ὅλο δροσιά καὶ ρόδιον χρώμα... δὲν ἔχω λοι- πὸν ἄλλο νὰ κάμω, παρὰ νὰ στελῶ τὸν λογαριασμὸ τῆς ἀμοιβῆς μου... Καὶ ἐγέ- λασε. Ἡ κόρη ἔκανε πῶς δὲν κατάλαβε καὶ σάν νὰ ἔλαθε δὴδεν στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια τοῦ εἶπε ψυχρά:

— Στείλετε τὴν σημεῖωσί σας, κύριε.... Καὶ ἔκανε νὰ περάσῃ. Αὐτὸς τὴν κράτησε.

— Λοιπόν, εἶπε μὲ πικρία, ἡ ἀφοσίωσίς μου δὲν κατάρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ψυχρό- τητα καὶ τὴν ἀπέχθειαν ποὺ ἔχετε γιὰ μέ- να;

Αὐτὴ δὲν ἀπήντησε.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς, γιὰτὶ δὲν γνω- ρίζω τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀντιπαθείας.

— Ζητήσατέ τους στὴν συνειδήσιν σας, κύ- ριε, καὶ ἴσως τοὺς βρῆτε.

— Στὴ συνειδήσιν μου δὲν ἔχω καμμιὰ τύψιν γιὰ σὰς δεσποινίς, ἐκτὸς καὶ ἀν με μισήτε πιστεύοντας εἰς ἐχθρικός ἐναντίον μου συμβουλὰς.

— Συμβούλους δὲν δέχομαι ἀπὸ κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐαυτό μου, ὅταν πρόκειται γι' ἀγάπη ἢ ἀντιπάθεια.

— Ἐγὼ, δεσποινίς, δὲν πιστεύω ὅτι ἡ ἀγάπη ἢ τὸ μῖσος εἶνε ἔμφυτον... σὲ σὰς δὲ ἦτο φυσικὸν νὰ με συμπαθήσετε ἀπὸ τὰ πολλὰ δαίγματα τῆς ἀφοσίωσέως μου γιὰ σὰς... ἐάν δὲ κρίνω τὰς πράξεις μου, οὔτε σὰς ἔχω βλάψει, οὔτε εἶμαι ἐμπόδιο στὸ γάμο σας με τὸν κ. δὲ Τεβάν γιὰ νὰ με μισήτε...

Δὲν ἔχω κανένα ὄμιον λόγο νὰ θέλω νὰ σὰς βλάψω, ἀπ' ἐναντίας ἔχω πολλοὺς λόγους γιὰ νὰ σὰς ἀγαπᾶ, καὶ με ὅλη μου τὴν δύναμιν ἐπολέμησα τὸν δυστυχισμένον πατέρα σας ὅταν στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε τὸ γάμο αὐτό...

Ἡ ἀποστροφή σας ἀπέναντί μου εἶνε ἀδικία, κόρη μου, καὶ αὐτὸ με στενοχωρεῖ παρά πολὺ.

Ἐκείνη ἔστρεψε τὸ κεφάλι καὶ ἐφάνε- ρωνε ὅτι ἐδίδετο νὰ φύγῃ. Αὐτὸς τὴν κράτησε καὶ πάλι.

— Δὲν σὰς τὰ εἶπα ὅλα... ἐξηκολούθησε με τρεμάμενη φωνή. ἴσως ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνας νὰ μπορῶ νὰ σὰς φωνάξω με ὄνομα πιὸ γλυκὸ καὶ νὰ μὴν εἶμαι γιὰ σὰς ξένος.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό; εἶπε κυ- τάζοντάς τον με φρίκη.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐγνώρισα τὴν μητέρα σας, πάντοτε ἐθαύμαζα τὴν ἀρε- τὴν της καὶ τὰ προτερήματά της, τὰ δυσ- τυχήματα δὲ ποὺ τῆς τύχανε μεγαλώσανε τὴν συμπάθειά μου πρὸς αὐτήν.

»Δὲν θὰ τῆς ἀνοιγᾶ ποτὲ τὴν καρδιά μου, ἀν δὲν ἀπέθαινε ὁ πατέρας σας, ἀ- γαπητὴ δεσποινίς... Οὐδέποτε ἡ μητέρα σας θὰ μάθαινε τίποτα... Σήμερα μπόρε- σα νὰ τῆς μιλήσω καὶ εἶχα τὴν ἀνέλπιστο εὐτυχία νὰ γίνω δεκτὸς ἀπὸ τὴν κόμη- σα... Κατάλαβε ὅτι δὲν τῆς ἔδιδε τόσο τὸν ἔρωτα ὅσο μὴ ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ ἀμέ- τηρητὴ ἀφοσίωσις... Ὑστερα ἀπὸ λίγο και- ρὸ, Λευκὴ, ἡ κόμησα θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μου, καὶ γὰρ θὰ μπορῶ νὰ σὰς λέγω θυ- γατέρα μου καὶ σεῖς πατέρα.

Ἡ κόρη ἔγινε ὠχρὴ καὶ ἐκλονίζετο.

— Σεῖς! εἶπε κραυγάζοντας, σείς!...

Μέσα στὴ φωνὴ της ὑπῆρχε ἀποστροφή καὶ ἀγριότης.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἐκεῖνος κατεβάζοντας τὰ μάτια.

Τότε ἡ Λευκὴ ὠπισθοχώρησε τεντώνον- τας τὰ χέρια σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐμπο-

ύει.

— Καὶ ἰσχυαίτε νὰ μοῦ πῆτε ὅτι ἀγα- πᾶτε τὴν μητέρα μου με ἱερὸν αἰσθημα, σείς, ἄθλιε, ποὺ σὰς συνέλασα!... ποὺ σὰς εἶδα!... Σείς ὁ ἐραστής της!

Τώρα ἦτανε ἡ σειρά τοῦ Ροσκῶφ νὰ κλονισθῇ καὶ νὰ κιτρινίσῃ. Μὲ δυσκολία ἀρρώσας:

— Μὴ με βρίζετε, μὴ βρίζετε τὴν μητέ- ρα σας.

Ἄλλ' αὐτὴ ἀγανακτισμένη:

— Καὶ ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ σὰς συμπα- ζῶ, νὰ σὰς σέβωμαι;... Σείς ὁ ἐραστής τῆς μητέρας μου... Αὐτὸς ποὺ ἀτίμασε τὸν πατέρα μου καὶ ποὺ τώρα ἀτίμαζε καὶ τὸ σπῖτι αὐτό ποὺ σὰς δεχόμκαμε!

Ἄ! μὴ τὸ ἀρνήσθε, εἶνε περὶ τὸν, φύγε- τε, διότι βλέπω τὴν ντροπὴν σὲ μέτωπό σας. Δὲν καταλάβατε ὅτι γνωρίζω τὸ μυ- στ...

... σὰς... Γιὰ αὐτὸ εἶσαθε ὅρασος καὶ ἐλπίζετε νὰ σὰς πιστέψω! Γι' αὐτὸ θέλατε τὴν στοργὴν ἐκ μέρους μου, ἐνῶ στὴν καρδιά μου δὲν ἔχω παρὰ μῖσος, ἀ! μί- σος ὀλοζώντανον, νὰ εἰσαε βέβαιος! Καὶ πρόκειται νὰ γίνεταί σύζυγος τῆς μητέρας μου, τῆς ἐνόχου!...

Δὲν θέλω νὰ τὴν κρί- νω... ὁ Θεὸς ἄς τὴν συγχωρήσῃ... Εἶθε ὁ πατέρας μου τώρα ποὺ γνωρίζει τὰ πάν- τα νὰ μὴν ριζῇ τὴν τιμωρία πᾶνω σὲ κε- φάλι της!... Καὶ θέλετε νὰ σὰς λέω πα- τέρα μου! Πρέπει νὰ τάχτετε χαμένω, διὰ νὰ ἐλπίζετε τέτοια πράγματα... Εἶσαθε ἔ- ννας ἄθλιος, ἕνας ἀχρεῖος, Ροσκῶφ, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μῆπτε σὲ τὸ σπῖτι μου ἐγὼ θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ ξανάρθω πιά ποτέ...

Ἡ Ροσκῶφ εἶχε γονατίσει καὶ τεντώ- νοντας τὰ χέρια:

— Λυτήσου με! Λευκὴ, ἔλεγε. Ἐλεος, χάρι!

— Ἐλεος γιὰ σὰς, ποτέ!

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της πῖσω καὶ ἔχεινονοῦσε σάν τρελλή.

Αὐτὸς δὲ ἔμεινε γονατισμένος, τὰ μη- νύγνια τοῦ χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ δὲν ἔ- βλεπε...

Εἶχε σπληνίζει τὰ χέρια τοῦ στη- γῇ. Καὶ ἀν τὸν ἔδλεπε κανεὶς θὰ τὸν περ- νοῦσε γιὰ τρελλό...

Ἐάφονο σηκώθηκε σιγά, σιγά, εἶδε μπροστὰ τοῦ φύλλα καὶ ἀνθὴ ριγμένα καὶ πατημένα ἀπὸ τὴν Λευκὴ ὅταν ἔφυγε.

Ἐμάζεψε ἀρκετὰ ἐκεῖ ὅπου ἐπάτησε τὸ πόδι της καὶ τὰ φιλοῦσε, τὰ φιλοῦσε ἐπα- ναλαμβάνοντας: «Παῖδί μου! Παῖδί μου!»

Ἐπειτα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσ' τὰ χέρια τοῦ καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Ἐαφνικὰ πίσω τοῦ φανερώθηκε ὁ Μορ- γγκάν φρικτὰ ὠχρὸς, αὐτὸς ποὺ τὰ εἶχε ὅ- λα ἀκούσει, ὁ Μοργγκάν ποὺ καταλάβαινε τέλος πάντων.

Παρατήρησε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Ρο- σκῶφ καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο.

Καὶ ὁ ἄθλιος ἔμεινε ἔτσι πολλὴ ὥρα καὶ ὁ οὐρανὸς γέμισε μαῦρα σύννεφα, ἡ βροχὴ ἀρχισε νὰ πέφτῃ κι' αὐτὸς δὲν κα- ταλάβαινε τίποτα παρὰ μέσα στοὺς λυγ- μούς τοῦ ἐπαναλάμβανε πάντοτε: «Παῖδί μου! Παῖδί μου!»

Ἡ κόμης δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Φλανκάρ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμενε κλει- σμένος μέσα σὲ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπρόσχε τόσο πολὺ ὥστε οὔτε σὲ τὸ παράθυρο δὲν ἔβγαине νὰ δῇ λίγο τὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐ- πειδὴ τόσο μεγάλη ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν υγεία του, μόλις ἐνύκτωνε κατέβαινε στὸν κῆπον καὶ περ- πατοῦσε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Ροσκῶφ δὲν

Έγραψατε ποτέ στο Χόλλυγουντ;

Ένα αρχείο από περίεργα γράμματα

Κάνετε τρομερό λάθος να πιστεύετε συνήθως ότι οι ήρωες της θόνης είναι οι ίδιοι ήρωες και στη ζωή τους.

Αν σκεφθήτε για μια στιγμή ότι ο μεγαλύτερος συγγραφέας αστυνομικών του κόσμου, ο Κόναν Ντόυλ, αυτός ο οποίος εξημιούργησε τον Σέρλοκ Χολμς και του οποίου τις ακριβείς αστυνομικές και ντεκτιβικές ικανότητες κανένας δεν διαμφισβητεί, αυτός ο ίδιος έχει πέσει θύμα, πάρα πολλές φορές, λωποδυτών.

Τον ελίσσεψαν πάνω από δέκα φορές, του έκλεψαν απειράριθμες φορές το πορτοφόλι, το ρολόγι και κάποτε κι' αυτό το πανωφόρι.

Έ, λοιπόν, το παράδειγμα αυτό του Κόναν Ντόυλ, ήθελα να σας συμβουλευτώ και να σας συστήσω, ότι δεν πρέπει

να θεωρηθεί τον Τζάκ Χολτ ως άσφαλ-νιο άνθρωπο, ούτε τον Σουλιβάν ως αγγελο.

Τά λέγω αυτά γιατί μου έτυχε να ξεφυλλίσω στο Χόλλυγουντ κάποιο αρχείο επιστολών, μέσα στο οποίο βρίσκεται κανείς απειράριθμα γράμματα έντελως τερατώδη και άπιστευτα.

Διαβάστε εδώ τι γράφει μια νέα από το Σικάγο στο Ζώρζ Όμπριαν:

«Ζώρζ, απευθύνομαι σε σένα, ως τελευταία μου ελπίδα! Έσύ μόνος, ο άφοβος και άτρόμος ιππότης, μπορείς να με σώσεις! Σ' ο οποίος χιλιάδες φορές αντιμετώπισες τα τρομερά και άγρια θηρία, τους άγριους και τους ληστές της Αμερικής, θα μπορέσης να με απαλλάξεις από την φοβερή κατάσταση που βρίσκομαι.

Είμαι είκοσι έτών, όμορφη και πρό έτους σχεδόν ζω αίμαλάτος ενός αγροίκου γκάγκστερ Ζάκ του Μαύρου, ο οποίος μου παρουσιάστηκε σαν άνθρωπος του κόσμου και μου υποσχέθηκε πως θα με παντρευτεί. Κατόρθωσε μια μέρα να με φέρει μέχρι το σπίτι του κι' από τότε πιά δεν ξαναβγήκα. Δεν μπορείς να φαντασθής σε τί τεχνάσματα κατέφυγα για να σου στείλω αυτό το γράμμα. Ίσως να πής ότι όπως τώστειλα σε σένα, θα μπορούσα να το στείλω στην αστυνομία. Η αστυνομία όμως δεν θα κατόρθωνε να πατήσει το πόδι της εδώ, που είναι ένα σωστό φρούριο, αλλά και αν κατόρθωνε, αυτός και οι δικοί του δεν θα με παρέδιδαν βέβαια ζωντανή.

Σ' ο,τιδήποτε, μπορείς να το κατορθώσεις αυτό το πράγμα. Για να θρής το σπίτι πήγαμε στο «Καφέ Σουάμπ» και ζήτησε να σου δείξουν τον Ζάκ το Μαύρο. Παρακολούθησε τον και θα δής που θα πάει. Πρόσεχε! Σε περιμένω γονατιστή και φιλώ τα χέρια σου, τα άσφαλένια και άκατανίκητα. Η Κλαίρη σου».

Αυτό το γράμμα φάνηκε στο Ζώρζ και στους άλλους που το διαβάσανε ότι προήρχετο από καμιά φαντασιόπληκτη, θύμα μιας φανταστικής τραγωδίας.

Η τύχη όμως το έφερε ώστε να βρίσκεται στο Χόλλυγουντ ένας αστυνομικός επιθεωρητής από το Σικάγο.

Του δείξαν το γράμμα για να γελάσουνε.

Έ, λοιπόν: Ο Ζάκ ο Μαύρος πράγματι είναι ένας μεγάλος κακούργος, το «Καφέ Σουάμπ» πράγματι υπάρχει και ο επιθεωρητής όταν έπεσε στο Σικάγο δεν άργησε να θρής τη φωλιά της. Έπειτα από μια πολύνεκρη μάχη με τα πολυβόλα, εκυριεύθη το σπίτι. Μέσα σε μια καμαρούλα βρέθηκε και η Κλαίρη.

Η δυστυχισμένη νόμιζε ότι την έλευθερώσε ο Ζώρζ και μέσα στα κλάματά της εφώνασε: «Ζώρζ! Ζώρζ! Γιατί έφυγες άφοι με άπελευθερώσεις; Γιατί ήρωά μου;»

Το «Αρχείο» των επιστολών αυτών περιέχει πολύ περίεργα πράγματα, τα οποία κάνουν κατάπληξη με τους δυστυχείς θεατές και θαυμαστές των διαφόρων «αστέρων».

Μιά για πάντα ως το καταλάβει ο κόσμος ότι οι «αστέρες» δεν είναι υπερφυσικοί άνθρωποι.

Είστε άνθρωποι σαν και μ'ας και δ'λοι οι ήρωές μας τους αποδίδονται τεχνικά με τη μηχανή, ανάλογα με το σενάριο και το ρόλο που αναπαριστά ο καθένας τους.

Μη γράφετε λοιπόν, ούτε να ζητάτε αδύνατα πράγματα απ' αυτούς.

Το ταχυδρομείο, τα γράμματά σας, τους διασκεδάζουν και γελούν εις θάρος σας και εις θάρος της άρρωστημένης φαντασίας σας.

ΜΠ. ΓΚΟΥΕΡΙΖΙ

Φαραώ - Παστὸ ψάρι

Ο σοφός αἰγυπτιολόγος Μασπέρο, μένοντας από χρόνια στὰς Βρυξέλλας, σε μια επιστημονική του διάλεξη εἶπε τὰ ἐξῆς ανέκδοτα:

— Επιστρέφοντας ἀπ' τὴν Αἴγυπτο ἔφερα μαζί μου στὴν Εὐρώπη μίαν λαμπρὰν μούμιαν βασιλέως. Τὸ Γαλλικὸν τελωνεῖον ἀνοίξε τὸ κιβώτιον.

— Τί ἔχει μέσα τὸ κιβώτιον; ρωτᾷ ὁ υπάλληλος.

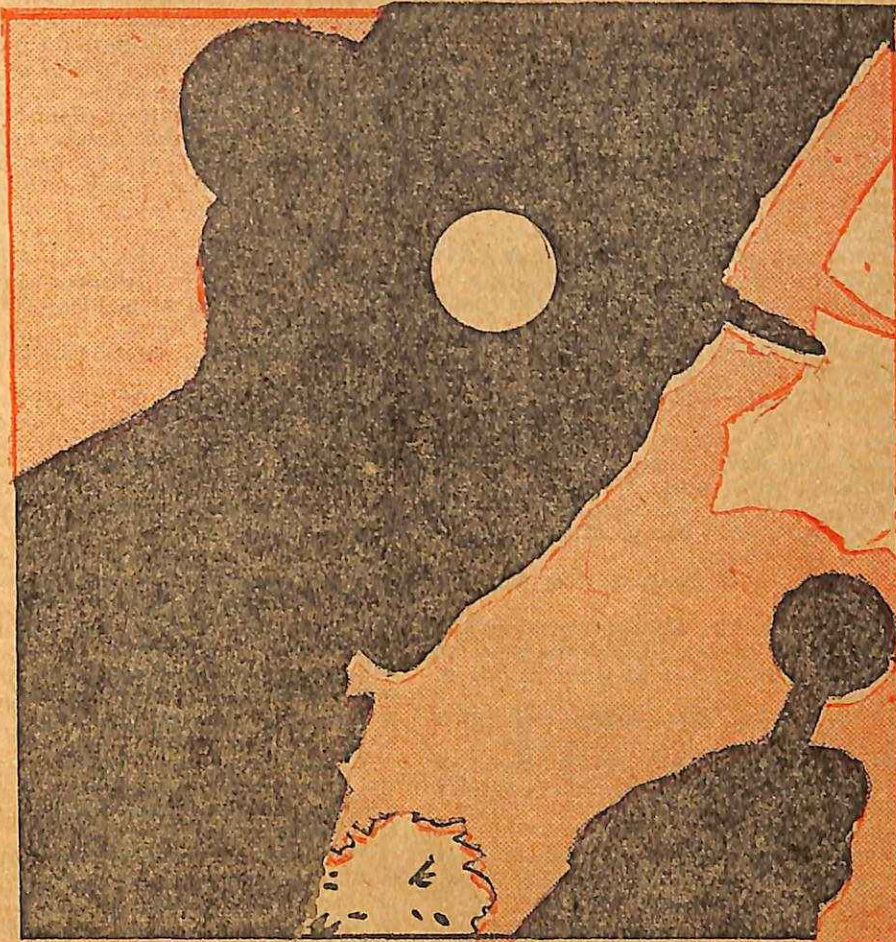
— Ἐναν Φαραώ, ἕναν γνήσιον Φαραώ τῆς δεκάτης ἑκτῆς δυναστείας.

— Φαραώ, πρώτη φορὰ ἀκούω τέτοιο ἐμπόρευμα.

Καὶ ὁ δυστυχὴς υπάλληλος ἄδικα φυλλομετρῶν τὸ βασιμολόγιον. Ἐπὶ τέλους ἄφου ἐξήτασε καὶ πάλι τὴ μούμιαν εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν εἶνε στὸ βασιμολόγιον, πρέπει νὰ τὴν κατατάξωμεν σὲ ἄλλο ἐμπόρευμα; στὰ παστὰ ψάρια!

ΤΟΜΟΚΛΙΝ

Η ζωντανή κούκλα

— Έμπρός! Ποιος ἐκεῖ; Ο Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας; Μάλιστα. Ἐδῶ Κόξ.

Πῶς;...

Εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ... ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται γιὰ σοβαρὴ δουλειά. Καὶ Κυριακὴ μάλιστα... Γιατί δὲν σὰς τὸ κρύβω, ἐπρόκειτο νὰ πάρω τὴ γυναῖκα μου καὶ νὰ πάω ἐξοχή.

Πῶς εἶπατε;... Ἀ... τότε, τότε... Σημειῶνω, μάλιστα, ὁδὸς Ράντερ, ἀρ. 141. Πολὺ καλὰ... Μπα, τίποτα... Σὰς υποσχομαι μέχρι τὸ μεσημέρι νάχη ξεκαθαρίσει ἡ ὑπόθεσις.

Ο Κόξ παρατήρησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ὑπηρεσίας.

— Νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ κυρία Κόξ ὅτι τὴ μία μετὰ τὸ μεσημέρι νὰ εἶνε ἐτοιμὴ. Ἀδύνατον νὰ φύγωμε πρωτὶ... κάποια δουλίτσα.

Ντύθηκε, γιατί θρικότανε ἀκόμα στὸ μπάνιο καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Μπρὸς τὴν πόρτα τὸν περιέμενε τὸ αὐτοκίνητό του.

— Ὁδὸς Ράντερ, ἀριθ. 141.

Τὸ σπίτι ἦταν μακριά. Χρειαστικὴ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ φθάσουν μπροστὰ στὴ σιδερένια πόρτα του.

Ο Κόξ κατέβηκε, χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐντελῶς αὐτόματα.

Μπήκε καὶ ἐφθασε μπροστὰ στὴν κυρία πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὴ ἐκπληξίς.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε μόνη της.

«Διάβολε, σὲ τί εἶδους σπίτι μ' ἔρριξε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας».

Προχώρησε δέκα βήματα. Ἐφθου ὁ τοίχος ἀνοίξε σὺν νὰ ὑπῆρχε πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρετὴς με λιθρέα.

— Ο κύριος;

— Τὸμ Κόξ, ντέτεκτιβ.

— Καθίστε.

Τριγύρω δὲν ὑπῆρχε κάθισμα, ἀλλὰ σὺν νὰ ἐξεκόλλησε κάτι ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ἕνα πολυτελὲς σκαμνὶ φανερώθηκε πίσω του.

Κάθησε μ' ἐπιφύλαξι.

«Μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκαλέση κανεὶς, τὸ μηχανικὸ σπίτι», πρόφερε ὁ Κόξ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Μὲ τὸ ἴδιο σύστη-

μα παρουσιάστηκε καὶ πάλι ὁ ὑπηρετὴς.

— Περᾶστε ἀπὸ δῶ, κύριε Κόξ.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπροστὰ του εἶδε ἕνα χαλὶ λωρίδα πού θρικότανε σὲ κίνησι. Ἐκὰν ἕνα βήμα, πάτησε ἐπάνω καὶ δὲν χρειάστηκε νὰ περπατᾷ.

Τὸ χαλὶ ῥοχέ ροῦσε μόνον τοῦ καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ὁ Κόξ.

Περᾶσανε τσουλίστὰ ἕνα μεγάλο σελόνι, ἔπειτα διὰ μέσου μιάς ἀνοιχτῆς πόρτας ἕνα διάδρομο, ἕνα ἄλλο ζωμάτιο καὶ τέλος φθᾶσανε μπροστὰ σὲ μιά τεράστια αἴθουσα ὑποδοχῆς.

Στὸ θάθος θρικότανε ἕνα μεγάλο γραφεῖο καὶ μπροστὰ ἕνα ἄνθρωπος.

Τὸ χαλὶ σταμάτησε ἐλαφρὰ. Ο Κόξ ἀπελάθη.

— Τὸμ Κόξ, ντέτεκτιβ.

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμίλησε.

— Τὸμ Κόξ, ντέτεκτιβ.

Ἐφθινὰ ἀκούστη ἕνα βραχνὴ φωνή.

— Χαίρω πολὺ. Καθίστε.

— Ο διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας μοῦ ἀνέθεσε νὰ ἔλθω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ λάβω γνῶσιν ἐξαιρετικῶν γεγονότων.

— Πολὺ καλὰ, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

Ο Κόξ ἀνασηκώθηκε. Ταυτοχρόνως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔκανε μιά ὑπόκλισι καὶ ἐξηφανίσθη με μικρὰ θήματα πίσω ἀπὸ μιά κουρτίνα.

«Τρόπος!» σκέφτηκε ὁ Κόξ καὶ γύρισε νὰ φύγῃ.

Δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα καὶ ὁ ἴδιος κύριος, ἀλλὰ...

Πῶς συνέβαινε αὐτό;

Μ' ἀλλοιώτικη φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φεύγετε, κύριε Κόξ. Θὰ σὰς ἐξηγήσω.

— Μὰ... πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε νὰ φύγω.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἐγώ. Εἶνε τὸ μηχανικὸ ὁμοίωμά μου. Καθίστε, θὰ σὰς ἐξηγήσω.

Ο Κόξ πήγαμε νὰ τὰ χάσῃ Μέσα στὸ Λονδίνο ὑπῆρχαν τέτοια καταπληκτικὰ πράγματα καὶ δὲν τὰ ἤξερε;

— Λοιπόν, παρουσιάξουμαι: Δόκτωρ Τίκνορ, μαθητὴς τοῦ Ἐδισον. Ὅλα μου τὰ εἰσοδήματα τὰ ξεδεύω γιὰ τὴν ἐξυπη-

ρεῖσι τῆς ἀνθρωπότητος. Συνδυάζω τὸν ἡλεκτρισμὸ μετὰ τὴ μηχανικὴ.

Καὶ κατ' ὁμοίωσιν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα μηχανικὰ μέσα εὐκολίας πού ἐφῆδιασα τὸ σπίτι μου, νὰ φτιάσω καὶ μηχανικὴ ὑπηρεσία. Ἀνθρώπους μηχανικοὺς. Κούκλες! Αὐτὸς πού εἶδατε πρὶν εἶνε μιά κούκλα. Ὁ ὑπηρετὴς μιά κούκλα.

— Ὠραία, κύριε Τίκνορ. καὶ σὰς ἐκφράζω τὴν ἐπληξί, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμάσιό μου γιὰ τὰς προόδους σας.

Ἀλλὰ... ἔξερτε, ὑπεσχέθην στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας ὅτι μέχρι τὸ μεσημέρι πρέπει νὰ λύσω ἕνα πρόβλημα πού σὰς ἀπασχολεῖ.

— Μάλιστα, κύριε Κόξ, με ἀπασχολεῖ πάρα πολὺ. Ἐγὼ μιά κόρη πολὺ ὦραία. Τὴ Μις Ταιντέλλα. Τὴν κόρη μου αὐτὴ τὴν ἔχει ζητήσει εἰς γάμον ὁ δισεκατομμυριούχος Μόρισον. Ἐκείνη ἐδέχθη καὶ μετὰ μιά ἑβδομαδα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι.

Ἐφθινὰ ἔχθες βρῆκα ἕνα γράμμα πού μοῦ ἔγραφε:

«Πατέρα, Φεύγω. Μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ ἐπιστρέψω ὅταν θὰ πρέπει. Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν κ. Μόρισον. Ταιντέλλα».

Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερο ὅτι ἀπὸ χθὲς ἐξηφανίσθη καὶ ὁ πρῶτος θοηθὸς τοῦ Τζῶν Μπύρον.

— Ἀπαγωγή;

— Ὁχι. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω... Πάντως αὐτὸ τὸ ἐξαφινὸ με θρικόει σήμερα σὲ μιά στιγμή πολὺ ἐξαιρετικὴ τῆς ζωῆς μου.

Πρόκειται νὰ παρουσιάσω σὲ πέντε προσκαλεσμένους τὴ Μις Λόλα.

— Ποιὰ εἶν' αὐτή;

— Μιά μηχανικὴ κούκλα. Εἶνε ἡ τελειοποίησις τοῦ ἔργου μου. Τὴν ἐφτιάσα καθ' ὅλα ὁμοίᾳ μετὰ τὴν κόρη μου, μέγεθος καὶ ὁμοιότητα φυσιογνωμίας. Κινεῖται, ἀκούει σὲ ὅτι τῆς τῶ.

Δὲν μιλά ὅμως ἀκόμη. Θέλω νὰ συνδυάσω κανένα καλύτερο διάφραγμα φωνογράφου μέσα της.

— Μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

Ἡ ὦρα εἶνε 9¼, στίς ἐννεάμισις περιμένω τοὺς προσκαλεσμένους καὶ θὰ παρασταθῇ στὴ δοκιμὴ...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν τόσο ἀπασχολημένος γιὰ τὴν ἐφευρέσιν τζου, πού ἡ ἐξαφάνισις τῆς κόρης του ἐρχόταν σὲ δευτέρῃ μοῖρα.

Στίς 9½ ἀκριβῶς τὸ κουδούνι χτύπησε καὶ σὲ λίγο μπήκαν στὴν μεγάλη αἴθουσα δοκιμῶν πέντε κύριοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Μόρισον.

Μὲ λίγα λόγια τοὺς ἐξήγησε ὁ Δόκτωρ Τίκνορ τὰς προόδους τῆς ἐφευρέσεώς του.

Ἐπειτα προχώρησε σὲ μιά ντουλάπα πού ἔμοιαζε μετὰ κουτί, τὴν ἐσεκέντησε καὶ ὅλοι μας εἶδαμε μιά νέα. Τὰ μάτια ἦσαν κλειστά.

— Λόλα, ἀνοίξε τὰ μάτια!

Ἡ κούκλα τὰ ἀνοίξε.

— Προχώρησε τρία θήματα Προχώρησε.

— Λόλα, σήκωσε τὰ χέρια. Τὰ σήκωσε.

— Θαύμα, ἀνεφώνησαν ὅλοι, θαύμα.

— Λόλα, κάνετε μιά στροφή καὶ γυρίστε στὸ κουτί σας.

Ἐκανε μιά στροφὴ καὶ γύρισε. Μὲ μικρὰ θηματικὰ προχώρησε στὸ κουτί, μπήκε, γύρισε κι' ἐκλείσε τὰ θύεφρα.

— Τὰ συγχαρητήριά μας, Δόκτωρ Τίκνορ, ἄρχισαν νὰ λένε οἱ προσκαλεσμένοι ἐπιστήμονες.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ μιά χαϊρέκακη φωνὴ ἐνός συναδέλφου μηχανικοῦ ἀκούστηκε νὰ λερῇ.

— Ἐ, Δόκτωρ Τίκνορ, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μὰς ξεγελάτε!

Δὲν εἶνε δυνατόν ἕνα ἄψυχο πρᾶγμα νὰ ὑπακούῃ στίς διαταγὰς σας.

— Κύριε Σῶρ, εἶπε ὁ Τίκνορ, θέλω νὰ σὰς δώσω μιά ἀπλὴ ἀπόδειξι τῆς ἀληθείας μου, μέσα σὲ δύο δευτερόλεπτα ἡ κούκλα θὰ γίνη θρόμματα ἐδῶ μπροστὰ σας.

Καὶ ὁ δόκτωρ Τίκνορ ἔβγαλε ἕνα πι-στόλι καὶ σημάδεψε.

«Ο Μόρισον έτρεξε και τούπιασε τὸ χέρι.
—Μή! Πρὸς Θεὸν, μὴ χαλάσετε τέτοιο ἀριστοῦργημα. Τὸ ἀγοράζω ἐγὼ! Προσφέρω χίλια δολλάρια.
—Δὲν τὸ πούλῳ.
—Προσφέρω 10.000 δολλάρια.
—Δὲν τὴν πούλῳ.
—Προσφέρω πενήντα χιλιάδες δολλάρια.

«Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα δλόκληρο τὸ κουτί-ντουλάπα μετεφέρετο πάνω στὸ αὐτοκίνητο.

«Ὁ Κόξ και ὁ Μόρισον κάθονταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο ἡ ντουλάπα κατέβαινε και τοποθετεῖτο στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Μόρισον.

—Κάνατε πολὺ καλά νὰ τὴν ἀγοράσετε...

—Βεβαιότατα και δὲν λυπᾶμαι γιὰ τὰ λεφτά πού ἔδωσα, διότι ἀξίει τὸν κόπο.

—Ἀξίζει. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ σὰς παρακαλέσω κάτι.

—Λέγετε...

—Νὰ μ' ἀφήσετε μόνο μιά στιγμὴ στὸ γραφεῖο σας.

Μόλις ἔφυγε, ὁ Κόξ ἔκλεισε καλά τὴν πόρτα, πῆγε και σήκωσε τὰ παραπετάσματα και μόλις θεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς, τότε πλησίασε τὴν κούκλα.

—Λόλα, φώναξε, κάνετε δύο θήματα ἐμπρός!

Ἡ κούκλα κουνήθηκε και ἔκανε δύο θήματα.

—Πάνω τὰ χέρια!

Ἡ κούκλα σήκωσε τὰ χέρια.

«Ὁ Κόξ πλησίασε, ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό του στὰ μάγουλά της.

«Ἐτριψε πάνω τὸ δάχτυλο, τὸ ἀπέσυρε, τὸ κύτταξε και χαμογέλασε.

—Λοιπὸν; Εἴστε ἡ Μὲς Λόλλα ἢ ἀλλῶς ἡ Μὲς Τίκνορ... Γιατί ἐλάθατε αὐτὸ τὸ ρόλο;

Καμιὰ ἀπάντησις.
—Μὲς Τίκνορ, σὰς παρακαλῶ, ἀπαντήσατε, φτάνει πιά αὕτη ἡ κωμωδία.
Καμιὰ ἀπάντησις.
—Λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν θέλετε ν' ἀπαντήσετε, θὰ σὰς κάνω ἐγὼ νὰ ἀπαντήσετε.
Καὶ ὁ Κόξ πρὶν προλάβῃ ἡ κούκλα νὰ καταλάβῃ τί θὰ ἐγίνετο, τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκυλιά του, τὴ φίλησε και τὴν ἐκούνησε τόσο δυνατά, πού ἡ Λόλα ἢ Τίκνορ ἔβγαλε μιά κραυγὴ.

Ἦταν πράγματι ἡ Μὲς Τίκνορ, ἡ ὁποία τώρα ξεπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

—Μιλήστε μου.

—Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.

«Ἐφερε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι και ἀρχισε:

—Κύριε Κόξ, χθὲς τὸ θράδυ ἔκλεψαν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ πατέρα μου, τὴ Μὲς Λόλα. Εἶδα σὲ τὴν κίνδυνο θὰ ἐξετιθετο ὅλη ἡ ἐργασία του και πῆρα τὴ θέσι τῆς Μὲς Λόλας. Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Ἔτσι ἐσώθη ἡ κατάστασις.

—Ναί, ἀλλὰ ὁ Μπύρον, πῶς ἐξηφανίσθη;

—Αὐτὸς ἀκριβῶς ἔκλεψε τὴν κούκλα.

—Δεσποινίς, εἶπε ὁ Κόξ, πάρτε πάλι τὴ θέσι σας, γιατί πρέπει νὰ φωνάξω τὸν κ. Μόρισον.

Ἡ Μὲς Τίκνορ πῆρε τὴ θέσι της και ὁ Κόξ ἔμπασε μέσα τὸν κ. Μόρισον.

—Κύριε Μόρισον, ἔχω νὰ σὰς ἀναγγέλω εὐχάριστα νέα. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας ἀνευρέθη.

—Και ποῦ εἶνε;

—Θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω αὔριο θράδυ, σ' ἀναμεταξύ ὅμως θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνετε ἄλλη μιά χάρι.

Νὰ ἀπομακρυνθῇτε γιὰ 24 ὥρες ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ἀπὸ τὸ σπιτί σας, ἀπὸ κάθε ἀνθρώπου. Θὰ πᾶτε νὰ ἀναπαυθῆτε στὸ Τιλ-

μπούρ, τὴ θερμὴν ἐπαυλὴ σας. Θὰ πάρεστε και ὅλους τοὺς ὑπηρετές σας μαζί.
—Ὁποῦς θέλετε, κύριε Κόξ.
«Ὁ Κόξ γύρισε μὲ τρόπο και ἔκλεισε τὸ μάτι στὴν διὰ Τίκνορ.
Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔφινε ὅλο τὸ σπιτί στὴ διάθεσι τῆς διδας Τίκνορ γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀναπαυθῇ και νὰ κρυφθῇ ταῦτο-χρόνως.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, μιά εἰδησις ἐδημοσιεύετο στὶς ἐφημερίδες ὑπὸ τὸν κάτωτι τίτλον:

ΚΛΕΠΤΗΣ... ΚΛΕΠΤΟΜΕΝΟΣ

«Χθὲς ὁ διάσημος ἐπιστήμων Τίκνορ ἔκανε τὴν πρώτην ἐπίδειξιν τῶν ἐφευρέσεων του ἐνώπιον τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐπιστημόνων τῆς πόλεώς μας.

Ὁ Δόκτωρ Τίκνορ παρουσίασε μιά κούκλα, ἡ ὁποία κινεῖται σὺν ἀνθρώπου.

Ὁ Δόκτωρ Τίκνορ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ κλαπῇ τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρέσεώς του εἶχε κάνει δύο μοντέλλα.

Καὶ ὅπως και ἐγένετο, χθὲς θράδυ ὁ βοήθος και συνεργάτης του Μπύρον ἔκλεψε τὸ ἕνα ἐκ τῶν δύο, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε ἀχρηστον γι' αὐτόν, διότι τὸ πραγματικὸ εἶνε ἐκεῖνο πού ὁ Δόκτωρ Τίκνορ παρουσίασε σήμερον εἰς τοὺς ἐπιστήμονας.

Καὶ ὅπως και ἐγένετο, χθὲς θράδυ ὁ βοήθος και συνεργάτης του Μπύρον ἔκλεψε τὸ ἕνα ἐκ τῶν δύο, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε ἀχρηστον γι' αὐτόν, διότι τὸ πραγματικὸ εἶνε ἐκεῖνο πού ὁ Δόκτωρ Τίκνορ παρουσίασε σήμερον εἰς τοὺς ἐπιστήμονας.

Ὁ κλέπτης λοιπὸν Μπύρον καταζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν ὡς δράστης μιᾶς κλοπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ὠφεληθῇ τίποτε.

—Κατάρρα! ἀκούστηκε μιά φωνή. Δὲν εἶσαι ἀξίος γιὰ τίποτα Μπύρον. Κρίμα τὰ λεφτά πού ἐοδέψαμε ἕνα χρόνο γιὰ σένα νὰ καθέσαι κοντά στὸ γέρο γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃς τὴν τέχνη.

—Μὰ εἶνε ἀπίστευτο. Ἀλλὰ γιὰ διαβάστε ἐδῶ παρακάτω τί λέει ἡ ἐφημερίδα.

«Τὸ πρωτότυπο και ἀξιοπερίεργον αὐτὸ μοντέλλο, ἡγοράσθη χθὲς ἀπὸ τὸν διεσκατομμυριούχον κ. Μόρισον κι' ἔτσι οἱ κλέπται ἐκλάπησαν ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ χρυσοῦ».

—Ἀ, ὅχι φώναξε ὁ Μπύρον, προτιμῶ νὰ πάω φυλακὴ παρά ν' ἀφήσω στὰ χέρια τοῦ Μόρισον αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο παιδεύτηκα τόσο καιρὸ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσω.

Μέσα στὴ Τζάλμον Στρήτ ὑπῆρχε ἕνα γραφεῖο μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

ΤΖΑΦΕΡΥ & Σία
ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἦταν γνωστὸ στὴν ἀστυνομίαν γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις του, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔδινε καμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ συλληφθοῦν ὁ διευθυντὴς και οἱ ὑπάλληλοί του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ἀπατεῶνες.

Εἶχαν θρῆ τὸν τρόπο νὰ ἀνουν τίμιες ἀπάτες γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ κατηγορηθοῦν.

Πράγματι ἡ ἀστυνομία ἐνῶ ἤξερε καλά τὶς ὑποθέσεις της, ἐν τούτοις δὲν εὑρίσκε στοιχεῖα τέτοια πού νὰ διώκωνται ἀπὸ τὸ νόμο.

Ἀναλαμβάνανε ἐπιχειρήσεις γάμου πτωχῶν νέων μὲ ἐκατομμυριούχους γυναικὲς, κληρονομίαις ἐκκαθαρίσεις κλπ.

Βέβαια, σ' ὅλες αὐτὰς τὶς ὑποθέσεις ὁ θεὸς ἢ ὁ συγγεὴς πού πέβαινε σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἔφινε τὴν περιουσία του, ἀφοῦ σ' αὐτὸ εἶχε ἐνεργήσει ἡ συμμορία νὰ τὸν ξεκάνη και νὰ κλέψῃ τὴ διαθήκη ἂν αὐτὴ ἦταν ἐναντία πρὸς τὴ θέλησιν τοῦ ἀπ' εὐθείας κληρονόμου.

Ἀλλὰ ποῖος μποροῦσε νὰ κατηγορήσῃ ὅτι αὐτοὶ ἐκάναν τὸ φόνον;

Μιά λοιπὸν ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις τῆς ἑταιρείας ἦταν και ἡ κλοπὴ τοῦ μυστικοῦ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Δρος Τίκνορ.

Ἡ συμμορία εἶχε ἐοδέψει πολλὰ χρήματα νὰ θηπῇ τὸν μηχανικὸ Μπύρον και νὰ τὸν τοποθετήσῃ κοντὰ στὸν Δρα Τίκνορ.

Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ μοντέλλο τελειοποιημένο, ὅγῃκε γελα-

σμεν.
«Ὁ Τζάφερσον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, δὲν ἤθελε νὰ καταφύγῃ στὰ κοινὰ μέσα κλοπῆς, ἤξερε τί ἐπικίνδυνο θὰ ἦταν μετὰ τὴ δημοσίευσιν αὐτῆς.
Γι' αὐτὸ και δὲν ἄφησε τὸν Μπύρον νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως τὸν ἔσπρωχνε ὁ θυμὸς και ἡ ἀπελπισία του.
Τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε ἕνα ψευτικὸ γενάκι, ἐντύθηκε σὺν τζέντλεμαν μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του και ἦρθε στὸ σπιτί τοῦ διεσκατομμυριούχου Μόρισον.
Χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

«Ἐνας ὑπηρετὴς ἀμπεύρης και φαλακρὸς ἦρθε και τοῦ ἀνοίξε.

—Ἦδελα μιά στιγμὴ νὰ δῶ τὸν σερ Μόρισον.

—Ἀ... λείπει αὕτη τὴ στιγμὴ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ. Θέλετε νὰ περάσετε στὸ γραφεῖο του;

—Ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε.

Τὰ μάτια τοῦ Τζάφερσον γυάλισαν ἀπὸ χαρά.

Μόνος του στὸ γραφεῖο τοῦ Μόρισον, ἔστ' αὖ 5 λεπτά, αὐτὸ ἦταν ἐπιτυχία.

Ὁ καμπεύρης ὑπηρετὴς τὸν ἔμπασε μέσα.

Ξαφνικὰ σταμάτησε στὸ κατῶφλι.

Τὰ μάτια του ἀντίκρουσαν τὴν κούκλα μέσα στὴν ἀνοιχτὴ ντουλάπα.

—Τί εἶνε αὐτὸ; ἐρώτησε τὸν ὑπηρετὴ.

—Ἡ Μὲς Λόλα, ἡ κούκλα, θαῦμα τοῦ Δρος Τίκνορ.

—Ἀ, αὕτη εἶνε; Καὶ ἀκούει σὲ κάθε διαταγή;

—Μάλιστα! Ἔτσι διατείνεται ὁ ἐφευρέτης.

—Πολὺ καλά.

Καὶ ἐκάθησε.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Σὰν αἰλουρος τινάχθηκε ἐπάνω ὁ Τζάφερσον.

Ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ.

—Μὲς Λόλα, ὅγῃτε ἀπὸ τὸ κουτί σας και κάνετε τέσσερα θήματα.

Ἡ Μὲς Λόλα κούνησε τὰ βλέφαρα και χροχώρησε τέσσερα θήματα τόσο κανονικὰ πού ἐνόμιζες ὅτι ἦταν ἀνθρώπος.

«Θαυμάσια» ψιθύρισε ὁ Τζάφερσον. Ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ Μπύρον γελάστηκε. Αὕτη εἶνε ἡ πραγματικὴ κούκλα τῆς ἐφευρέσεως.

Μισάνοιξε τὴν πόρτα, κανεὶς δὲν φαινότανε στὸ διάδρομο.

—Μὲς Λόλα, προχωρήστε, ἀκολουθεῖστε με.

Ἡ κούκλα προχωροῦσε, τὸν ἀκολουθοῦσε.

Κατέβηκαν τὶς σκάλες. Ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἡ Μὲς Λόλα ἀκολουθοῦσε. Φθάσανε μπρὸς στὸ αὐτοκίνητο.

—Μπῆτε μέσα, Μὲς Λόλα. Καθῆστε, Μὲς Λόλα.

«Ὅλα πῆγαιναν καλά.

«Δὲν τὸ φανταζόμουν πῶς θὰ τὰ κατάφερα τόσο ὁμορφα.

Τ' αὐτοκίνητο προχωροῦσε γιὰ τὸ σπιτί τοῦ Τζάφερσον.

«Ἀ, τί ἔχει νὰ πάθῃ τώρα ὁ Μπύρον, μὲ τὴν παληκοκούκλα πού μοῦ κουβάλησε. Θὰ τοῦ τσακίσω τὸ κεφάλι, σκεπτότανε ὁ Τζάφερσον.

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε.

—Ὑγῆτε ἔξω, Μὲς Λόλα. Προχωρεῖτε, Μὲς Λόλα.

Ἡ Μὲς Λόλα πέρασε τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν περάσῃ και ὁ Τζάφερσον. Ἐνα χέρι ὅμως τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό.

Καὶ τὴ στιγμὴ πού σήκωσε τὰ δύο του χέρια νὰ ὑπερασπισθῇ, ἕνα ζευγάρει χειροπέδες τοῦκλεισαν σφιχτὰ τὰ χέρια.

—Κατάρρα! φώναξε. Ποῖος εἶνε;

—Ἐγὼ, Τζάφερσον, ὁ καμπεύρης ὑπηρετὴς τοῦ σερ Μόρισον, ἢ ἀλλῶς Τὸμ Κόξ, ντέτεκτιθ.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούστηκε ἕνα γέλιο.

Ἡ Μὲς Λόλα κουνήθηκε ἐντελῶς ἀνθρώπινα και ἔξωπασε σὲ γέλια.

—Ὡστε; εἶπε.

—Ἡ Μὲς Λόλα εἶνε ἐπάνω και τὴν φυλάει ὁ Μπύρον κι' αὕτη εἶνε ἡ Μὲς Τίκνορ

ἡ ὁποία ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς μυστικῆς κούκλας γιὰ νὰ τσακίσω ἔσένα Τζάφερσον.
«Ὁ Κόξ ἀνέθηκε ἀμέσως τὰ σκαλοπάτια στὸ πρῶτο πάτωμα και θρῆκε τὸ Μπύρον μόνο του.
—Πάνω τὰ χέρια!

«Ἐντρομος σήκωσε τὰ γέρια γιὰ νὰ τοῦ περάσουνε τὶς χειροπέδες.

Τὴν ἐπαύριο οἱ ἐφημερίδες διηγοῦντο τὸ κατῶρθιμα τοῦ Τόμ Κόξ.

Κι' εὐθυμολογοῦσαν εἰς ὄφρος τοῦ Τζάφερσον ὁ ὁποῖος ἐφημιζέτο τόσο ἱκανός.

Σὲ μιά ἄλλη γωνία τῆς κοσμικῆς κινήσεως ἀνηγγέλλοντο οἱ γάμοι τοῦ σερ Μόρισον μετὰ τῆς διδας Τίκνορ.

Τὰ δαχτυλίσια ἀντήλλαξε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Τόμ Κόξ.

Τὸ ζευγάρει μαζί μὲ τὸν κύριο και τὴν κυρία Τόμ Κόξ, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἐπεθεβάζοντο τοῦ γιῶτ ἡ «Ἐλπίς» και ἀναχωροῦσαν γιὰ τὴν Αἴγυπτον

Τ Ε Λ Ο Σ

—

Ὁ βασιλικὸς

Ἡθογραφίαι τοῦ χωριοῦ

Φουντωτὸς - φουντωτός, μέσα στὴν ὁμορφὴ γλάστρα τοῦ πάνω στὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου, στόλιζε μὲ τὴν θελουδένια του ὁμορφιά, ὁ βασιλικός, τὸ κάτασπρο σπιτί τοῦ καπτάν - Βαγγέλη τοῦ Σπανοῦ. Καὶ τὸ ἡλιοθασίλεμα, στὸ παραθύρι, πλάι του,, πλάι του, σὺν βασιλίσσῃ πλάι στὸ Βασιλεῖο, φάνταζε ἡ κόρη τοῦ καπτάν - Βαγγέλη, ἡ Μαρουλιώ.

Ἀκούμπανε τὸν ἀγκῶνα στὸ πρεβάζι και μὲ τὴν ἀπαλότητα τῆς στήριζε τὸ κεφάλι της.

Ἡ Μαρία τῆς ἐάνοιγε κατὰ τὸ πέλαγο. Βυθιζότανε σὲ ρεμβασμούς κι' ὁ ἡλιος, ἔσθυνε σιγὰ-σιγὰ καθὼς σθύνανε οἱ ἐλπίδες τοῦ κάθε νεοῦ, τοῦ κάθε λεβέντη τοῦ χωριοῦ. Ἡ Μαρουλιώ ἀγαπάει. Ἀδικα, λοιπὸν, περνᾷ ὁ καιρὸς μας κατὰ ἄπ' τὸ παραθύρο της. Μὰ σύγκαιρα ἐξέβαινε και τὸ ἐρώτημα: Ποιόνε ἀγαπάει; Σπάζανε τὸ κεφάλι τους, μὰ δὲ βρῖσκανε κανένα: Οὔτε ὁ Τζάννης, τοῦ καπετάν - Βασιλῆ, οὔτε ὁ Τζωρτζῆς, ὁ χορευταράς. Μπᾶς εἶνε ὁ Μιχάλης τοῦ Κέντρου; Ὅσκι. Αὐτὸς τάχει μὲ τὴν Μαργαρίτα τοῦ Γιατροῦ. Αἱ, μὰ τότες ποῖος διάολος εἶνε;

Ζήλευαν τὸν ἀγνωστον ἀγαπητικὸ τῆς Μαρουλιώ, οἱ μακαντάσηδες τοῦ χωριοῦ, μὰ και οἱ κοπέλλες ζήλευαν τὴ Μαρουλιώ, γιατί ὅλα τὰ καπετανόπουλα τρέχανε πίσωθὲ της, και μεροσταλιάζανε κατὰ ἄπ' τὸ παραθύρι της, γλεντώντας και τραγουδώντας και οἱ στεναγμοὶ τους και τὰ ἄχ και ὁἶχ, χύνανε φαρμάκι στὶς καρδιές τους.

Κι' αὕτη ἐξένοιαστη μὴ δίνοντας πεντάρα γιὰ τὰ ὅσα γίνοντουσαν γιὰ δαύτην, τὸ ἡλιοθασίλεμα ἔβγαине μὲ τὸ ποτιστήρι, πότιζε καλά-καλὰ τὸ βασιλικὸ της, ντυνότανε, ἔβαζε τὸ μαντήλι στὸ κεφάλι της και νάτηνε, χαρούμενη σὺν τῇ λιδόγῃ μέρᾳ στὸ παραθύρο, γιὰ νὰ βυθισθῇ στὸ ὄνειρόπαρμά της. Κι' οἱ μορφονεῖοι ἀπ' τὸν Καφενὲ τοῦ Νικολάκη, νὰ κορδώνωνται, νὰ φομαρῶνουνε τὸ σιγάρο τους ὅσο δυνόντουσαν πιδ μερακλήδικα και οἱ τολμηροὶ νὰ ρίχνουνε και κανένα λογάκι.

Ἦθγε ἡ μέρα και χάνεται ἡ μέρα.

Χρόνια τώρα τὴν καμφορεγότανε ὁ Μαρουλιώ, ὁ γυιὸς τοῦ παρέδρου, μάλιστα στὸ πανηγύρι τ' Αἰ-Λιά, πού τὴ χόρευε, ἔριξε στὰ παιγνίδια ἕνα κατοστάρικο. Αὐτὸ ἔκαμε τὶς κακὲς γλώσσες νὰ ποῦνε πολλά. Μὰ γι' αὐτὰ πεντάρα δὲν ἔδινε.

Εἶχεν ὅλος ἀνάψει, σὺν τὸν «Βρουκάνο» ἀπὸ ἔρωτα. Φούσκωνε και ξεφούσκωνε, πέρναγε και ξαναπέρναγε ἀπ' τὸ σπιτί της, και εἶχε πῆ μὲ τὴν παρέα του, στὸ μαγαζὶ τοῦ Νικολάκη, πού εἶνε ἀγ-

νάντια ἀπ' τὸ παραθύρι της. Ἐνα δλόκληρο βαρέλι «νυχτέρια», στὰ γλέντια του, γιὰ δαύτην. Ἔτσι γιὰ νὰ ξεχαστοῦνε τὰ βέβασα τῆς ἀγάτης.

Κεῖνον τ' Αὐγουστιάτικο ἀπομεινήμερον τὸ χωριὸ ἦτανε σηματοστολισμένο. Ὅλοι οἱ χωριάτες, εἶχαν ἀπὸ νωρὶς σχολάσει και μὲ τὰ γιορτινά τους, οἱ γέροι μὲ τὶς βράκες και οἱ νέοι μὲ τὰ Εὐρωπαϊκά, καθισμένοι στὸν καφενὲ τοῦ Νικολάκη, πίνανε τὴ ρακὴ τους και κουδέντιαζαν γιὰ τὰ καράβια τους, τὶς δουλειές τους και οἱ μορφονεῖοι γιὰ τοὺς καυμούς τους. Ἦτανε παραμονὴ τοῦ Σωτήρος, τὸ χωριὸ θὰ πανηγύριζε, γιῶρταζε ἡ πιδ μεγάλη ἐκκλησιά τοῦ χωριοῦ. Θὰ ρχότανε και ὁ Δεσπότης. Περιμένανε λοιπὸν νὰ χτυπῶν οἱ καμπάνες γιὰ νὰ πᾶνε στὸν ἑσπεριδόν.

Ἦτανε και ὁ Μανωλιὸς τοῦ Πάρεδρου ἐκεῖ μὲ τὴν παρέα του. Τὸ παράθυρό μὲ τὸ βασιλικὸ ἦτανε ἀνοιχτὸ μὰ ἡ Μαρουλιώ δὲ φαινότανε. Ντυνότανε γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησιά. Ὁ Μανωλιὸς πολέμαγε μὲ τὴν ματιά του νὰ τρυπήσῃ τὰ χοντρά ντουθάρια, νὰ φτάσῃ στὴν κάμαρά της, νὰ τὴν ἀγναντέψῃ, μὰ οἱ τοῖχοι ἦτανε χοντροί.

Οἱ καμπάνες χτυπήσανε και ἀπ' τὶς πόρτες ἀρχίσαν νὰ ξεπροβάλλουνε οἱ γυναικὲς μὲ τὰ γιορτινά τους, πρῶτα οἱ γρηῆς, ὕστερα οἱ μεσόκοπες και τελευταῖες οἱ κοπελλοῦδες, γελαστὲς και πασχαρες.

Φάνηκε και ἡ Μαρουλιώ σεινάμενη και κουνάμενη, σὺν Βενετσιάνικῃ γολέττᾳ και ἀναψεν ὁ τόπος, ὅλα φωτίστηκαν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Σύνωρα ὁλωνὼν τὰ μάτια τὴν κατατράγαν. Τὸ Μανωλιὸς λυθήκα νὰ τὰ ὑπάτα. «Γοργὸν ἔου» μουρμούρισε, και τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ μάτι, νὰ κατεβαίνῃ, σὺν περιστέρα, τὰ σκαλιά τ' Αἰ - Νικολά και νὰ χάνεται στὸ στενὸ τοῦ Γαρυφαλῆ:

—Ἀχ, βρέ, παιδιά, ἔλυσω.

—Αὐτὰ ἔχει ἡ ἀγάπη Μανωλιό μου.

—Αὐριο τελειώνουμε. Εἶπεν ἀποφασιστικὰ ἐνῶ ἔδλεπε τὸ παραθύρι, θὲς ἀπὸ συνήθειαν... θὲς...

—Τί θὰ τὴν κλέψῃς; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι ἐκπληκτοί.

—Ναί, ἀπόψε. Καὶ σώπασε.

Σὰν τέλειωσε ἡ λειτουργία πλησίασε

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Μεταξύ μας

AMES, MODES, E.C.T.

Ένα από τα χαρακτηριστικά της γυναικείας φιλαρεσκείας είναι η εμφάνιση. Δέκα φορέματα, δέκα διάφορες γυναίκες, δέκα καπέλλα, δέκα διάφορα κεφαλαία μας παρουσιάζει η γυναίκα σε κάθε εμφάνισή της.

Το πρωί στον περίπατο, το απόγευμα στο σαλόνι, το βράδυ στην έσπεριδα, στην πλάζ, στην εκδρομή. Είναι το μυστικό της γυναίκας, είναι η γοητεία της. Αρέσει στον άντρα, η άλλη διαρκώς εμφάνιση για να του δείχνεται και να του φαίνεται. Άλλη, διαφορετική κάθε φορά, πιο έλκυστική. Με σκίες, με ήλιο, με ντεκολτέ, με γυμνά και ημίγυμνα.

Είναι το μυστικό της γυναίκας και μακάριες, εδωκυμένες εκείνες, που μπορούν να αναζωογονούν την λαχτάρα του άντρα κάθε φορά. Ένα καινούργιο, ένα από τους πιο δημοφιλείς ποιητές της Γαλλίας, ο Πάολ Ζεράντο, σ' ένα του ειλίο, που το κυκλοφορεί, «Εγώ κι' εσύ» έχει ένα ποίημα: «Μόδες, καπέλλα και λουλούδια. Δεν υπάρχουν μέσα σ' αυτό αντιπροσωπευτικότερη ψυχολογία για την γυναίκα με τα στολίσια της και τις εναλλαγές της, μπροστά στον άνδρα.

Ένα καπέλλο καινούργιο, ένα άλλο φορεμάκι και γίνονται άλλη εσύ. Και τα φίλια, τα ἀγκυλώματα λές και πέρνουν κι' αυτά έναν καινούργιο τόνο επιθυμίας που προσδιορίζουν το χαρακτηριστικό του άλλου. Κάτι άλλο, κάτι καινούργιο, σ' αυτό έχει ταχθεί η νέα ανδρική ψυχολογία.

Άλλοι μόνο στις γυναίκες που δεν ξέρουν να βιάσουν απάνω τους αυτό το άλλο. Πόσο χαμένες βγαίνουν μέσα στο παιχνίδι της ακουστικότητας που έχει δημιουργήσει η ανήσυχη

Ένα καλοκαιρινό μοντελάκι του Οίκου Ουέοθ των Παρισίων.

ψυχούσθεσι του άνδρα.

Και όμως, τι χρειάζεται; Πολύ λίγα πράγματα. Πρό πάντων όμως πρωτοβουλία για να πείσει στο σκοπό της κάθε γυναίκα.

Γυναίκες παντρεμένες ή άνυπαντρες, κάποιον έχετε που να θέλετε να σας παρατηρήσει, αν δεν έχετε τον άνδρα σας. Μη χανόσαστε για τόσο λίγα πραγματάκια που έδαρτώνται εξ άλλου από εσάς.

Δυνατώστε τη γοητεία σας και θα βγήτε κερδισμένες.

ψωμί επάνω στις οποίες έχετε αλείψει από λίγο μιά ερωσφορική αλοιφή».

Την αλοιφή αυτή την παραγγέλνεται στο φαρμακείο.

Λοιπόν, μιά τακτική διώξτε επί μιά εβδομάδα μ' αυτό τον τρόπο των κατσαρίδων, να εισθε θεαίο ότι θα τις εξολοθρεύση.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Τ' ΑΣΗΜΙΚΑ

Πολλές φορές θρικόμαστε μπροστά στο δίλημμα αυτό:

Πώς να καθαρίζω τ' ασημικά μας. Είναι άπλουστατα.

Βάνομε νερό να θράση, πρίν κολλήσει προσέτα με λιγάκι καρμινάτο που έχουμε αγοράσει από τ'ε φαρμακείο.

Παίρνομε τότε ένα λινό πανί και τ'α τρίβομε καλά. Τ'α πλένομε και τ'α σκουπίζομε ένα-ένα χωριστά.

ΤΑ ΨΑΘΙΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τ'α ψάθινα επιπλά τ'α μεταχειρίζομαστε πάρα πολύ το καλοκαίρι και επομένως λερώνουν περισσότερο.

Λοιπόν, όλα τ'α ψάθινα καθαρίζονται με νερό και με σαπούνι.

Παίρνομε μιά μαλακή θουρπίτσα, σαπούνι και κρύο νερό και τ'α τρίβομε. Έπειτα τ'α ξεπλένομε πάλι με νερό κρύο.

Έπειτα τ'α σκουπίζομε η τ'α τοποθετομε στον αέρα για να στεγνώσουν γρήγορα.

Αυτό είναι απαραίτητο. Όσοδήποτε πρέπει να στεγνώσουν γιατί αν τ'α αφήσωμε θρεμένα τότε κιτρινίζουν.

ΤΑ ΨΑΘΑΚΙΑ

Τώρα που τελειώνει το καλοκαίρι και τ'α ψαθάκια έχουν κιτρινίσει, χωρίς να έχουν παλάρσει, και να είναι για πέταμα τ'α καθαρίζετε ως εξής:

Λοιπόν, θγάζετε την κορδέλλα. Τ'ο ξεσκονίζετε καλά.

Έπειτα ρίχνετε σ' ένα ποτήρι νερό ολάτι της κουζίνας.

Όταν λυώση καλά, τ'α ανακατώνετε πάλι και μ' ένα πανί το όποιον θουτάτε στη διάλυσι αυτή, τρίβετε εξωτερικώς το ψαθάκι.

Τ'ο επαναλαμβάνετε δυο-τρεις φορές και τ'ο ψαθάκι θα γίνη σαν καινούργιο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Υγιεινή

ΜΑΣΑΖ

Η Ιστορία του μασάζ εύρισκεται σε πολύ παλαιότερα εποχή από ό,τι νομίζομεν.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και Έλληνες μετεχειρίζοντο τ'ο μασάζ διά την πλαστικότητα του σώματος.

Σ' την σημερινή εποχή έχει αποδειχθή ότι τ'ο μασάζ δεν κάνει πάντοτε καλό, πρό πάντων στο πρόσωπο και στοδε μαστούς.

Γι' αυτό η νέα επιστήμη μετεχειρίζεται άντι τ'ο μασάζ απλάς επαλείφει από χυμούς καρπών.

ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤ

Πολλές από τις αναγνώστριές μου με ρωτούν στα γράμματά τους: Τι να κάνω για να μού πέση η κοιλιά.

Απαντώ: Πρώτα απ' όλα να μη μεταχειρισθήτε κανένα απολύτως φάρμακο εξωτερικώς.

Διότι η κοιλιά υπάγεται στην πλαστικότητα του σώματος και επομένως τ'ο μόνο μέσον για να την κάνη να πέση είναι η γυμναστική.

Δηλαδή όταν λέγο «Γυμναστική» δεν πρόκειται για πολλά πράγματα. Απλάς χρειάζεται να κάνετε μερικές κινήσεις, οι οποίες είναι ωφέλιμες για την επαναφοράν της κοιλιάς στην πρωινή της κατάσταση.

Δηλαδή: Όταν θρικόμαστε μέσα στο δωμάτιό σας τ'ο πρωί, τ'ο μεσημέρι και τ'ο βράδυ, η είνω πλένεσθε, σ' όλο αυτό τ'ο γυρίζετε, ντύνεσθε, σ' όλο αυτό τ'ο διάστημα και επί ένα τέταρτο σκεδόν να περπατάτε μέσα στο δωμάτιό σας με τις άκρες των ποδιών, δηλαδή στά νύχτα.

Όταν θρικόμαστε μέσα στο δωμάτιό σας τ'ο πρωί, τ'ο μεσημέρι και τ'ο βράδυ, η είνω πλένεσθε, σ' όλο αυτό τ'ο γυρίζετε, ντύνεσθε, σ' όλο αυτό τ'ο διάστημα και επί ένα τέταρτο σκεδόν να περπατάτε μέσα στο δωμάτιό σας με τις άκρες των ποδιών, δηλαδή στά νύχτα.

Αυτό είναι τ'ο ένε

Ένα ζευγάρι καλοκαιρινά μοντέρνα παπουτσάκια καμωμένα από πετιό κροκοδείλου. Από τ'ο ίδιο πετιό είναι καμωμένη και η παρατεύρους τσάντα.

Ένα χτένισμα καμωμένο με απλή μίξμα, χάλι χωρίς περμανάντ.

Ιό άλλο: Κάθε πρωί είνω ξυπνήσετε και πρόκειται να σηκαθήτε, χασομερήσετε στο κρεβάτι για 10 λεπτά να κάνετε τις κάτωθι ασκήσεις.

Το Τεντώνετε τ'ο κορμί εαπλωμένο πάνω στο κρεβάτι.

2ο Σηκώνετε τεντωμένο τ'ο ένα πόδι σιγά-σιγά. Έπειτα τ'ο άλλο.

3ο Συνερίζετε αυτό τ'ο ανεβοκατέβασμα πύ ρυθμικά, πύ γρήγορα, χωρίς να λυγίζετε τ'α γόνατα και όσο μπορείτε πύ ψηλά πύ κοντά στο σώμα.

4ο Σηκώνετε και τ'α δυο πόδια ταυτόχρονα.

5ο Σ' αυτή τ'ο στάσι ανοίγεται τ'α σκέλη και τ'α κλείνεται πολλές φορές.

Να είσθε θέατες, αγαπητές μου αναγνώστριες, ότι σε 20 ημέρες αν κάνετε όλα τ'α ανωτέρω, δεν θάχετε κοιλιά.

Καλλωπισμός

ΑΠΟΨΙΔΣΙΣ

Ένα από τ'α σπουδαιότερα ζητήματα που απασχολούν τη γυναίκα είναι και οι τρίχες.

Τρίχες στο πρόσωπο, στα χέρια, στα πόδια. Καθημερινώς λαμβάνω ερωτήσεις που απασχολούν τ'α γράμματά και εκφράζουν τον καύμο των αγαπητών αναγνώστριών μας.

Κι' εφ' όσον πρόκειται για ένα απλό γυνώδι, σ'α χείλη ή σ'α μάγουλα κοντά σ'α αυτιά, τ'ο μόνο γιατρίκο είναι να τ'α πλίζομε μ' ένα υπαίμακτι δουγλιμένο σε δευζενέ 20 βαθμών, μέσα στο όποιο προσθέτουμε μερικές σταγόνες αμιμονίας και τ'α αση.

Όταν λυώση καλά, τ'α ανακατώνετε πάλι και μ' ένα πανί το όποιον θουτάτε στη διάλυσι αυτή, τρίβετε εξωτερικώς τ'ο ψαθάκι.

Τ'ο επαναλαμβάνετε δυο-τρεις φορές και τ'ο ψαθάκι θα γίνη σαν καινούργιο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Αφού τ'ο τρίψετε τότε μ' ένα στεγνό καθαρό πανί, τ'ο ξαναπερνάτε την κορδέλλα και τ'ο κούβετε μέσα σε μιά σακούλα για τ'ο χρόνο.

Η άπλοποίησις έχει ήδη μεταφερθή και στα επιπλά, τα όποια επιδέονται με λίγη πρωτοβουλία πολλές μεταλλαγές για άπλοποίησι.

Δύο οριζόντιες σανίδες και μιά κάθετος σχηματίζουν ένα θαυμάσιο τραπέζι.

Όταν μάλιστα τ'α δώσετε να σας τ'α ροκανίσουν και τ'α χρωματίσετε με μιά μπογιά λακέ, έχετε τ'ο ωραιότερο και άπλουστερο τραπέζακι.

Τ'ο ίδιο και για τ'ους καναπέδες, τις καρέκλες, τις βιβλιοθήκες.

Όλα μπορούν να πέρουν στην άπλοτητα.

Μανειρική

ΒΩ ΑΛΛΑ ΒΕΝΕΣΙΕΝ

Παίρνομε μιά οκά κρέας ψαγύ, 3 κουταλιές σουτυρο, μισό ποτήρι άσπρο κρασί, λίγη ντομάτα μπελτέ, αναμμένη σε νερό, μισή οκά μακαρόνια σπαγέτο, 50 όρμια τριμμένο τυρί (παμεζάνα ή κασέρη) και άλατοπύερο.

Πλένομε τ'ο κρέας και τ'ο καθουρίζομε στην κατσαρόλα με τ'ο δοτύρο.

Όταν έτοιμασθή απ' όλες τις μεριές, τότε βάζομε στην κατσαρόλα τ'ο κρασί και τ'η ντομάτα, τ'η σκεπάσομε, εξακολουθοῦμε τ'ο ψήσιμο, γυρίζοντες από καιρού σε καιρό τ'ο κρέας. Έάν δοῦμε ότι άπερρορήθη τ'ο όγρο τ'ο, τότε ρίχνομε μέσα λίγο νερό. Μετά μείμιση ώρα, πού θάνε πλέον ψημένο τ'ο κρέας τ'ο θγάζομε απ' την κατσαρόλα, διαλύομε τ'η σάλτσα του με λίγο νερό, και τ'η περνάμε από ψηλό τρυπήτο. Τ'η ξαναβάζομε στη κατσαρόλα μαζί με τ'ο κρέας και κοντά στη φωτιά, για να διατηρούνται ζεστά.

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν θράζομε τ'α μακαρόνια, τ'α στραγγίζομε με τ'ο τρυπήτο και μετά τ'ο στραγγισμα τ'α ξαναβάζομε στη κατσαρόλα πού τ'α θράσαμε, τ'α ζεματίζομε με δοτύρο και τ'α σεβρίζομε σε μιά πιατέλλα, ρίχνοντας επάνω τ'ο τυρί και τ'η μιση σάλτσα του φαγητού. Σ' αυτό τ'ο πιατέλλα σεβρίζομε τ'ο κρέας φέτες κι' άπ' τ'ο ρίχνομε τ'η σάλτσα. Τ'ο φαγητό αυτό αν κατ'εβρίσθη χωριστά, έντοτοις τρώγεται συγχρόνως (κρέας και μακαρόνια).

Κατόπιν

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

—Όταν ο γενναίος αδελφός σας, ο επιθεωρητής Βέζιμουθ και ο Φοῦ Μαντσού έβούτησαν μέσα στο νερό, ο Φοῦ Μαντσού κρατούσε στα χέρια του μιά θελόνα με δηλητήριο. Τό γέλιο αυτό λοιπόν σημαίνει ότι ή θελόνα ξετέλεσε την άποστολή της. Ο αδελφός σας κατάντησε τρελλός!

Ο Βέζιμουθ έγύρισε απ' άλλοτο το πρόσωπό του γιά νά κρύψει τή συγκίνησή του.

—Καί τί δηλητήριο είχε ή θελόνα;

—Είπε ή έκκρισις ενός δηλητηριώδους έρπετος πού ζή στην Κίνα. Προκαλεί τήν άμεσο τρέλλα και σπανίως τό θάνατο.

—Ήταν άδύνατο νά τόν υπερασπίσωμε. Έκτός τό ότι ήμετες δεμένοι αλλά και σ' άναμεταξύ ή θενζινάκατος είχε πολύ άπομακρυνθή. Φαντάζομαι όμως και νά μή ζή γιατί τό άτύχημα τού συνέβη στα θαθεία τού ποταμού, και ή ξηρά ήταν πολύ μακριά.

—Πώς έξηγεíte λοιπόν ότι δέν άνευρέθη κανένα από τά δύο σώματα;

—Ο Ρύμαν μου είπε ότι όσοι πνίγονται σ' αυτό τό μέρος δύσκολα άνευρίσκονται, τούς καταπίνει τό στριφογύρισμα τού νερού.

—Άκουσθηκε ένας έλαφρός θόρυβος από τό διπλανό δωμάτιο.

Η τραγική πληροφορία είχε καταβάλει τήν κυρία Βέζιμουθ.

—Τής είπαμε πολύ λίγα πράγματα, είπε ο κουινιάδος της. Δέν ξέρει τίποτα γιά τή δηλητηριασμένη θελόνα. Άλλά τί ληστής είχε λοιπόν αυτός ο Φοῦ Μαντσού;

—Ο Ιατρός Φοῦ Μαντσού, είπε ο Σμίθ, είχε ή προσωποποίησης της σημερινής κινέζικης διανοητικότητος. Είπε άπό τά φαινόμενα εκείνα πού παρουσιάζονται μιά φορά στόν αιώνα. Είπε ένας υπεράνθρωπος, ο όποιος θά μπορούσε, άν τό ήθελε, νά επαναστατήσει τήν έπιστήμη.

Ο Σμίθ είπε αυτά και έσιώπησε.

—Δυστυχισμένο Βέζιμουθ, είπε. Η κατάσταση της κυρίας Βέζιμουθ καλύτερησε;

—Πολύ λίγο, είπε ο αδελφός Βέζιμουθ. Ήταν ένα πολύ δυνατό χτύπημα γιά τήν ύγεια της. Άλλά τρομάζει διαρκώς.

Η γυναίκα μου μου είπε, ότι τήν άκουσε νά φωνάζη τή νύχτα κατά τις 2½ τό πρωί. Τής φάνηκε πώς χτυπούσαν στην πόρτα.

—Ποιά πόρτα;

—Τήν πόρτα τού δρόμου. Αυτήν εκεί. Όλων τά μάτια έστράφησαν προς τή διεύθυνσι εκείνη.

—Ο Τζόν έρχότανε συχνά αυτή τήν ώρα κατά τις 2½ από τήν άστυνομία, έξηκολούθησε ο Βέζιμουθ. Κι' αυτό μας κάνει νά φανταζώμαστε ότι ή δυστυχισμένη Μαρία έχει παραισθήσεις και διαρκώς νομίζει ότι είναι ο άντρας της. Άλλά τήν περασμένη νύχτα —μην έκπλαγείτε— ήταν έγνπια και ή γυναίκα μου, είχε άυπνια.

—Καί;

—Άκουσε κι' εκείνη!

Ο ήλιος χρύσωνε τή γωνία τού σαλονιού. Άλλά σ'ας θεσπιά πώς έρρίγησε. Η Καραμανέ έπιασε τό χέρι μου, κάπως περίεργα, παιδικά.

Τό χέρι της ήτανε κρύο και μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Η Καραμανέ δέν ήταν κοριτσάκι, ήταν κοπέλλα με μιά σπάνια όμορφιά, ένα μαργαριτάρι της Άνατολής.

—Κι' έπειτα; ρώτησε ο Σμίθ.

—Φοβήθηκε νά κυττάξη έξω από τό παράθυρο.

Ο Σμίθ γύρισε και με κύτταξε κάπως περίεργα και κάθισε σέ μιά πολυθρόνα.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΧΤΥΠΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Από δλη αυτή τήν καταδίωξι πού κάναμε έκτός από τήν Καραμανέ και τόν αδελφό της, κανένας άλλος από τή σπείρα τού Φοῦ Μαντσού δέν έπεσε στα χέρια μας.

Εγκλήματα στυγερά έχαραξαν τό δρόμο τού Φοῦ Μαντσού. Τό κοινό δέν έλληροφορήθηκε παρά έλάχιστα από τήν αλήθεια και δέν θά μάθη ποτέ τίποτα περισσότερο.

Η άστυνομία κατάρθωσε νά επιβάλη σιωπή στόν τύπο.

Ευτυχώς θέβαια πού γίνηκε κι' αυτό, είδ' άλλως τότε ένας σωστος πανικός θά κατέβαλε όλόκληρη τήν Άγγλία.

Οί δουλειές τού Φοῦ Μαντσού είχαν τό κέντρο έκκρινσέως τους πάντοτε από τόν Τάμεσι.

Σήμερα ο Φοῦ Μαντσού δέν άκουγότανε πιά, ή δέ Καραμανέ με τόν αδελφό της απολάμβαναν τής έλευθερίας τους.

Ποιός θά μπορούσε νά καταδικάση τή γυναίκα αυτή; Έφτανε νά ρίξη μιά ματιά επάνω της γιά νά νοιώσης τά πιο περίεργα συναισθήματα. Είχε κάτι τό γλυκύ μυστηριώδες, κάτι τό μαγεμένο, έλκυστικό. Παρ' όλες τις σκληρές δοκιμασίες πού ύπέφερε ή Καραμανέ ήταν ένα παιδί. Καί όμως πάλι τά μάτια της μαγεύανε και τά χείλη της προκαλούσανε.

Τή παρακλήσει τής θγάλαμε δύο εισιτήρια: ένα γι' αυτήν κι' ένα γιά τόν αδελφό της. Θα φεύγαμε μ' ένα ατμόπλοιο πού θά έφευγε έπειτα από τρεις ημέρες και θά έπιασε στην Αίγυπτο.

Τά μάτια όμως της Καραμανέ ήταν θλιμμένα. Μπορώ άρα γε νά περιγράψω τήν άνησυχία της καρδιάς μου; Άνάφελο, γιατί αυτό μου είναι άδύνατο. Μέσα στα μαύρα μάτια της έκαιγε μιά φωτιά πού δέν μπορούσα ν' άντικρύσω. Τά μεγάλα ματοτσίνουρα κρύβανε μιά επιθυμία πού δέν μπορούσα νά τή διαβάσω.

Ο Σμίθ καταλάβαινε καλά τή δύσκολη αυτή θέσι μας. Μπορώ νά θεσπιάσω ότι ήταν ο μόνος άντρας πού τή γνώρισε και κράτησε άπέναντί της μιά άπόλυτη ψυχραιμία.

Προσπαθούσαμε νά τή διασκεδάσωμε γιά νά δεχάση τό θλιωρό παρελθόν. Βγαίναμε έξω περίπατο. Κι' ένοιωθα έναν έγωισμό νά τήν έχω δίπλα μου. Παρατηρούσα τόν άδόσταχο θαυμασμό τού κόσμου. Από τότε κατάλαβα τί αξίζει μιά πραγματική όμορφιά.

Εν' άπόγευμα είχαμε πάει σέ μιά έκθεσι έργων ζωγραφικής. Μαζί μας ήταν και ο Άζίξ.

Ξαφνικά ο νεαρός έσφιξε τό χέρι της αδελφής του και της ψιθύρισε μερικά λό-

για στην Άραβική. Έκείνη χλώμιασε και είδα τά μάτια της ν' άνοίγουνε από φόβο. Γύρισε και μου είπε:

—Ιατρέ Πετρί, ο Άζίξ μου είπε ότι ο Φοῦ Μαντσού θρίσκειται εδώ.

—Πού; άκούστηκε άπότομα ή φωνή τού Σμίθ.

—Εδώ μέσα στην αίθουσα, είπε σιγανά. Ο μικρός έψαχνε με τή ματιά του. Ο Άζίξ νοιώθει τήν παρουσία του ακόμα κι' από τή σκιά του. Είπε δυνατόν νά θρίσκειται ακόμα ζωντανός;

Καί ο Σμίθ έψαχνε τριγύρω του. Άλλ' άδύνατο. Κανένας από τούς άντρες πού μ'ας τριγύριζαν δέν μπορούσε νά ήτανε ο τρομερός Φοῦ Μαντσού. Καί ποιός από μ'ας δέν θά άνεγνώριζε τή μεγάλη κορμοστασιά με τούς πλατείς ώμους;

Ξαφνικά είδα τό Σμίθ ν' ανατριχιάζη. Τόν είδα νά κυττάξη κάποιον πού περνούσε από τή διπλανή αίθουσα.

Ήταν κάποιος ψηλός, ήλικιωμένος, φορούσε ένα μαύρο παλτό κι' ένα θελούδινο καπέλλο. Είχε μακριά λευκά μαλλιά, μιά πατριαρχική γενειάδα, φορούσε μπλέ γυαλιά, και προχωρούσε σιγανά, άκουμπώντας σ' ένα μπαστούνι.

Ο Σμίθ χλώμιασε. Αφού έρριξε μιά ματιά στην Καραμανέ, μ'ας άφησε. Ήτο δυνατόν αυτός νά είναι ο Φοῦ Μαντσού;

Είχαμε περάσει πολλές ημέρες από τήν τραγική εκείνη νύχτα πού είδαμε τό Φοῦ Μαντσού νά θυθίζεται μέσα στο ποτάμι, πιεζόμενος από τό χέρι τού έπιθεωρητού Βέζιμουθ, πού τόν έσφιγγε από τό λαιμό. Ήρεύνησαν δλη τήν όχθη νά θρουν ένα από τά δύο πτώματα. Ψάξαμε όλα τά μέρη πού μ'ας υπέδειξε ή Καραμανέ. Όλα δείχνανε ότι ή τρομερή σπείρα των δολοφόνων είχε σκορπίσει, ότι ο Άρχηγός των Άποτροπών Έγκλημάτων δέν τούς διηύθυνε πιά. Καί όμως ο Σμίθ δέν ήταν Ικανοποιημένος. Διαρκώς έδινε διαταγές στην άστυνομία όπου ύπωπευότανε και τό παραμικρό.

Βγήκαμε έξω. Ο Σμίθ μιλούσε με τόν κλητήρα. Γύρισε και μ'ας είπε:

—Είπε ο καθηγητής Ζίνερ Μόντ. Ο κλητήρας τόν γνωρίζει πολύ καλά.

Τό δνομα τού περίφημου αυτού άνατολιστή, μου ήταν πολύ γνωστό. Άλλά δέν είχα ποτέ δη τόν καθηγητή.

—Αυτός ο κύριος ήταν στην Άνατολή, τώρα τελευταία, είπε ο κλητήρας. Τόν ξέρω καλά. Έχει επανέλθει από τήν Κίνα προ ήμερών.

Ο Σμίθ άναστήναξε. Η Καραμανέ συνηλθε, χαμογέλασε.

—Αν ήταν εδώ, τετέλεσται.

Χαιρετήσαμε τόν κλητήρα και φύγαμε. Πάντως, είπε ο Σμίθ. Δέν μπορώ νά καταλάβω κάτι. Τή διαίσθησι τού παιδιού. Μην ξεχνάς, Πετρί, ότι αυτός ζήσανε κοντά του και τόν νοιώθουν πιο πολύ. Έν πάση περιπτώσει, εδώ, θά πάω νά κάνω μιά έπισκεψι σ' αυτόν τόν καθηγητή Ζίνερ Μόντ.

Αφού όδηγήσαμε τήν Καραμανέ και τόν αδελφό της στο ξενοδοχείο και τοποθετήσαμε 4 άστυνομικούς προς φύλαξιν, ο Σμίθ τηλεφώνησε στη Σκότλαντ Γιάρντ γιά νά ζητήσει πληροφορίες.

Τού είπανε ότι ο καθηγητής έζούσε μό-

νο του μιά ζωή άποτραχημένη. Δέν είχε ούτε σχέσεις, ούτε φίλους. Έζούσε μόνος σ' ένα διαμέρισμα τής όδοϋ Ίν Κάρτ. Μιά γυναίκούλα πήγαινε και κύταζε τό νοικοκυριό του κι' έφευγε. Δέν κοιμότανε κανένας ύπνρétης σπίτι του. Όταν θρίσκότανε στο Λονδίνο τόν θλέπανε συχνά στο Βρεττανικό Μουσείο, όπου ήταν πολύ γνωστός από τούς κλητήρες. Όταν δέν θρίσκότανε στο Λονδίνο κι' έλειπε σχεδόν τούς περισσότερους μήνες τού έτους, κανείς δέν ήξερε πού μπορούσε νά τόν βρή. Δέν άφινε καμμία διεύθυνσι.

—Από πόσο καιρό θρίσκειται τώρα στο Λονδίνο, ρώτησε ο Σμίθ.

—Περίπου προ έβδομάδος.

Άφησε τό άκουστικό κι' άρχισε νά γεμίζει τήν πίπα του.

Η πόρτα χτύπησε. Η ύπνρétρια άνάγγειλε.

—Ο κύριος Τζέιμς Βέζιμουθ.

Πόσο έμοιαζε με τόν μακαρίτη τόν άδελφό του.

—Κύριε Σμίθ, μ'ας είπε, συμβαίνουν άλλόκοτα πράγματα στο σπίτι μας.

—Καθίστε, κύριε Βέζιμουθ, είπε. Δέν εκπλήττομαι. Σ'ας άκούω. Τί συμβαίνει;

Ο Βέζιμουθ πήρε ένα τσιγάρο πού τού πρόσφερα και έπινε κι' ένα ποτηράκι ούσκου.

Τό χέρι του έτρεμε.

—Άκούσαμε και πάλι χτυπήματα στην πόρτα. Η γυναίκα μου έχει τρομοκρατηθή και δέν μπορεί πιά νά μείνη ούτε στιγμή στο σπίτι.

—Μήπως κυττάξατε από τό παράθυρο;

—Όχι, γιαιτρέ. Είχε ένα τέτοιο φόβο... Πάντως χθές θράδυ δέν πήγα νά κοιμηθώ και πέρασα τή νύχτα μου στο σαλόνι.

Άνοιξα εγώ τήν πόρτα.

Ήπινε μιά γουλιά. Ο Σμίθ τόν κύτταζε προσεχτικά.

—Όμολογώ ότι δέν κύτταξα άμέσως, έξακολούθησε ο Βέζιμουθ. Αυτά τά χτυπήματα έτσι μέσα στην νύχτα, κύριοι.

Σκεπτόμουνα τόν καύμένο τό Γζών. Τή στιγμή εκείνη και ξαφνικά δέν ξέρω πώς μου ήρθε στο μυαλό ότι μπορούσε νά είναι εκείνος πού χτυπούσε τήν πόρτα κι' έτσι δέν έτόλμανα...

Σιωπούσαμε.

—Ξάφνου ή γυναίκα μου πέρασε τό κεφάλι της από τήν πόρτα και μου είπε: «Άκουσε;» Τότε πήγα στην πόρτα ν' άνοιξω. Δέ χτυπούσανε πιά. Όλα ήσαν ήρεμα. Άκουσα τούς λυγμούς της Μαίρης, τής γυναίκας του, πού έκλαιγε στο επάνω πάτωμα. Μισάνοιξα τήν πόρτα. Όλα ήσαν ήρεμα. Η νύχτα ήταν όραία. Δέν ύπήρχε ψυχή έξω. Στο θάθος όμως άκουσα μουρμουρητά... Έπειτα κάτι γέλια... Σ'ας θεσπιά δέν μπορούσα νά θεσπιάς περισσότερο κι' έκλεισα τήν πόρτα...

Ο Σμίθ άναψε και πάλι τήν πίπα του. Τά μάτια του όρθώνοιχτα κυττάζανε τόν Βέζιμουθ.

—Μπορείτε νά τά καταφέρετε νά μην κοιμηθί άπόψε ή κυρία Βέζιμουθ στο σπίτι;

—Νά τό κάνω, αλλά τί σκοπεύετε νά κάνετε, κύριε Σμίθ;

—Θάρρδ ν' άκούσω κι' εγώ αυτά τά χτυπήματα.

—Πάντως, μπορώ νά τής δώσω ένα ναρκωτικό νά κοιμηθί, είπα εγώ κι' έτσι νά μην τήν μετακινήσωμε.

—Πολύ καλά. Κανόνισέ τα, Πετρί. Εγώ θάρρδ τό θράδυ.

Ο Βέζιμουθ έφυγε.

—Τί φαντάζεσαι γιά τά χτυπήματα στην πόρτα, Σμίθ;

—Δέν τολμώ νά πω αυτό πού φαντάζομαι, αλλά ούτε και τό πιστεύω.

(Η συνέχεια στο έρχόμενον)

Η ζωή στην Έπαρχία

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τήν παρελθούσαν Τετάρτην ήρχισεν εις τό θέατρον «Μ. Άλέξανδρος» τας παραστάσεις της ή όπερέττα Όλυμπίας Καντιώτη Ριτσιάρδη—Μάνου Φιλίππιδη. Έκτός της έκκεκτής καλλιτέχνης κ. Όλυμπίας και τού μοναδικού κωμικού κ. Φιλίππιδη, τού θιάσου μετέχουν ή κ. Λαζαρίδου, ο Μίμης Καντιώτης, ο έκλεκτός τενόρος κ. Κωνσταντίνου, αί κ. κ. Φιλίππιδου και Μέγγουλα, τό περίφημο και άσυναγώνιστο μπαλέτο Μπαρκουλιέρο από 12 γυναίκες και άκόμη δέκα άρτίστες. Ο θιάσος άπαρτίζεται από 45 πρόσωπα, θά παίξη δέ πολύ έκλεκτά έργα Βιενέζικα και ντόπια με πρωτοφανή πλούσιον σκηνηκόν διάκοσμον. Ο θιάσος σημειώνει κάθε θράδυ άγριες πέννες.

—Διά τήν καθιερωθείσαν ετησίαν άρχαίην παράστασι εις τό Στάδιον, ή κ. Τασία Άδάμ ετοιμάζει έφέτος τήν μεγαλειώδη τραγωδίαν «Μήδεια» διά πρώτην φοράν διδομένην ένταύθα. Τό έργον άπεδόθη εις τήν σύγχρονον από τόν άείμνηστον Κ. Χατζόπουλον, θ' αναβιθασθί δέ από τήν κ. Τασίαν Άδάμ με έξαιρετικήν σκηνοθέτησιν, με κοστούμια άρχαϊκά εδικώς παραγγελλθέντα διά τήν παράστασιν της «Μήδειας». Πλήν της κ. Τασίας Άδάμ, πού θά δημημιουργήση ένα ζηλευτόν ρόλον Μήδειας πού μελετά από καιροῦ, λαμβάνουν μέρος ο κ. Ν. Καζαντζίδης (Κρέων), ή κ. Μαίρη Άλβη, ή δ. Τζέννυ Χαρμίδου (Κρέουσα) νεαρά καλλιτέχνης της δραματικής τού Όδείου Άθηνών, ο κ. Ι. Γακίδης, άκόλουθος τού βασιλέως Κρέοντος, τά τέκνα της Μήδειας κλπ. Τό Στάδιον «Ηρακλέους» θά φωτίζεται διά προβολών.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ

Με έξαιρετικήν έπισημότητα και μεγαλοπρέπεια εωρτάσθη και έφέτος όπως πάντα κατά τας 11 Αυγούστου ή λιτανεία τού πολιούχου μας Άγίου Σπυρίδωνος εις άνάμνησιν της άπαλυτρώσεως της Κερκύρας εκ της έπιδρομής των Τούρκων κατά τό έτος 1716. Η λιτανεία έγινε κατά πρώτον τό 1717 διά διατάγματος, έκτοτε δέ έξακολουθεί τελευτούμενη καί έτος μετά της αυτής έπισημότητος. Ταύτην παρηκολούθησαν πλήν των έντοπίων, τοπικών άρχων και πλήθος κόσμου εκ διαφόρων μερών της Ελλάδος, Πρεβέζης, Λευκάδος, Κεφαλληνίας, Χαλκιδικής κτλ., ως έπίσης και άγνημα μετά των άξιωματικών τού ναυλοχόντος εις τόν λιμένα μας Γιουγκοσλαβικού στόλου. Τό οικονομικόν ζήτημα πού τόσο μαστίζει τόν κόσμον ούδόλας ήμψδινε αυτόν νά έλθη από τό άκρον της Ελλάδος ίνα προσκινήση τό θαυματουργόν λείψανον τού Άγίου...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΔΑΜΗΣ

ΙΟΣ

Έξαιρετική κίνησις παρατηρείται έφέτος στο νησί μας. Ο κάμπος με τά κατεύματα και πάμφθινα σπιτικά του φιλοξενεί από τήν άρχή τού καλοκαιριού

έκλεκτό κόσμο. Η ζωή στο νησί κυλά μέσα σ' ατέλειωτο γλέντι. Όλην σχεδόν τήν ήμέρα οί έπισκέπται μας ξαπλωμένοι στην άπέραντο άμμουδιά με άνατολίτικη νοχέλεια ή παραδώνονι στο τρυφερό άγκάλιασμα τού νερού, ξεχνούν τις φροντίδες της ζωής, ξαναβρίσκοντες νέες δυνάμεις και νέον σφρίγος. Τά θράδουα ή ζωή είναι όραιοτέρα, γεμάτη πάντοτε έκπλήξεις περίπατοι με όδολευκες θάρκες πού γλυστρούν στο άνάλαφο φύσημα τού μπάτη, τραγούδια τή συνοδεία χαριτωμένου κιθαρωδού και τέλος συχνά ζούρ φιξ στο μοναδικό σπίτι τού κ. Χατζιδάκη, χαρίζουν στόν έκλεκτό μας κόσμο μέχρι της ροδανγής τις πιο γλυκές θραδύες.

ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΑΙΓΙΝΑ

Τό περασμένο Σάββατο 17 Αυγούστου, μιά μαθητική συντροφιά —όλοι μαθητάι και μαθήτριάι τού Γυμνασίου Π. Φαλήρου—διώργανώσαμε μιά θαλασσία έκδρομή στη νήσο Αίγινα. Πήγαμε με τό όραιοτάτο κοττεράκι ή «Άλκίονα» τού φίλου μας κ. Γεωργ. Μαρκάκη. Άναχωρήσαμε στις 5 τό πρωί από τήν «Αίγλη» τού Καλαμακίου. Τό ταξείδι μας διήρκεσε 2 ώρες. Η θάλασσα όμως δέν ήταν και τόσο ήσυχη. Στις 7 άκριβώς τό κοττεράκι μας έμπαινε στο τόσο ρομαντικό μ'α και τόσο όραιο λιμανάκι τού νησιού. Έβλεπε κανείς μυλιούνια τις ψαρόδαρκες άραγμένες στην παραλία.

Εμείναμε στο νησί δλη τήν Κυριακή. Καί τ' άπογευματάκι κατά τις 6 άναχωρήσαμε πάλι γιά τό Καλαμάκι.

Κάναμε όμως στο γυρισμό μιά ώρα παραπάνω από τόν έρχομό, γιατί είχαμε άρκετή φουκοθαλασσία.

Στις 9 τό θράδυ φθάσαμε στην «Αίγλη». Στην έκδρομή έλαβαν μέρος:

Βλασσία Τεχίδου, Λίνα Τεχίδου, Ίω Ζηράς, Ελένη Ζηρά, Παν. Κοσμάτος, Κ. Μαλτέζος, Γ. Μαρκάκης και Δημ. Γιάνναρος.

ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ

ΣΥΡΟΣ

Άληθινά μεγαλοπρεπώς εωρτάσθη ή επέτειος τού ένταύθα Ιερού ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Κόσμος πολλός παρηκολούθησε τήν θεία λειτουργία κατά τό τέλος της όποιας έγένητο ή άνά τήν πόλιν περιφορά της πανσέπτου της Παναγίας εικόνας. Τήν περιφοραν ήκολούθησεν ο δήμαρχος μας κ. Ε. Ξοχάκης, μέρος της σχολής έφέδρων, τό όρφανοτροφείον ως και ή μουσική της άναμορφωτικής σχολής.

Επίσης και ή κίνησις εις τήν πόλιν μας κατά τας δύο ήμέρας 14 και 15 Αυγούστου ήτο μεγάλη λόγω των διερχομένων προς μετάδασιν εις Τήνον προσκυνητών, οίτινες άνήλθον σέ 15 περίπου χιλιάδες. Τήν παραμυγήν της έορτής μετέβη εις Τήνον και ο νομάρχης Κυκλάδων κ. Κ. Βάσσος ως και ο διευθύνων εισηγητής της νομαρχίας κ. Κ. Σθάρνας.

Ε. ΖΟΡΜΠΑΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΙΑΚ. ΙΟΥΔΑΝΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
(Στοά Αγκλη).

Δένονται θιβάκια, επιστημονικά περι-
οδικά με πάσαν επιμέλειαν και
τέχνην

Κατασκευάζονται άπαντα τὰ χαρ-
τικά είδη

★

ΔΕΛΤΙΟΝ
του Β' βιβλίου
Κρατήτε το παρον ανέλλιπώς

100 gr. Alcohol	100 gr. Alcohol
0,10 > Sublimé	0,10 > Sublimé
1 > Resorcine	1 > Resorcine
2 > Chloral	2 > Chloral
0,20 gr. Camphre	0,20 gr. Camphre
0,20 > Acide salicylique	0,20 > Acide salicylique
2 > Oxyde de zinc	2 > Oxyde de zinc
8 > Vaseline	8 > Vaseline
8 > Lanoline	8 > Lanoline

αί να νή βάνετε επάνω.
Τό πρωί πάλι χαμομηλό-
και θα φύγουν άμέσως.

Χρόνια που δοκίμαζα χίλια δυο φάρ-
μακα για τὰ σπυράκια του προσώπου μου,
χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τέλος τὸ μυ-
στικό της θεραπείας τὸ βρήκα στην ά-
λοιφή ΤΟΡΟΝΑΚΚΙΝ. Ρωτώντας νὰ μά-
θω τὸ γιατί, έμαθα από τὸ γιατρό μου
πὼς όλα αυτά τὰ σπυράκια του προσώπου
ή δέρματος όφελονται 90 % στο μικρόβιο
«Σταφυλόκοκκος», ή δέ άλοιφή ΤΟΡΟ-
ΝΑΚΚΙΝ δέν εινε κοινή άλοιφή, αλλά έμ-
θόλιον αντίσταφυλοκοκκικό. Αναζωογο-
νεί τούς ιστούς του δέρματος. Τιμή έλα-
χίστη.

Ζητήσατε Φαρμακεία. — Άντιπρ.
Εύριπίδου 29 Β'

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΤΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
έπιτυγχάνετε άν δοφέτε μόνο
σας τὸ φορεμάτὸ σας με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θά γίνουιν καινούργια και μο-
δέρνα. Παλυνται στα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
και ΕΜΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΑΝΤ. ΜΟΜΙΚΟΝ.—Οί άναποκρίσεις νὰ περὶ-
χουν και πολλά όνόματα. Τὸ «Σ' αγαπῶ» και σὲ
«Σ' ένα» ένεκρίθησαν.
Ι. ΚΟΝΣΟΛΑΝ.—Θά δημοσιευθῇ. Άποστεί-
λατε 2 μικρὰς φωτογραφίαις και 5 δρχ. νὰ σὰς ά-
ποσταλῇ ταύτης άναποκριτοῦ.
ΚΩΝΣΤ. ΣΠΕΤΣΑΚΗΝ.—Άποτέλλεται.
Δ. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ.—Περισσότερα όνόματα στις
άναποκρίσεις. Είς γραμματόσημα.
ΣΠ. ΖΟΡΜΠΑΝΟΝ.—Περισσότερα όνόματα στις
άναποκρίσεις. «Τὸ παρον και τὸ μέλλον» θά δημο-
σιευθῇ.

Ν. Μ. Πάτ ρα.—Άπαντήσαμε.
ΣΤ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ.—Λαβαίνουμε 100—150
φωτογραφίαις την ήμέρα, και πᾶνε με τὴ σειρά τους
για νὰ μην έχουμε παράπονα. Άπορρίπτονται μόνον
οί σκοτεινές και οί κακοφωλαμένες.
Β. ΚΡΙΘΙΩΤΗΝ.—Άποστέλλετε άναποκρίσεις
με πολλά όνόματα. Τὸ «Σ' έρω» ένεκρίθη.
ΕΛ. ΖΗΣΗΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
Ν. ΛΟΜΕΛ.—Άποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. Ά-
ποστέλλετε άναποκρίσεις.
Κ. ΖΑΙΡΗ.—Θά δημοσιευθῇ.

ΤΖΑΚ ΜΑΓΙΟ—ΛΕΩΝ ΑΖΟΥΡ — Γ. Η ΣΙΑΧ.
—Άποστέλλετε από 2 μικρὰς φωτογραφίαις και 5 δρ.
έκαστος νὰ σὰς στείλωμε δελτία άναποκριτοῦ. Άπο-
στέλλετε άναποκρίσεις από τὴ ζωή της έπαρχίας.
Ν. ΚΩΣΤΑΛΛΗΝ.—Έλάσαμε και τίς 30 δρ. και
τὰ 13 τεύχη. Άποστέλλομεν μολις δελτῇ. Έπίσης
γράφομεν ιδιαιτέρως και στέλλομεν ταυτότητα.
ΕΜΜ. ΡΟΥΣΣΟΝ.—Άποστέλλετε άναποκρί-
σεις ίδιως με όνόματα. Ταυτότητα άποστέλλεται.
Α. ΖΗΣΗΝ.—Τὸ τραγουδάκι άπορρίπτεται. Τὸ
«Ποιὸς φταίει» θά τὸ διαβάσω και θά σὰς άπαντήσω.
ΝΩΝΤΙΑΝ ΦΑΡΑΝΤΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ.

Ι. ΒΑΛΒΙΑΝΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
Μ. ΦΟΡΜΟΖΑΝ.—Έγραφα νὰ στείλετε ένα,
δχι τόσο πολλά, γιατί υπάρχουν άλλοι που θέλουν νὰ
πάρουν σειρά πριν από σὰς. Θά δημοσιευθῇ «Σ' άν
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΑΙΝΙΑ»
Σ. ΒΙΟΛΑΝΤΗ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΠΡ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ.—Μη σὰς ένοχλοῦν αυτά. Δέν
άζίζει τὸν κόπο νὰ άσχολησθε. Περιμένομεν άνα-
ποκρίσεις σας.

Κ. ΟΡΦΑΝΟΝ.—Τὸ «Τρελλός από άγάπη» θά
δημοσιευθῇ.
ΧΡ. ΧΑΪΖΗΜΙΚΑΛΗΝ.—Εύχαριστοῦμεν. Περιμέ-
νομεν άναποκρίσεις. «Θά γίνω εύτυχισμένος» θά δη-
μοσιευθῇ.

Ν. ΖΟΜΠΟΛΑΝ.—Τὸ «Έφυγε» θά δημοσιευθῇ.
ΑΝ. ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΝ.—Εινε τόσο πολλά!
ΔΗΜ. ΚΑΛΑΜΙΔΑΝ.—Σὰς άποτρέπω νὰ γρά-
φετε στίχους. Πέραστε καμμιά Τετάρτη νὰ τὰ πούμε.
Γράφετε μου κάτι σὲ πεζό.

Τ. ΓΕΡΑΓΑΛΑΝ.—Οί άναποκριταί δέν έχουν ά-
ποκλειστικότητα. Κάθε άναγνώστης της έπαρχίας
μπορεῖ νὰ έχη ταυτότητα άναποκριτοῦ και νὰ μὰς
στέλνῃ άναποκρίσεις. Σ' άς άρσαν οί «Σ' κίε»; Τίς
έχω μεταφράσει έγώ. Οί «Άγιάτρευτοι πόνοι» θά δη-
μοσιευθῇ.

ΗΛ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΝ.—Τὸ τραγουδάκι σας
εναδουλεύτε τὸ. Δέν έχει όμοιοκαταληξία άόστηρή.
ΣΟΥΜΟΡΟ.—Πολύ καλό αλλά τελείωσε στη 13η
συνέχεια, εύχαριστοῦμεν.

Ν. ΛΕΤΤΙΑΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΔΗΜ. ΒΑ. Πολύ μεγάλα. Στείλτέ μου κάτι μι-
κρότερο. Πάντως εινε πολύ καλά.
ΣΤ. ΠΑΣΣΑΡΗΝ.—Έλάσαμε. Εύχαριστοῦμε.
Δέν τὸ δημοσιεύω τὸ τραγουδάκι σας. Γράφετε μου
κάτι καλλίτερο μάλλον σὲ πεζό.

ΜΠΛΟΥΜ.—Πέραστε καμμιά Τετάρτη 5—9 νὰ σὰς
γνωρίσωμε.
Ν. ΠΑΡΑΣΧΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΝ.—Φανέριον.—Εύχαριστοῦμε για
τὰ καλά σας λόγια ως και για τίς καλές σας ένερ-
γείας. Γράσομεν ιδιαιτέρως.

ΕΛ. ΡΙΓΓΑ.—Εύχαριστοῦμεν για τὰ καλά σας
λόγια. Εύχομαι περαστικά και γρήγορα νὰ σὰς δῶ
και γραφεία μας. Θά τὸ διαβάσω και άν εινε καλό
θά τὸ δημοσιεύσω χωρίς νὰ σὰς είδοποιήσω.

ΚΡΙΝΑΝΘΙΑΝ.—Έχουν 250 σειρά πριν από σὰς,
ώστε μη παραπονιέστε. Αυτό που μου στείλατε θά τὸ
διαβάσω καλά και άν εινε δημοσιεύσιμο θά τὸ βάλω
χωρίς νὰ σὰς είδοποιήσω.

ΝΙΤΣΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣ ΟΠΟΥΛΟΥ.—Θά δημοσι-
ευθῇ.
ΔΗΜ. ΝΑΚΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΚΛΕΙΩ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.—Θά δημοσι-
ευθῇ.

ΛΙΑΝ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ. Οί δηλούντες εινε άγορα-
σταί. Μέσα δὲ στὸν τόμο θά άπαρχῇ κάτι δικό τους.
Τὸ «Έφυγε» θά δημοσιευθῇ.

Γ. ΓΚΑΜΠΙΣ.—Υπέροχο τὸ τραγουδί σας, άλ-
λά... δυστυχῶς όχι για τὴν «Ατλαντίδα». Λυπούμεθα
ότι δέν μπορούμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Κ. ΧΑΩΡΟΝ.—Ούτε ή «Δίπλες» μ' άρέσει, ούτε
οί «Χαμοί», στείλτέ μου κάτι καλλίτερο.
Κ. Κυριακούδην.—Στείλτε νὰ δοῦμε άν μὰς
κάνουν, έπιζῶ όμως.

ΜΠ. ΚΑΤΣΟΥΖΗΝ.—Υπάρχουν 250 περίπου
κομμάτια πριν από τὰ δικά σας. Φαντάζεσθε λοιπόν
άφ' ένός μὲν τὴ χαρά μας για τὴν τόσο προθυμία
τῶν νέων, αλλά και τὴν στενοχώρια μας που δέν μπο-
ρούμε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε όλα μαζί σὲ μιά μέρα.
Τι' αυτό και αποφασίσαμε νὰ βγάλωμε τὴ μηνιαία
έκδοσι σὲ βιβλίο που νὰ περιέχῃ όμαδική έργασία.

Π. ΚΑΚΟΥΡΗΝ.—Νά στείλετε 2 μικρὰς φωτο-
γραφίαις και 5 δρχ. Στείλτε μου άναποκρίσεις. Θά
δημοσιευθῇ.

Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ.—Θά τὸ διαβάσω
και άν εινε καλό θά τὸ δημοσιεύσω χωρίς νὰ άπαν-
τήσω ιδιαιτέρως.

Β. ΛΥΓΔΑΝ.—Θά δημοσιευθῇ τὸ «Γελᾷς».
ΔΗΜ. Τ. ΑΝΔΡ.—Η «Έλλη» θά δημοσιευθῇ.
ΦΡ. ΓΚΡΕΚ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΑΝΤ. ΣΤΥΛΙΑΤΗΝ.—Θά δημοσιευθῇ.

Ι. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ.—Γράφετε μου πεζό.
Δέν πετυχαίνετε στο έμμετρο.
Τ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ.—Γιατί γράφετε τόσο πολλά;
Στείλτε τὴ διεύθυνσί σας. Γράφετε κανένα σὲ πεζό.
ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ.—Τὴ «Συνθιμένη Ιστο-
ρία» τὸ έχετε εναδουλεύσει. Θά δημοσιεύσωμε τὸ
«Ω, Έσείς!»

Ν. ΜΑΡΙΝΑΚΗΝ.—Εναδουλεύτὸ τὸ λιγάκι.
Θά τὸ διαρθρώμε έμεῖς, αλλά δέν έχουμε τώρα καθό-
λου καιρό.

Α. ΦΛΟΙΣΒΟΝ.—Άποστέλλετε άναποκρίσεις.
Δελτίον ταχυδρομῶμεν. «Ξεχέλιμα πόνου» θά δημο-
σιευθῇ.

Α. ΚΑΥΑΛΗΝ.—Σ' έ άλλας έπαρχιακάς πόλεις
ισχύουν οί ταυτότητες. Δέν έχετε παρά νὰ δοκιμάσε-
τε. Τὰ βιβλία θά δοθῇ.

ΑΔΕΛΑ.—'Αναλαμβάνω έγώ πρώτος. 'Αν προτι-
μάτε, τότε γράφετε Μ. Πριονιστήν «Ατλαντί», Εύρυ-
πίδου 8, Αθήνας.

ΣΙΝΕΤ—ΝΙΚΛΕ.—'Ο Τάκης Δόξας εινε δημο-
σιογράφος στὸν Πύργο (Ηλείας), ό 'Αγγελος Δο-
ξας Ιατρός, δόος 'Αχαρνῶν Αθήνας.

Δ. ΒΟΓΛΗΝ.—Εύχαριστοῦμεν για τὰ καλά σας
λόγια, σὰς περιμένομεν από τὰ γραφεία. Γὰ τραγου-
δια σας ε' έτα. Δουλεύτε καλλίτερα τὸ στίχο σας, θά
βγούνε πο' υ καλά.

Κ. ΓΑΡΙΔΗΝ.—Στείλτε νὰ διαβάσωμε διη-
γήμά σας. «Όταν θυμάμαι» θά δημοσιευθῇ.
Δ. ΤΕΤΡΑΔΗΝ.—Νά φέρετε τὰ 13 τεύχη στα
Γραφεία.

Α. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ. Στείλ-
τε 2 φωτογραφίαις.
ΣΠ. ΙΑΤΡΙΔΗΝ.—Δικαιοῦσθε. Εύχαριστοῦμεν.
ΧΑΝΙΩΤΑΚΙ.—Για μιά καρδιά θά δημοσιευθῇ.
Στείλτε άκριβή διεύθυνσί σας.

Α. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.—'Ενεκρίθη.
Γ. Μ. ΡΟΚΚΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ οί «Γαρδέ-
νιες».

ΜΙΜ. ΔΗΤΟΠΟΥΛΟΝ.—Τόσο τὸ καλλίτερο που
κάνετε τουνέ. Μπορεῖτε από όποιο μέρος περνάτε νὰ
διορίζετε άναποκριτάς, νὰ στέλνεται άναποκρίσεις
(με όνόματα νέων, δεσποινίδων κυριῶν) κ.λ.π.

Γ. ΜΗΤΣΕΑΝ.—Θά δημοσιευθῇ τὸ έγκριθέν.
ΕΠ. ΚΑΡΥΩΤΗΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΠΑΝΤ. ΕΥΓΕΝΙΟΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΜΕΜΑ ΠΑΥΛΑΤΟ.—Θά δημοσιευθῇ.
ΣΤ. ΕΛΛΙΑΝ.—Θά δημοσιευθῇ.
(Απάντησα στα γραμμάτα που έλασα μέχρι
20 Αύγουστου 1935).

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε νὰ έχετε γρή-
γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν-
τια ακολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή τὴν ειδική όδον-
τόκρεμα ή όποία αφαιρεί τίς
κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς που φοβείσθε νὰ γελάσετε,
μάθετε ότι τὰ θαμπά και κιτρινω-
μένα δόντια μετασχηματίζονται ά-
μέσως σὲ κάτασπρα και γυαλιστε-
ρά, αληθινά μαργαριτάρια, χάρις
εις τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' άποτελέσματα εινε άπροσδό-
κητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με
ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρὰς ψήκρας

θά σὰς πείσῃ περί της σπουδαιότη-
τος της άντισηπτικής αυτής κρε-
μας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί
σοστατικά πρώτης ποιότητος μη

λαμβάνουσα ύπ' όψιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.

Με μιά καταπληκτική ταχύτητα
τα δόντια σας θά πάρουν μιά και-
νούργια λάμψη και λευκότητα που
δέν είχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θά
έξυγειανθῇ. Βεβαιώσατε σεις ή ἰδι-
ες τὸ καταπληκτικόν άποτέλεσμα
της ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιήσατε τὴν
όδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

Ένα καινούργιο φόρεμα

Τὸ κερδίζετε άν βάψετε μόνη Σας
ένα περσινό Σας με τὰς Γερμανι-
κάς Βαφὰς ΑΡΤΙ, αἱ όποιαί κάθε
παλιό φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ

μὰ εινε πραγματικότης
Δοκιμάσατε για νὰ πείσῃτε. Αἱ
Βαφαί ΑΡΤΙ πολυώνται στα Φαρ-
μακεία και Έμπορικά

Πάρητε
και την
ΠΟΥΔΡΑ

Red signature or stamp

Craxentil

